

**M. OVSJANNIKOVA
B. LEVITAN**

**OPPIKIRJA
ALKU- JA KESKI-
KOULUILLE**

**IV OSA
KUUES
OPPIVUOSI**

YHTEISKUNTAOPPI

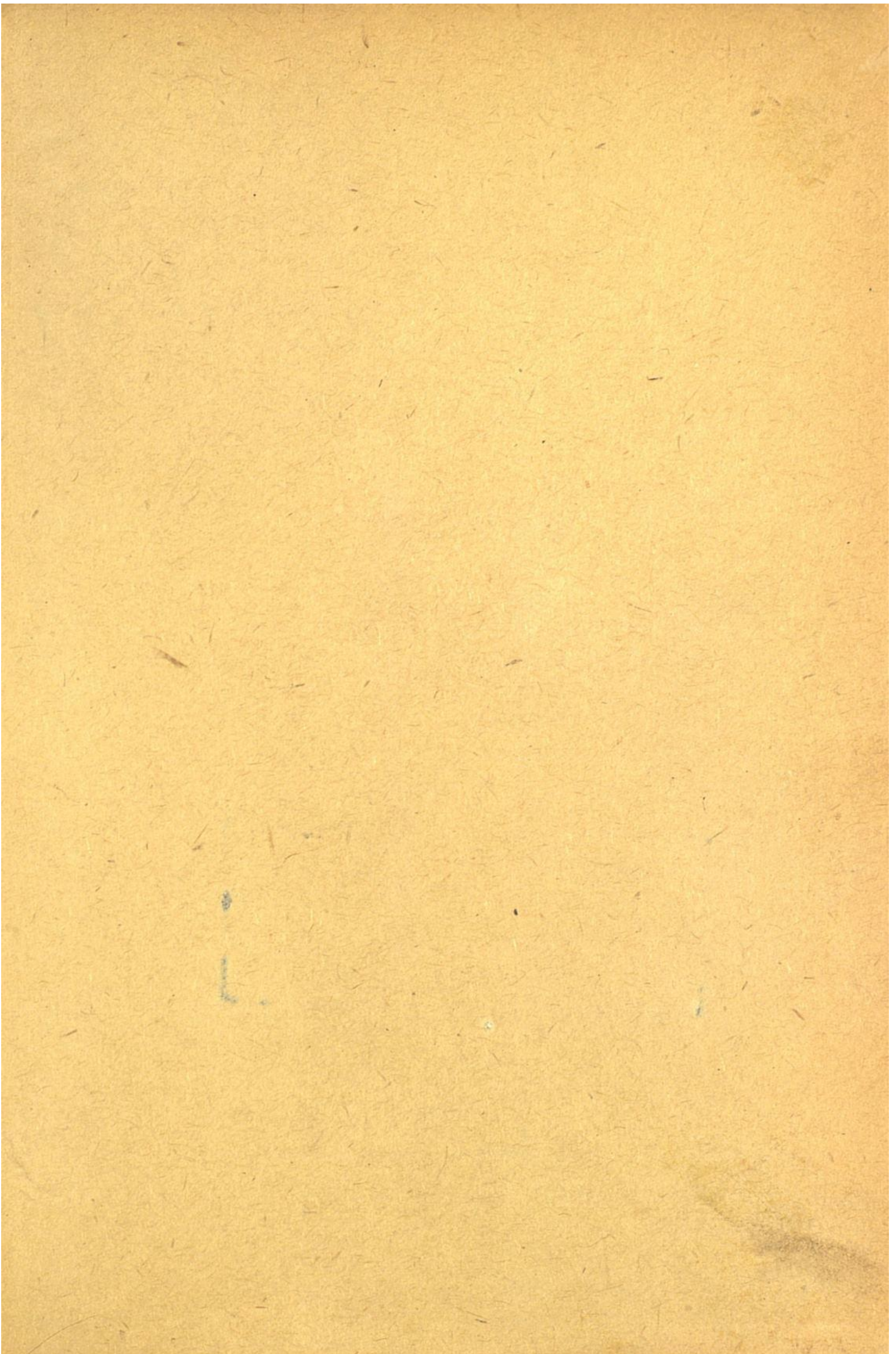
**VALTION
KUSTANNUSLIIKE
KIRJA
PETROSKOI
1933**

NLRK

00442098

7155777

1

2

0-95. 394 (075) K 60
0-95 K 0-95

ANNIKOVA JA B. LEVITAN

YHTEISKUNTAOPPI

OPPIKIRJA ALKU- JA KESKIKOULUILLE

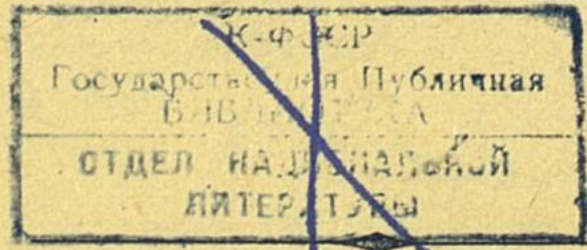
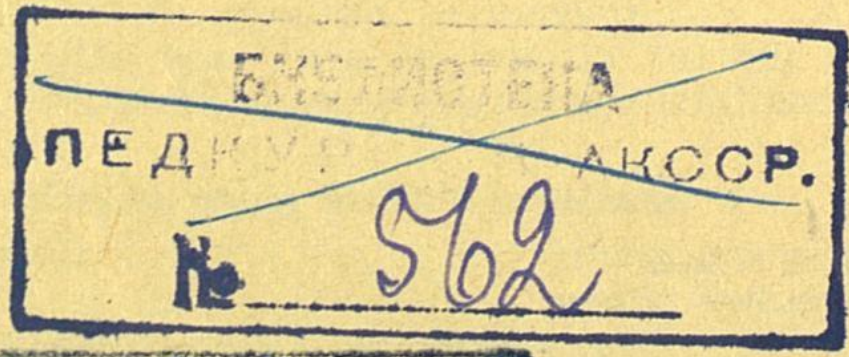
IV OSA

KUUDES OPPIVUOSI

SUOMENNOS

RSFSR:n VKK:n KOLLEGION HYVÄKSYMÄ

3
0-34
1306001
25 VIII - 357
1155744 P
W 34
W 34

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA PETROSKOI 1933

1998

М. ОВСЯННИКОВА и Б. ЛЕВИТАН

ОБЩЕСТВОВЕДЕНИЕ

УЧЕБНИК ДЛЯ НАЧАЛЬНОЙ И СРЕДНЕЙ ШКОЛЫ
IV ЧАСТЬ VI ГОД ОБУЧЕНИЯ

Отв. редактор М. Гюллинг
Технич. редактор. Иохн Линдберг
Кирья № 128
Карлит № 1977
Тираж 5000
Формат бумаги 62×94
10¹/₂ п/л. Кол. з/н. на п/л. 51.100
Гос. тип. им. Анохина [Петрозаволск, Пушкинская. 7
Заказ № 2514

Сдано в набор 31/VIII-33
Подписано к печати 10/IX-33

Oppi- ja pedagogisen kirjallisuuden kustannusliikkeen alkulause.

Nyt julkaistava yhteiskuntaopin oppikirja sisältää yhteisen kurssin, joka käsittää alku- ja keskikoulun 3:n, 4:n, 5:n ja 6:n oppivuoden.

Oppikirjaan kuuluu neljä osaa, osa kullekin niistä oppivuosista, joille se on tarkoitettu. Oppikirjojen sisältö vastaa täydellisesti RSFSR:n VKK:n vastaavia, vv. 1933—1934 julkaistuja ohjelmia.

Oppikirjan *ensimmäinen osa*. (3:tta oppivuotta varten) esittää Venäjän vallankumouksellisen liikkeen pääjaksot, työväenluokan voiton Lokakuussa, kansalaissodan, bolsheviikkien puolueen ja sitä ohjaavien johtajien merkityksen, puolueen, joka valmisti Lokakuun vallankumouksen voittoa ja järjesti sen puolustusta.

Oppikirjan *toinen osa* (4:tta oppivuotta varten) selvittää proletariaatin diktatuurin olemuksen, tutustuttaa neuvostorakennustyön perusteisiin, osoittaa voitot sosialistisen yhteiskunnan rakennustyössä, joita maamme työläiset ja talonpojat ovat saavuttaneet leniniläisen kommunistisen puolueen ja sen johtajan tov. Stalinin johdolla.

Oppikirjan *kolmas osa* (5:tta oppivuotta varten) tutustuttaa oppilaat työväenluokan suurten johtajain — Marxin, Engelsin, Leninin, Stalinin — elämään ja taisteluun ja antaa alkeellisen käsityksen heidän oppinsa perusteista.

Oppikirjan *neljäs osa* (6:tta oppivuotta varten) käsittelee syvemmin kuin edellisinä vuosina marxismin-leninismin peruskysymykset.

Kirjan osien sisältö luvuttain.

II osa.

- I. Neuvostot.
- II. SNTL on kaikkien kansallisuuksien työtätekevien veljesliitto.
- III. Me rakennamme sosialismia.
- IV. Maatalouden sosialistinen uudelleenjärjestäminen.

V. Saavutuksemme kulttuuririntamalla.

VI. Toisen viisivuotissuunnitelman perustehtävät.

VII. Kaksi maailmaa.

III osa.

I. Karl Marx ja Friedrich Engels.

- II. Vladimir Iljitsh Lenin.
- III. Josif Vissarionovitsh Stalin.

IV osa.

- I. Kapitalistinen maailma.
- II. Imperialismi on kapitalismin viimeinen aste.
- III. Kapitalistisen järjestelmän yleinen kriisi ja nykyinen taloudellinen kriisi.
- IV. Sosialistisen työn maailma.
- V. Me ja he.
- VI. Mitä on kommunismi.
- VII. Mitä on sosialismi.
- VIII. Taistelu luokattoman sosialistisen yhteiskunnan puolesta.
- IX. Marxin, Engelsin, Leninin, Stalinin oppi valtiosta.
- X. Porvarillinen valtio.
- XI. Proletaarinen valtio.
- XII. Proletariaatin diktatuurin korkein periaate on säilyttää proletariaatin ja talonpoikaiston liitto.
- XIII. Neuvosto-järjestelmä on proletaarisen valtion muoto.
- XIV. Proletariaatin diktatuurin maan kansallisuuspolitiikka.
- XV. Proletariaatin diktatuurin tehtävät toisen viisivuotissuunnitelman aikana.
- XVI. Marxin, Engelsin, Leninin, Stalinin oppi puolueesta.
- XVII. Taistelu kahdella rintamalla.
- XVIII. Kommunistinen internatsionaale.

Sen johdosta, että alku- ja keskikouluille tarkoitetun yhteiskuntaopin oppikirjan laatimisessa on ollut vaikeuksia ja on välttämätöntä tarkistaa se käytännössä kouluissa, sallii Valistusasiain kansankomissariaatin kolleegio tämän oppikirjan käyttämisen tulevana vuonna sillä ehdolla, että kun siihen on tehty kaikki välttämättömät lisäykset ja muutokset, niin se tehdään vakituiseksi.

Tämä oppikirja ei täydelleen ole tekijöiden alkuperäistä työtä. Valistusasiain kansankomissariaatin antamien ohjeiden mukaan käyttivät tekijät tätä oppikirjaa laatiessaan seuraavaa ainehistoa: V. Karpinskiin kirjasta "Keskusteluja leninismistä", kuudes keskustelu — "Neuvostoliiton kommunistinen puolue ja Kommunistinen internatsionaale"; osittain käytettiin ainehistoa V. Volinin kirjoittamasta "Polittiedon oppikirjasta", I luku, "Meillä ja heillä", ja S. Ingulovin kirjoittamasta "Polittiedon oppikirjasta", II luku, "Meidän lopullinen päämäärämme on kommunismi" ja VI luku "Proletariaatin diktatuuri on kapitalismista kommunismiin siirtymisen aika".

Kaksi maailmaa — kaksi järjestelmää.

Lokakuun vallankumoukseen asti (lokakuun 25 p.—marraskuun 7 p. v. 1917) koko maailmassa vallitsi kapitalismi. Leninin johtaman bolsheviikkipuolueen järjestämä Lokakuun vallankumous kukisti pääoman vallan yhdessä kuudennessa osassa maapalloa ja pystytti proletariaatin diktatuurin.

Lokakuun vallankumouksen iskuista maailma jakaantui kahteen osaan: uuteen maailmaan — maailmaan, jossa rakennetaan sosialismia, ja vanhaan maailmaan, jossa kapitalismin herruus vielä jatkuu.

Sosialismin maa kulkee täydellä höyryllä luokattoman, sosialistisen yhteiskunnan rakentamista kohti. Pääoman maailma taas kulkee kohti perikatoaan, se on ennenkuulumattoman sekasorron, täydellisen taloudellisen ja kulttuurisen rappion tilassa.

Mistä johtuu se, että sosialismin maa kasvaa, mutta pääoman maat rappeutuvat?

Se johtuu meidän talousjärjestelmämme ja kapitalistien talousjärjestelmän erilaisuudesta.

Millainen sitten on kapitalistinen maailma ja miten se eroaa sosialistisesta maailmasta?

Mitä tapahtuu siellä, ”heillä”, pääoman maissa, ja täällä, meillä, sosialismin maassa?

I LUKU.

KAPITALISTINEN MAAILMA.

1. §. Tuotantovälineiden yksityisomistus on kapitalismin perusta.

Koko kapitalistisen järjestelmän perustana on *tuotantovälineiden yksityisomistus*. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että tehtaat, koneet, rautatiet, kaivokset, maa kuuluvat omistavalle luokalle, kapitalistiluokalle.

Tehtaat valmistavat suunnattoman määrän tuotteita. Mutta kapitalisti, tehtaiden omistaja, ei välitä näistä tuot-

teista sen vuoksi, että hän tarvitseisi itse tuotteita. Ainoa, mikä kapitalistia kiinnostaa, on voitto, jonka hän voi saada myymällä tuotteet. Kaikki tuotteet, joita kapitalistisessa tuotantolaitoksessa valmistetaan, tulevat oston ja myynnin esineiksi, s.o. muuttuvat tavaroiksi. Kapitalistinen talous on talous, joka tuottaa tavaroita, s.o. tavaratalous.

Kapitalismin oloissa tavaroiksi muuttuvat ei ainoastaan työn tuotteet, vaan myöskin työvoima. Kapitalistisen järjestelmän vallitessa työläinen on näennäisesti vapaa, mutta hänellä ei ole tuotantovälineitä. Hänellä ei ole muuta kuin työvoimansa. Hänen ainoana välineenään toimeentulonsa hankkimiseksi, on hänen työvoimansa. Ettei kuolisi nälkään on työläisen pakko myydä työvoimaansa kapitalistille.

Työväenluokan suuret opettajat, Marx ja Engels, nimittivät kapitalismia palkkaorjuudeksi.

”Koko eroavaisuus vanhasta avoimesta orjuudesta on siinä, — osoittivat he, — että *nykyinen työläinen näyttää vapaalta*, koska hän ei myy itseään kerrassaan ainiaaksi, vaan osittain, päiväksi, viikoksi tai vuodeksi, ja siksi, että toinen omistaja ei myy häntä toiselle, vaan hän on pakoitettu myymään itse itsensä, *sillä hän ei ole yhden ihmisen, vaan koko omistavan luokan orja*”.

Pitämällä käsissään kaikki tehtaat ja kaikki muut tuotantovälineet komentavat kapitalistit kymmen- ja satamiljoonaisia palkkatyöläisten armeijoita. Nämä pääoman palkkaorjat luovat työllään kaikki yhteiskunnan rikkaudet. Mutta työläisten raskaalla työllä luomat rikkaudet joutuvat yksityisomaisuudeksi pienelle kapitalistiryhmälle, joka säälistä riittää miljoonia proletaareja ja rikastuu heidän ylivoimaisen työnsä kustannuksella.

2. §. Riisto on porvariston mahtavuuden lähde.

Tuotantovälineiden yksityisomistus antaa kapitalisteille mahdollisuuden hyötyä työläisten kustannuksella, koota rikkauksia ja saada voittoa.

Mutta mistä tulevat kapitalistin voitot? Kuinka hän niitä hankkii?

Kapitalistien käsissä ovat tehtaat, koneet, raaka-aineet — kaikki tuotantovälineet. Mutta kaikki nämä tuotantovälineet jäisivät käyttämättä, jos ei olisi kaikkein tärkeintä — työläistä. Saadaksensa tehtaan ja kaivoksen käyntiin täytyy kapitalistin ostaa työvoimaa. Työläinen tulee, asettuu

paikalleen, tekee, mitä tarvitaan, ja kaikki alkaa liikkua, alkaa työskennellä.

Kapitalisti, palkatessaan työläisen, ostaa hänen työvoimansa. Tästä hän maksaa hänelle työpalkan. Ostettuaan työvoimaa panee kapitalisti sen käyntiin, pakoittaen työläisen tuottamaan mahdollisimman paljon tavaroita. Ja asia on niin, että työläinen tuottaa päivän kuluessa paljon enemmän kuin tarvitaan hänen ylläpitoonsa. Jos, sanokaamme, hänen työpalkkaansa vastaavien tuotteiden valmistamiseen riittää 4 tunnin työ, mutta työpäivä on 10-tuntinen, niin on selvää, että loput 6 tuntia ei työläinen enää työskentele itseään varten, vaan kapitalistia varten, luoden lisää arvoa. Siksi kapitalisti on kiinnostettu työpäivän pidentämisestä: mitä pitempi työpäivä on, sitä suurempi on tuotantovälineiden omistajan voitto.

Lisäarvon selittää Lenin seuraavalla tavalla:

”Palkkatyöläinen myy työvoimansa maan, tehtaan, työvälineiden omistajalle. Osan työpäivästään työläinen käyttää siihen, että peittää itsensä ja perheensä ylläpitoon tarvittavat kulut (työpalkka), mutta toisen osan päivästä työläinen tekee ilmaiseksi, luoden lisää arvoa kapitalisteille, lisää arvoa, joka on kapitalistiluokan voiton ja rikastumisen lähde”.

Siis kapitalistinen riisto on sitä, että porvaristo anastaa työn, josta työläisille ei makseta. Tämä osa työläisten työstä, josta ei makseta, on lisäarvo, — ja se on koko kapitalistiluokan voiton lähteenä.

3. §. Porvaristo ja proletariaatti ovat kapitalistisen yhteiskunnan perusluokat.

Mikä on luokka?

”Luokat ovat sellaisia ihmisryhmiä, joista yksi voi anastaa itselleen toisen työn tulokset, niiden erilaisen aseman vuoksi määrättyssä yhteiskunnallisessa talousjärjestelmässä”, — opetti Lenin.

”Jos yksi osa yhteiskunnasta anastaa itselleen kaiken maan, silloin muodostuvat tilanomistajaluokka ja talonpoikaoluokka.

Jos osa yhteiskunnasta omistaa tehtaat ja pääoman, mutta toinen osa työskentelee näissä tehtaissa, silloin on olemassa kapitalistiluokka ja proletaariluokka”, — sanoi hän.

Siis kapitalistisessa yhteiskunnassa perusluokkina ovat kapitalistiluokka (porvaristo) ja työväenluokka (proletariaatti).

Porvaristo on vain pieni vähemmistö ihmisyhteiskunnasta. Mutta pitämällä käsissään kaikki tehtaat ja muut tuotantovälineet tämä pienilukuinen luokka on *hallitsevana luokkana, sortavana luokkana*. Palkkatyöläisten armeija — *proletaari-luokka* — muodostuu ihmisistä, *joilla ei ole tuotantovälineitä*, ja jotka elävät ainoastaan myymällä työvoimaansa, ja on *sorrettuna luokkana*.

4. §. Kapitalistisen yhteiskunnan perusristriita.

Kapitalistisessa tuotantolaitoksessa ponnistelevat tavaroiden valmistuksessa tuhannet ja kymmenet tuhannet työläiset, työskennellen yhdessä, kollektiivisesti. Eri kapitalisteille kuuluvien tuotantolaitosten välillä on kiinteä yhteys ja riippuvaisuussuhde. Automobiilitehdas ei voi työskennellä ilman rautaa, hiiltä, sähkövoimaa, joita tuotetaan toisissa tehtaissa ja tuotantolaitoksissa. Ompelutehdas ei voi työskennellä ilman kangasta, ilman nappeja ja muita aineita, joita valmistetaan toisissa tuotantolaitoksissa. Kaivostyöläiset louhivat rautamalmia. Teräsvalimo valmistaa louhitusta malmista terästä. Koneerakennustehdas tekee teräksestä koneita. Jokaisen tuotantolaitoksen sisällä koko tuotantoprosessi jakautuu erillisiin toiminnoihin, operatsioneihin, jotka ovat mitä kiinteämmässä yhteydessä keskenään. Esimerkiksi koneen, traktorin, automobiilin tuotannossa tarvitaan satojen, vieläpä tuhansien työläisten osanottoa.

Siis jokaisessa työssä, jokaisessa tuotantolaitoksessa jokaisen työ on vain osanen kaikkien työstä. Jokainen tuote ei valmistu vain yhden työläisen työllä, vaan monien työläisten yhteisillä ponnistuksilla, ei yhdessä, vaan monessa tehtaassa. Täten siis kapitalistinen tuotanto on luonteeltaan *yhteiskunnallista tuotantoa*.

Mutta tuotantovälineiden yksityisomistus jakaa, hajoittaa koko yhteiskunnallisen talouden tuhansiin erillisiin yksityisiin talouksiin.

Tuotannon tuotteita — monien työläisten työn hedelmiä — ei saa yhteiskunta, ei sen työntekijät, vaan anastavat *yksityiset kapitalistit sen vain sen vuoksi, että he ovat tehtaiden koneiden — kaikkien tuotantovälineiden omistajia, isäntiä*.

Tässä on kapitalistisen yhteiskunnan perusristriita: *ristiriita tuotannon yhteiskunnallisen luonteen ja tuotteiden anastamisen yksityisomistuksellisen luonteen välillä*.

5. §. Kilpailu ja tuotannon anarkia.

Kapitalistisen yhteiskunnan perusristiriita aiheuttaa kaikki muut tämän yhteiskunnan ristiriidat.

Koska työläisjoukkojen valmistamat tavarat kuuluvat yksityisille kapitalisteille, niin jokainen kapitalisti pyrkii mahdollisimman pian myymään nämä tavarat, pyrkii saamaan tavaroistaan mahdollisimman paljon voittoa.

Jotta itse voisi myydä markkinoilla mahdollisimman paljon tavaroita, yrittää jokainen kapitalisti työntää näiltä markkinoilta pois toisen kapitalistin. Eri kapitalististen laitosten välillä käy kiihkeä taloudellinen taistelu. Suuret laitokset työntävät pois pikkuyrittäjät, tuhoavat niitä.

Tätä kapitalistien välistä taistelua menekkimarkkinoista, tätä keskenään kilpailevien laitosten yritystä tuhota toisensa nimitetään *kilpailuksi*.

Tuotantovälineiden yksityisomistus ja kilpailu synnyttävät *tuotteiden järjestymätöntä, suunnitelmattomaa, anarkistista tuotantoa*. Sen johdosta, että on olemassa tuotantovälineiden yksityisomistus, ei kukaan ota huomioon yhteiskunnan tarpeita, ei kukaan johda yhteiskunnallista tuotantoa.

Siten kapitalistien talous kehittyy alkuvoimaisesti, suunnitelmattomasti. Jokainen tehtailija pyrkii tuottamaan mahdollisimman paljon tavaroita ja heittämään ne markkinoille. Sitä, miten paljon toiset tehtailijat valmistavat samanlaisia tavaroita, hän ei tiedä. Sen, että tavaroita on tuotettu enemmän kuin tarvitaan, saa kapitalisti tietää vasta markkinoilla, kun alkaa seisokki kaupankäynnissä, kun tavarat pysähtyvät kauppoihin pitkäksi aikaa.

Kilpailu ja tuotannon anarkia on eräs kapitalistisen järjestelmän tuntomerkeistä.

6. §. Kapitalismin aikana kasvaa toisella puolella rikkaus ja toisella puolella kurjuus.

Kapitalistisen talouden kasvaessa kapitalistien välinen kilpailu yhä enemmän laajenee.

Kiihkeä voiton tavoittelu, väsymätön taistelu tavarain menekkimarkkinoista ajaa kapitalistit tuottamaan tavaraa mahdollisimman paljon ja mahdollisimman huokealla. Jokainen kapitalisti pyrkii myymään tavaroitaan huokeammalla ehdistaakseen toiset pois markkinoilta ja vallatakseen ne itselleen. Mutta pienentämättä voittoa voi kapitalisti antaa

huokeita tavaroita ainoastaan entistä enemmän riistämällä työläisiä ja täydellistytymällä tuotantoon.

Tavaratuotannon kohottaminen ja tavarain huokeammalla myyminen muutamien kapitalistien taholta johtaa siihen, että toisetkin kapitalistit, haluamatta jäädä jälkeen ensin mainituista, täydellistyttävät ja laajentavat tuotantoon. Siis kiihkeä voiton tavoittelu on kapitalististen tuotantotapojen ainoa liikkeellepaneva voima.

Tekniikan kasvu kapitalismin oloissa vie siihen, että kapitalistiset tuotantolaitokset yhä vähemmän tarvitsevat uusia työläisiä. Osa nuorta varttuvaa työläispolvea ei saa työtä. Myöskin työstä hyljättyjen vanhojen työläisten lukumäärä kasvaa. Vapaitten työkäsien lukumäärä enentyy sekä kasvaa työttömyys — teollisuuden vara-armeija — kuten sitä nimittävät Marx ja Engels.

Tekniikan kasvu tekee mahdolliseksi sen, että kapitalisti voi kallishintaisen ammattitaitoisen työvoiman vaihtaa ammattitaidottomaan. Tuotannossa ruvetaan käyttämään yhä enemmän nais- ja lapsityötä.

Tämä aiheuttaa sen, että työtä etsivien armeija yhä kasvaa, työkäsien tarjonta lisääntyy. Tällaisen työttömien armeijan olemassaolo antaa kapitalismille mahdollisuuden alistaa työläiset vielä suuremman riiston alaisiksi, pienentää palkkaa ja pidentää työpäivää.

Kaikki tämä johtaa siihen, että yhdellä puolella kasvaa rikkaus, jota hallitsee kapitalistijoukko, ja toisella puolella köyhyys, laajojen työtätekevien joukkojen kurjuus.

Kapitalistiryhmän muodostuminen yhdellä puolen ja proletariaatin jättiläisjoukkojen toisella puolen, sekä työväenluokan riiston jatkuva enentyminen yhä enemmän voimistuttaa proletariaatin ja porvariston välisiä luokkavastakohtia. Proletariaatin suuttumus kapitalistista järjestelmää kohtaan kasvaa. Kaikki tämä johtaa kapitalismin perusteiden tuhoon, sen perikatoon ja proletaarisen vallankumouksen voittoon.

7. §. Kapitalismin aikana ovat kriisit väistämättömiä.

Valmistaessaan tehtaissaan tavaroita kapitalistit kyllästyttävät markkinat näillä tavaroilla. Ne jäävät myymättä.

Tällaista tilannetta, jolloin on tuotettu liian paljon tavaroita, jotka eivät löydä ostajaa, jonka seurauksena on tuotannon supistaminen ja tehtaiden pysähdyttäminen, nimitetään kriisiksi.

Tavara ei jää vaille ostajaa sen vuoksi, etteikö kukaan tarvitsisi leipää, lihaa, vaatteita tai jalkineita. Päinvastoin, semmoisia, jotka tarvitsevat kaikkein välttämättömmimpiä esineitä, on kapitalistisessa yhteiskunnassa suunnaton määrä. Mutta eiväthän tuotteet kapitalistisessa yhteiskunnassa mene yhteiseen kattilaan, eivät ole yhteiskunnallista omaisuutta, vaan kuuluvat eri henkilöille, ovat kapitalistien yksityistä omaisuutta, kun taas työtätekevien miljoonaiset joukot, tarviten kaikkein välttämättömintä, eivät omaa varoja hankkiakseen itselleen heille välttämättömiä tavaroita.

”Jotta tuotantolaitoksesta saataisiin voittoa, — sanoi Lenin — täytyy tavarat myydä, löytää ostajia. Ja ostajina täytyy olla koko väestö, koska isot tuotantolaitokset tuottavat kokonaisia vuoria tavaroita. Mutta kaikissa kapitalistisissa maissa yhdeksän kymmenesosa asukkaista ovat köyhiä: työläisiä, jotka saavat hyvin pienen palkan ja talonpoikia, jotka elävät yleensä vieläkin huonommin kuin työläiset. Ja kun suurteollisuus kukoistusaikanaan tuottaa mahdollisimman paljon, heittää se markkinoille sellaisen määrän tuotteita, että kansan varaton enemmistö ei kykene niistä maksamaan. Koneiden, työvälineiden, varastojen, rautateiden y.m. määrä yhä kasvaa, mutta tämä kasvu aika-ajoin keskeytyy, koska kansanjoukko, jolle kaikki nämä paremmat tuottamistavat loppujen lopuksi ovat tarkoitettut, jää köyhyyteen, suorastaan kurjuuteen”.

Kapitalisti ei luovuta tavaroitaan ilmaiseksi. Silloin hän ei saisi mitään voittoa. Hän ei olisikaan silloin kapitalisti. Sen vuoksi suunnattomat määrät valmistettuja tavaroita jäävät ilman kysyntää ja seisottuvat tehtaiden varastoissa ja kaupoissa. Alkaa kriisi.

Kapitalistit ovat pakoitettuja supistamaan tuotantoaan. Suljetaan tehtaita. Kaivosten annetaan täyttyä vedellä. Sammutetaan sulatusuuneja. Miljooneja työläisiä heitetään kadulle. Niiltä, jotka vielä jäävät työhön, pienentävät kapitalistit ennestäänkin kurjan alhaisia työpalkkoja.

Tällaiset taloudelliset kriisit porvarillisissa maissa toistuvat lähimain 12, 10, 8 vuoden väliajoilla. Engels luonnehtii seuraavalla tavalla kapitalistisen talouden kehityksen kulkua kriisistä kriisiin:

”Vuodesta 1825 alkaen, jolloin leimahti ensimmäinen yleinen kriisi, koko teollisuus- ja kauppamaailma, tuotanto ja vaihto kaikissa sivistysmaissa, samoin kuin näiden enemmän tai vähemmän barbaarisissa naapurimaissakin, lähimain keran kymmenessä vuodessa suistuu raiteilta. Kauppa pysäh-

tyy, markkinat täyttyvät suurilla tavaramäärillä, jotka eivät löydä ostajia, tehtaat pysähtyvät, työläiset menettävät kaikki toimeentulon välineet juuri siitä syystä, että he ovat tuottaneet näitä välineitä liian paljon, vararikko seuraa vararikkoa. Pysähdys jatkuu vuosimääriä, suuri joukko tuotanto-voimia ja tuotteita tuhotaan, kunnes tavaravarastot vihdoin saadaan loppuunmyydyiksi enemmän tai vähemmän alennetuilla hinnoilla, ja palautuu ennalleen tuotanto- ja vaihtoliike. Vähitellen tämä liike käy nopeammaksi, käynti muuttuu juoksuksi, teollisuuden juoksu vaihtuu laukkaamiseksi, sitä seuraa mieletön eteenpäin syöksyminen, todellinen hyppy, kunnes epätoivoisten hyppyjen jälkeen uudelleen suistutaan häviön kuiluun. Ja näin — joka kerta uudestaan”.

Kriisit kapitalistisen järjestelmän vallitessa johtuvat siitä, että tekniikka ja koko kapitalistinen talous on saavuttanut sellaisen kehitysasteen, jolloin tavaroita tuotetaan joukottain, mutta työläiset ovat siksi köyhiä, etteivät laisinkaan kykene ostamaan tuotettuja tavaroita. Tämä on kapitalismin perusristiriidan, s.o. tuotannon yhteiskunnallisen luonteen ja tuotteiden omaksi-oton yksilöllisen luonteen, ilmenemismuoto.

Jotta poistettaisiin tämä ristiriita, täytyy proletariaatin kukistaa kapitalistien valta ja estää heitä anastamasta toisen työn tuloksia. Niin kauan, kuin kapitalismi on olemassa, ovat kriisit kiertämättömiä.

Kertauskysymyksiä.

1. Miksi työläinen on pakotettu myymään työvoimaansa kapitalistille?
2. Mitä on lisäarvo ja miten se syntyy?
3. ”Mikä on luokka”?
4. Mitä perusluokkia on kapitalistisessa yhteiskunnassa?
5. Mikä on kapitalistisen yhteiskunnan perusristiriita?
6. Mitä on kilpailu?
7. Mitä on tuotannon anarkia?
8. Minkä vuoksi ovat kriisit kapitalistisessa järjestelmässä kiertämättömiä?

II LUKU.

IMPERIALISMI ON KAPITALISMIN VIIMEINEN ASTE.

8. §. Tuotannon konsentroituminen ja sentralisoituminen.

Kapitalismin kehittyessä tuotanto tulee yhä suuremmaksi, koska voittojen tavoittelu pakottaa kapitalisteja parantamaan tuotantoaan, laajentamaan sitä. Tämä johtaa siihen, että syntyy jättiläislaitoksia, joissa on keskitettynä hyvin monimut-

kaisia koneita ja tuhansia ja vieläpä joskus kymmeniäkin tuhansia työläisiä. Tapahtuu yhä suurempien pääomamäärien konsentroituminen (keskittyminen) yksityisten kapitalistien käsiin.

Kapitalististen laitosten välillä käy kiihkeää taistelua menekki-markkinoista ja raaka-aineista. Taistelussa voittavat tietysti ne, joilla on enemmän rahaa, joilla on suurempi tuotanto hyvine, täydellistettyine koneineen. Työnnetään syrjään, tuhotaan pienemmät kapitalistit, jotka eivät kestä suurkapitalistien kilpailua. Ne kapitalistit, jotka voittavat tässä kilpailussa, tulevat yhä rikkaammiksi.

Suurkapitalistien voima, heidän rikkautensa kasvaa, mutta kapitalistien luku pienenee. Tämän ohella tuotantokin muuttuu yhä enemmän suurtuotannoksi. Monien erilaisten tehtaiden sijaan syntyy kapitalistisessa yhteiskunnassa tehdasjättiläisiä tuhansine ja kymmenine tuhansine työläisineen, — tapahtuu, kuten sanotaan, pääoman sentralisoituminen.

9. §. Monopoolit.

XIX vuosisadan lopulla suurilla teollisuuslaitoksilla oli vallitseva asema kaikissa eturivin maissa — Englannissa, Ranskassa, Saksassa, P-A Yhdysvalloissa y.m. Ja silloin suurkapitalistit, voidakseen menestyksellisesti taistella kilpailijoita vastaan ja siten turvata itselleen mahdollisimman suuret voitot, alkoivat yhdistyä keskenään liitoiksi — syndikaateiksi, trusteiksi y.m.

Syndikaatti on sellainen kapitalistien yhtymä, jonka tarkoituksena on tavaroiden yhteinen myyminen. Jokaisen kapitalistin tulee tuottaa tavaroita niin paljon kuin sallii syndikaatin hallinto. Kapitalistit, jotka kuuluvat syndikaattiin, eivät voi enää myydä tavaroita itsenäisesti. He myyvät niitä yhteisen konttorin välityksellä, ja hinnoilla, jotka myöskin määrää syndikaatin hallinto.

Trusti on kapitalistien tuotannollinen yhtymä, jossa heidän laitoksensa liitetään yhdeksi kokonaisuudeksi, jota johtaa trustin hallinto. Trustissa yksityinen kapitalisti ei ole laitoksensa isäntä. Hän saa voittoa sille pääoman osalle, jonka on yhtymään sijoittanut.

XX vuosisadan alkuun mennessä olivat jo puolet maailman pääomista syndikaattien ja trustien hallussa. Eri kapitalistien keskenään käymä vapaa kilpailu muuttui monopooliksi. Monopooli merkitsee suurten kapitalistis-

ten yhtymien rajatonta valtaa koko maan taloudellisessa elämässä. Tämän vuoksi monopolisteilla on mahdollisuus määrätä korkeat hinnat tavaroilleen. Ryhmä monopolistikapitalisteja rajattomasti isännöi maassa.

Tätä kapitalistisen kehityksen astetta, jolloin oli muodostunut monopoolien herruus, Lenin nimitti imperialismiksi.

Seuraavassa esitetään muutamia esimerkkejä, jotka osoittavat monopolististen yhtymien voimaa.

P-A Yhdysvalloissa oli v. 1929 koko tuotetusta teräksestä 70% keskittynyt kolmen metallitrustin käsiin.

Yhdysvaltojen automobiiliteollisuudesta oli v. 1930 kahden liikkeen — "Fordin" ja "General Motors'in" — käsissä 60%. Italiassa "Fiatin" liike tuottaa lähes 80% koko maan automobiileista.

Koko maailman naftatuotanto SNTL:n ulkopuolella on keskittynyt kahdelle trustille: amerikkalaiselle "Standard Oil'ille", joka kokonaan ja täydellisesti on riippuvainen amerikkalaisesta miljardööristä Rockefellerista, ja englantilaiselle "Royal-Deutsh-Shell'ille, jonka johdossa on englantilainen miljardööri Deterding.

Kapitalististen monopoolien kehitys johti kansainvälisten monopooliyhtymien — kartellien — muodostamiseen. Siten kansainvälinen kuparikartelli kontrolloi 85—90% maailman kuparituotannosta. Se yhdistää Yhdysvaltojen, Saksan, Englannin, Chilen, Meksikon, Perun ja Kanadan kapitalisteja.

Mutta monopoolien herruus ei hävitä kilpailua. Yksityisten liikkeiden välisen kilpailun sijalle tulee sitkeämpi ja enemmän tuhoa tuottava valtavan suurten monopooliyhtymien välinen kilpailu kunkin maan sisällä ja eri maiden kesken. Yhteenliittyneiden monopoolien sisällä tapahtuu ja kärjistyy myöskin taistelu voitto-osuuksista ja monopooliyhtymien heruudesta. Voimistuu kilpailu kapitalistien monopooliyhtymien ja sellaisten kapitalististen laitosten välillä, jotka eivät kuulu mihinkään yhtymään. Kaikki tämä aikaansaa vielä suuremman tuotannon anarkian.

10. §. Pankit. Finanssipääoma.

Mitä ovat pankit?

Pankit ovat laitoksia, jotka ovat välittäjinä eri kapitalistien välillä. Kapitalistit, joilla on vapaita rahoja, sijoittavat ne pankkiin ja saavat siitä korkoa. Päitsi sellaisia kapitalisteja, joilla on vapaita rahoja, on aina sellaisiakin, jotka tar-

vitsevat pääomia. Nämä kapitalistit saattavat olla hyvin rikkaita, mutta laajentaessaan kyseessä olevana aikana, esimerkiksi, tehdastaan, voi kapitalisti tarvita rahoja. Hän kääntyy pankin puoleen ja saa sieltä rahoja velaksi (lainaksi). Tästä hän maksaa pankille korkoa.

Imperialismin aikana pankeilla on erikoinen osuus. Teollisuuden kehittyessä pankkeihin sijoitetaan yhä suurempia rahasummia. Samalla pankit itse sijoittavat yhä suurempia rahamääriä teollisuuteen. Pankkien välillä, samoin kuin teollisuuslaitostenkin välillä, käy kilpataistelu. Suuret voittavat. Pääomat keskittyvät muutamien harvojen, hyvin suurten pankkien käsiin.

Jättiläismäisten teollisuuslaitosten rakentaminen vaatii paljon varoja. Suuret pankit liittyvät osakkaiksi kapitalistien yhtymiin, jotka rakentavat näitä teollisuuslaitoksia. Sijoittamalla suuria rahasummia rakennustöihin tulevat pankit asiallisesti näiden teollisuuslaitosten isänniksi. Vanhat, toimivat teollisuuslaitokset, parantaessaan ja laajentaessaan tuotantoaan, tarvitsevat myöskin varoja. Pankit varustavat niitäkin rahoilla. Antaessaan rahaa lainaksi teollisuuskapitalisteille haluaa pankki päästä varmuuteen, että saa rahansa takaisin. Se alkaa sekaantua teollisuuslaitosten toimintaan ja lopuksi pääsee sellaiseen asemaan, että kontrolloi niitä. Täten siis suuret pankkiirit hallitsevat ei ainoastaan rahapääomia, vaan tulevat myöskin teollisuuslaitosten isänniksi.

Toiselta puolen pyrkivät myöskin teollisuuslaitokset vaikuttamaan pankkien asioihin. Ne seuraavat huolellisesti pankin asioita, sillä jos pankki ei aikanaan anna niille luottoa tai tuhoutuu, häviävät myöskin siihen sijoitetut pääomat, mikä taas puolestaan voi aiheuttaa näiden teollisuuslaitosten vararikon. Ne asettavat pankkien johtaviin elimiin omia miehiään, suojellakseen sijoituksiaan ja saadakseen pankista luottoa. Näin pankkipääoma kasvaa siis yhteen teollisuus-pääoman kanssa.

Pankkipääomaa, joka on kasvanut yhteen teollisuuspääoman kanssa, nimitetään finanssipääomaksi.

Imperialismi on finanssipääoman herruuden aikaa.

Seuraavassa annetaan esimerkki siitä, minkälainen suuri merkitys on monopolistisilla finanssiryhmillä.

Yhdysvalloissa ovat mahtavimmat finanssikapitalistiset yhtymät Morgan-Becker ja Rockefeller-ryhmät.

Morgan-Beckerin ryhmä terästeollisuudessa kontrolloi yhtymää, joka tuottaa 38 % koko Yhdysvaltojen teräksen

tuotannosta, ja, paitsi sitä, on sillä suuri vaikutus kahteen muuhun suurimpaan teräsyhtiöön. Kupariteollisuudessa tämä ryhmä kontrolloi kaikkia suurimpia yhtymiä. Automobiiliteollisuudessa se kontrolloi "General-Motors" liikettä, joka valmistaa 35 % kaikista automobiileista ja vuorostaan kontrolloi useita yhtiöitä Saksassa, Ranskassa ja Englannissa. Morgan-Becker yhtymä kontrolloi myöskin "Telegrafi ja telefoni" yhtymää, jonka kontrollin alla on 20 milj. telefonia koko maailman 30 miljoonasta telefonista.

Morganin ryhmän kontrollin alaisena on myöskin lähes kolmasosa Yhdysvaltojen rautatieverkostosta. Samoin kontrolloi se lähes 40 % koko Yhdysvaltojen sähköenergian tuotannosta.

Morgan on maailman pankkiiri. Morganin pankkihuone rahoitti vv. 1914—1918 maailmansodan. Kaikki tärkeimmät sodanjälkeiset lainat ovat yhteydessä Morganin osallistumiseen näihin lainoihin.

Toinen ryhmä — Rockefeller — johtaa suurimpia nafta- ja hiiliyhtiöitä. Paitsi sitä, osallistuu tämä ryhmä kemia-, automobiili-, ilmailu- ja rautatieteollisuuteen.

Tällainen voima on finanssipääoman "pomoilla". Aivan samoin ovat pankki- ja teollisuuspääomat muissakin kapitalistisissa maissa keskittyneet yksiin käsiin. Suunnattomat rahavarat, suurimmat teollisuus-, kauppa- ja liikennelaitokset, rikkaimmat raaka- ja polttoainelähteet ovat muutamien henkilöiden — pienen miljardööriryhmän täydellisen määräysvallan alaisia.

Tämä pieni ihmisryhmä, muutama sata pankkiherraa ja rahapösöä, määrää satojen miljoonien ihmisten kohtalot, kokonaisten maiden ja kansojen talouden kohtalot. Kapitalistiset hallitukset ovat vain kuuliaisia aseita näiden pankkiherrojen käsissä.

"Kenelle olisi tuntematonta, — sanoo tov. Stalin — että ei yhdessäkään kapitalistisessa valtiossa voida muodostaa ministeristöä vastoin suurimpien finanssipösöjen tahtoa: kun vain suoritetaan finanssipainostusta, niin ministerit lentävät paikoiltaan kuin höyhenet. Alituiset hallitusten ja niiden ministerien vaihdokset kapitalistisissa maissa (Englannissa, Ranskassa, Saksassa, Puolassa, Rumaniassa y.m.), ovat seurauksia joidenkin suurimpien finanssikoplien tyytymättömyydestä, jotka ovat näiden maiden todellisia hallitsijoita".

Ministerien, edustajien, virkamiesten ja muiden lahjominen — välitön tai välillinen (hyvien paikkojen annolla, kai-

kenlaisilla lahjoilla y.m.s.) — on tullut aivan tavalliseksi ilmiöksi. Ei yhdenkään "eturivin" kapitalistisen maan hallitus kykene ottamaan ainoatakaan vakavaa askelta saamatta siihen pankkien ja niiden johtajien suostumusta.

11. §. Pääoman ulosvienti.

Suurkapitalistit ja heidän yhtymänsä tuottavat suunnattomia tavaramääriä. Niiden myyntiä varten tarvitaan markkinoita. Kapitalistit eivät kauppaa tavaroitaan ainoastaan omassa maassa, vaan myöskin ulkomaisilla markkinoilla, teollisessa suhteessa heikosti kehittyneissä maissa, — siirto- ja puolisiirtomaissa, koska siellä on mahdollisuus saada kalliimpi hinta näistä tavaroista.

Mutta kapitalismin kehittyessä suunnattomat rahamäärät eivät löydä edullista käytäntöä teollisuusmaiden sisällä. Silloin kapitalistit alkavat *viedä* näitä *pääomia ulos muihin maihin*. Pääomien ulosviennillä on imperialismin aikana suuri merkitys.

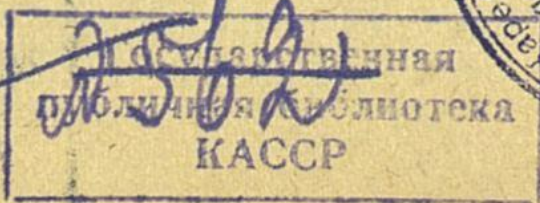
Pääomia viedään ennen kaikkea takapajuisiin maihin, siirtomaihin ja puolisiirtomaihin. Näissä maissa kapitalistit voivat saada suurimman voiton. Suurimmat voitonmahdollisuudet saavat kapitalistit siellä sen vuoksi, että pääomia näissä maissa on vielä vähän, maa on halpaa, työkäsiä voi saada miltei ilmaiseksi, raaka-aineet ovat hyvin halpoja. Kapitalistit rakentavat näissä maissa tehtaita ja rautateitä, muokkaavat suunnattomia luonnonrikkauksia, alistamalla säälimättömän riiston alle miljoonia työtätekeviä.

Pääoman ulosvienti on imperialismin yksi tärkeimmistä tunnusmerkeistä.

12. §. Maailman jako ja taistelu maailman uudelleen jakamiseksi.

XIX:n vuosisadan loppuun oli kunkin maan kapitalisteille mahdollista viedä tavaroitaan takapajuisiin maihin, törmäämättä ankarasti yhteen toisten maiden kapitalistien kanssa.

Englanti, joka ennen muita kehittyi teollisuuskapitalistiksi maaksi, nimitti pitkän aikaa itseään "maailman yksinäiseksi verstaaksi". Se harjoitti laajaa kauppaa ja teollisuustuotteita (tekstiili, rautateiden rakennusmateriaali) Aasiaan, Afrikkaan ja Amerikkaan, ja toi sieltä takaisin

halpaa raaka-ainetta, kohtaamatta tuskin laisinkaan kilpailijoita.

Mutta kapitalismi alkoi menestyksellisesti kehittyä muissakin maissa. Vv. 1870—1880 Englanti alkoi maailman markkinoilla kohdata kilpailijoinaan Ranskan, Saksan, Amerikan, Japanin y.m. Jokainen kapitalistinen maa alkoi lujittaa itselleen tavaroiden myynti- ja halvan raaka-aineen ostomarkkinoita. Jokainen kapitalistinen maa pyrki laajentamaan siirtomaa-alueitaan. Mahtavat maat valtasivat vähitellen haltuunsa suunnattomia alueita suunnattomine asukasmäärineen.

Loppujen lopuksi *koko maailma tuli jaetuksi suurimpien kapitalistimaiden kesken*. XX vuosisadan alkuun mennessä Englanti, Venäjä, Ranska, Italia, Saksa, Yhdysvallat, Japani olivat vallanneet koko maailman. Koko maailma jakautui kahteen osaan: pikku ryhmään sortajavaltioita ja valtavaan enemmistöön maita, siirtomaat ja puolisiirtomaat, joiden kansat joutuivat sorron ja orjuutuksen alaisiksi.

Maapallon $1\frac{3}{4}$ miljardista asukkaasta noin 600 milj. asuu siirtomaissa ja 400 milj. puolisiirtomaissa (Kiinassa, Persiassa j.n.e.). Täten siis enemmän kuin puolet ihmiskunnasta, noin miljardi henkeä, on suurten rosvovaltioiden vallan alaisena.

Markkinoiden edelleen valtaaminen, kunkin kapitalistisen valtion markkinoiden laajentaminen oli mahdollista vain jo jaetun maailman uudestijaon kautta.

Lenin kirjoitti tästä seuraavaa: ”Kapitalististen maiden siirtomaapolitiikka on lopettanut vapaiden maiden valtauksen meidän planeetallamme. Maailma on ensimmäisen kerran jaettu, joten edessä on vain uudelleenjako”.

Kapitalististen valtioiden kesken ei voi olla rauhallista yhteiselämää. Kapitalististen maiden välinen taistelu maailman uudelleenjakamiseksi on kiertämätön.

Nuoret kapitalistiset maat, (Amerikka, Saksa, Japani) omistivat vähemmän siirtomaita kuin vanhat kapitalistiset maat, kuten Englanti ja Ranska. Kun Englanti v. 1914 omisti siirtomaita 33,5 milj. neliökilometriä, Ranska 10,6 milj. km², niin Saksa omisti vain 2,9 milj. km², Yhdysvallat vain 0,3 milj. km² Japani myöskin 0,3 milj. km².

Mutta näiden nuorten kapitalistimaiden menopooliyhtymät tarvitsevat yhä uusia markkinoita. Näiden maiden finanssipääoma tarvitsee voittoa tuottavaa sijoitusta. Tämän ohella ei vain jo löydetty raaka-ainelähteet kiinnitä finanssipääoman huomiota, vaan myöskin mahdolliset lähteet. Maat, jotka tänään ovat kelpaamattomia, voivat huomenna tulla

edullisiksi, kunhan niihin vain kiinnittää pääomia. Finanssi-pääoma pyrkii kaikin voimin siirtomaihin.

Vapaata maata ei enää ole. Maailmanjako on päättynyt. Imperialistit voivat saada jotakin uutta vain yhdellä tavalla, ottamalla osan saaliista vastustajiltaan. Tästä on seurauksena taistelu maapallon uudelleen jaosta imperialistien välillä. Mutta sellainen taistelu johtaa kiertämättömästi aseellisiin yhteentörmäyksiin, sotiin.

Imperialististen valtioiden välinen taistelu maailman uudelleen jaosta johti maailmansotaan vv. 1914—1918.

Lenin sanoo tästä sodasta seuraavaa: ”Tämä sota oli puhtaasti imperialistinen sota, jota sekä saksalainen että englantilais-ranskalainen porvaristo kävi vieraiden maiden ryöstämiseksi, pienten kansojen tukahuttamiseksi, maailman finanssiherruuden voittamiseksi, siirtomaiden jakamiseksi ja uudelleen jakamiseksi, sortuvan kapitalistisen järjestelmän pelastamiseksi pettämällä ja hajoittamalla kaikkien maiden työläiset”.

Veriset sodat, jotka aiheuttavat miljoonien työtätekevien tuhon, ovat kapitalismin väistämättömiä seuralaisia.

Tällaiset ovat imperialismin, kapitalismin korkeimman asteen, luonteenomaisimmat piirteet.

”Imperialismi, — sanoo Lenin, — on sen kehitystason kapitalismia, jolloin on muodostunut monopoolien ja finanssi-pääoman herruus, kun pääoman ulosvienti on saavuttanut huomattavan merkityksen, kun kansainväliset trustit ovat alkaneet jakaa maailmaa ja kun suurimmat kapitalistiset maat ovat päättäneet maapallon koko alueen jaon”.

13. §. Imperialismi on ”mätänevää”, ”kuolevaa” kapitalismia — sosialistisen vallankumouksen aattoa.

Kuitenkin, saavutettuaan kehityksensä korkeimman asteen, on kapitalismi sen ohella tullut perikatonsa partaalle. Kapitalismi on alkanut elävänä mädätä ja hajota.

Vapaan kilpailun vallitessa kapitalisti voittoa tavoitellessaan voimakkaasti laajentaa tuotantolaitostaan, ottaa käytäntöön kaikenlaisia teknillisiä parannuksia. Täten hän voi heittää markkinoille paljon suuremman määrän tavaroita ja täten saada paljon enemmän tuloja.

Imperialismin aikana saa kourallinen suurkapitalisteja, vallattuaan monopoolisen, yksinvaltaisen isännyyden jollakin alalla, mahdollisuuden määrätä tällä alalla koroitettut, mono-

pooliset hinnat. Monopolisti-kapitalistit pitävät parempana vaivattomasti korottaa voittojaan yksinkertaisesti hintoja nostamalla. Mikäli heidän onnistuu säilyttää korkeat monopoli-hinnat, eivät monopolisti-kapitalistit välitä teknillisten uudistusten sovelluttamisesta: parannettujen koneiden käytäntöön ottamisesta ja tekniikan parantamisesta j.n.e. Siis *häviävät* jossakin määrin *kiihokkeet* — teknilliseen ja kaikkeen muuhunkin uudistukseen, *eteenpäin kulkuun* vaikuttavat syyt.

Monopolistit usein, peläten teknillisiä keksintöjä, ostavat keksijäin patentit ja pidättävät niiden sovelluttamista käytäntöön.

Siten Amerikassa eräs Owens keksi koneen, joka olisi aiheuttanut kumouksen pullojen valmistamisessa. Saksalainen pullotehtailijain kartelli osti Owensin patentin ja ”painoi villaisella”.

Muutama vuosi sitten keksittiin sähkölamppu, jonka langat eivät milloinkaan pala poikki — ”ikuinen lamppu”. Mutta tätä keksintöä ei sovelletta käytäntöön, koska se uhkaa supistaa sähköteknillisen teollisuuden trustin tavaroiden menekkiä.

Saksassa keksittiin uusi menetelmä naftan valmistamiseksi hiilestä. Amerikkalainen naftatrusti osti tämän keksinnön ja esti sen ottamisen käytäntöön.

Amerikassa ei rautateitä sähköistetä, koska se ei ole edullista rautateiden nykyisille isännille.

Siis monopoolit ovat muodostuneet jarruksi tekniikan edelleen kehittymiselle.

Siirtomaiden ryöstö myötävaikuttaa suunnattomien pääomien kasaantumista imperialistisissa maissa. Useat pääomien omistajat pitävät parhaimpana olla sijoittamatta rahoja tuotantoon, vaan panevat ne pankkeihin korkoa kasvamaan. Muodostuu niin sanottu korollaeläjäin kerros, s.o. kerros kapitalisteja, joilla ei ole pienintäkään suhdetta tuotantoon, jotka elävät yksinomaan arvopapereista saaduilla tuloilla, eli, kuten sanotaan, ”kuponkeja leikkaamalla”.

Mutta sekin osa porvaristosta, joka on suhteessa tuotantoon, -s.o. omistaa tehtaita, kaivoksia, ei useinkaan edes tiedä, missä sen tuotantolaitokset ovat, mitä ne tuottavat, millä tavoin ne ovat varustetut. Ennen imperialismiin kautta tehtaiden isäntä riistäessään työläisiä tarkasti seurasi, kuinka työ käy. Imperialismin aikana suurin osa kapitalisteista on kokonaan irtautunut tuotannosta. He vain saavat siitä voittoa ja usein eivät edes tiedä, mille tuotantalalle he ovat sijoittaneet pääomiaan. Kaikkia raha-asioita,

koko tuotantoa johtavat erikoisesti sitä varten palkatut tirehtöörin, johtajat, insinöörit ja kirjanpitäjät. Porvaristo vain saa voitot ja tuhlaa rahoja omiin nautintoihinsa.

Finanssipääoman herruus, pääomien vienti ulkomaille muuttaa kokonaisia valtioita parasiiteiksi (loisiksi).

Siksi Lenin nimittääkin imperialismia ”parasiittiseksi” tai ”mätäneväksi kapitalismiksi”, ”kuolevaksi kapitalismiksi”.

Kapitalismin aikainen järjestelmä on tullut yhteiskunnan kehityksen esteeksi.

Kapitalistinen maailma on saavuttanut kehityksessään sen rajan, jolloin tuotannon edelleen nousemista varten tarvitaan toisenlainen yhteiskuntarakente, ioisenlainen talousjärjestelmä.

Tiede ja tekniikka juhlivat yhä uusia ja uusia voittoja luonnon yli. Ihminen yhä enemmän ja enemmän alistaa palvelukseensa luonnon. Mutta näiden voittojen hedelmät ahmii kuitenkin vain pieni ryhmä kapitalistisia haikalvoja. Ihmiskunta kokonaisuudessaan on tullut siksi rikkaaksi, että ihmiselle voitaisiin turvata tyydyttävä toimeentulo. Esteenä ovat taasen kapitalistiset suhteet.

”Minne vain käännyt, — sanoo Lenin, — niin joka askeleella kohtaat tehtäviä, jotka ihmiskunta täydelleen kykenisi heti ratkaisemaan. Esteenä on kapitalismi. Se on koonnut kasoittain rikkauksia — ja tehnyt ihmiset näiden rikkauksien orjiksi. Se on ratkaissut vaikeita tekniikan tehtäviä — ja estänyt sovelluttamasta käytäntöön teknillisiä parannuksia miljoonaisen kansan kurjuuden ja tietämättömyyden vuoksi, pienen miljonääriryhmän typerän itaruuden vuoksi”.

Kapitalismin kehityksen korkein aste — imperialismi — iohtaa kapitalistisen maailman kiertämättömään perikatoon.

Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että kapitalismin sortuminen tapahtuu itsestään. *Kapitalismin voi kukistaa vain voittoisa proletaarinen vallankumous.* Maailman proletariaatin tulee suorittaa suuri tehtävä — kiskaista irti ihmiskunta imperialismiin pihdeistä.

Pääoman konsentroitumisprosessi, joka keskittää yhteen paikkaan suuria työläisjoukkoja, myötävaikuttaa työväenluokan yhtenäisyyden, solidaarisuuden kasvua.

Imperialismin aikana luokkaristiriidat porvariston ja proletariaatin välillä saavuttavat suurimman syvyytensä ja kärjistyneisyytensä. Proletariaatin, talonpoikaiston ja sorrettujen kansojen vallankumouksellinen liike kasvaa. Jällelle jääneiden maiden kansat taistelevat yhä voimakkaammin

vapautuakseen imperialististen maiden sorrosta. Ne tarttuvat aseisiin ja nousevat sortajiaan vastaan. Kaikki tämä väistämättä valmistaa kapitalismin tuhoa.

Lenin nimitti imperialismia kapitalismin viimeiseksi asteeksi, proletariaatin sosialistisen vallankumouksen aatoksi.

”Kapitalismin sortuminen on väistämätön, — kirjoitti Lenin. — Joukkojen vallankumouksellinen tietoisuus kasvaa kaikkialla. Tätä osoittavat tuhannet merkit.

Kapitalistit, porvaristo voi heille ”parhaimmassa” tapauksessa viivyttää sosialismin voittoa tässä tai tuossa maassa, jonka hintana on satojen tuhansien työläisten ja talonpoikien tuhoaminen. Mutta pelastaa kapitalismia he eivät voi”.

Kertauskysymyksiä.

1. Mitä on imperialismi ja mitkä ovat sen erikoisuudet?
2. Minkä vuoksi imperialismien aikana ovat väistämättömiä imperialistiset sodat?
3. Minkä vuoksi Lenin nimitti imperialismien kautta ”mätänevän”, ”kuolevan” kapitalismin kaudeksi?
4. Minkä vuoksi kapitalismin kukistuminen on väistämätön?

III LUKU.

KAPITALISTISEN JÄRJESTELMÄN YLEINEN KRIISI JA NYKYINEN TALOUDELLINEN KRIISI.

14. §. Kapitalismin yleinen kriisi.

Imperialististen valtojen välinen taistelu maailman uudelleen jaosta johti maailmansotaan vv. 1914 — 1918. Tämä sota järkytti koko maailman kapitalismin järjestelmää ja oli alkuna koko kapitalistisen järjestelmän yleiselle kriisille.

Mitä tämä merkitsee?

Se merkitsee ennen kaikkea sitä, että yhdellä kuudennella osalla maapalloa on voittanut proletaarinen vallankumous. Kapitalismi ei ole enää maailman ainoa ja koko maailmaa käsittävä talousjärjestelmä. Maailmassa taistelee nyt kaksi, perusteeltaan toisilleen vihamielistä, järjestelmää — kapitalistinen järjestelmä ja sosialistinen järjestelmä, joka kasvaa, joka kehittyy, joka on vastakohtana kapitalistiselle järjestelmälle ja joka pelkällä olemassaolollaan osoittaa kapitalismin mädännäisyyden, horjuttaa sen perusteita.

Mutta myös muuallakin maailmassa, mikä jäi kapitalismin vallan alle, on tapahtunut hyvin tärkeitäkin muutoksia.

Sotavuosina ja niiden jälkeen kasvoi siirtomaissa ja riippuvaisuus-suhteissa olevissa maissa nopeasti oma, paikallinen teollisuus. Muodostui oma paikallinen porvaristo. Nopeasti kasvoi oma työväenluokka. Näiden maiden nuori kapitalismi kilpailee markkinoilla menestyksellisesti vanhojen kapitalistimaiden kanssa. Imperialistiset maat eivät enää voi entiseen tapaan olla näiden maiden täydellisiä isäntiä.

Kaikissa siirtomaissa sekä riippuvaisessa asemassa olevissa maissa *kasvaa vallankumouksellinen vapautusliike*. Sodan jälkeen se on saavuttanut sellaisen laajuuden, jollaista ei voinut havaita ennen sotaa. Tuskinpa on ainoatakaan siirtomaata maapallolla, jossa sodan jälkeen ei olisi ollut sorrettujen kansojen kapinoita imperialismia vastaan.

Sota kiihdytti *kapitalismin mätänemistä*. Useimpiin kapitalistisiin maihin se jätti raskaan perinnön — *teollisuuslaitosten jatkuvasti vajaan kuormituksen*. Kapitalistisissa maissa on muodostunut pysyväinen ylijäämä toimetonta pääomaa käyttämättömien tuotantovälineiden muodossa. Ennen toimetonta pääoman ylijäämää muodostui vain ylituotannon aiheuttamia kriisien aikana. Nykyään tuotantolaitosten vajaa kuormitus on pysyväinen ilmiö.

Tuotteiden määrä kaikissa kapitalistisissa maissa verrattuna sodanedelliseen aikaan ei ole noussut, vaan vieläpä laskenut. Niinpä 16:nä sodan edellisenä vuotena (vv. 1897—1913) maailman valuraudan tuotanto kohosi 140 %:lla, mutta 16-vuotisenä sodanjälkeisenä aikajaksona (1913—1929) se kohosi vain 23,8 %:lla. Kivihiilen tuotanto 108 % asemesta vain 7,2 %:lla. Sodan jälkeen on ollut havaittavissa tavattoman nopea tekniikan kasvu kemian, sähkötekniikan, ilmailun, radion y.m. aloilla, mutta kapitalismi ei kykene panemaan käytäntöön näitä keksintöjä.

Tuotantolaitosten pysyväinen vajaa kuormitus on johtanut siihen, että kapitalistisissa maissa on muodostunut *vakituisia työttömien armeijoita*. Ennen sotaa oli pääoman maissa myöskin aina työttömiä. Mutta työttömien kokoonpano vaihtui lakkaamatta. Jokaisen työläisen osalle tuleva työttömyyden aika oli paljon lyhyempi. Sodan jälkeen, tuotantolaitosten ollessa jatkuvasti vajakuormitettuja, eivät kapitalistit enää tuotantoa laajentaessaankaan tarvitse sitä suunnatonta työttömien armeijaa, joka on muodostunut heidän maissaan. Kapitalismi on tehnyt "tarpeettomiksi" ja heittänyt kadulle

miljoonia työläisiä, jotka, saamatta työtä, ovat pakoitettut kerjäämään ja näkemään nälkää.

Niidenkin työläisten, jotka eivät vielä ole työttömiä, asema huononee. Käyttäen hyväkseen sitä, että jokaisen työtätekevän selän takana on 2—3 työtöntä, pienentävät kapitalistit työläisten palkkoja ja pidentävät työpäivää.

Luokkataistelu kapitalistien ja työväenluokan välillä kasvaa. Miljoonaiset työtätekevien armeijat tulevat yhä enemmän vakuutetuiksi siitä, että ainoa keino vapautua kurjuudesta ja nälästä, mihin kapitalismi on heidän saattanut, on prolettaarinen vallankumous. Vallankumouksellinen liike pääoman maissa kasvaa ja laajenee.

Kaikki tämä puhuu sen puolesta, että kapitalistinen maailma nyt on tuhonsa partaalla, että imperialismi kokee koko kapitalistisen järjestelmän pulaa.

15. §. Maailman nykyinen taloudellinen kriisi.

Yleisen kapitalismin kriisin pohjalla on alkanut nykyinen taloudellinen ylituotannon kriisi, joka on voimakkaampi kuin mikään tähän asti olleista kriiseistä.

Kriisi alkoi v. 1929, jatkuu tähän asti ja sen loppua ei näy. Se käsittää poikkeuksetta kaikki kapitalistiset maat.

Rinnan teollisuuskriisin kanssa on alkanut ennenkuulumaton maatalouskriisi.

Kriisi on erikoisen syvästi järkyttänyt Amerikkaa, maata, jonka käsissä on ainakin puolet koko maailman tuotannosta ja kulutuksesta. Ja tämä myötävaikuttaa kriisin erikoisen laajaan levenemiseen koko kapitalistisessa maailmassa ja antaa sille erikoisen kärjistyneet muodot.

Suunnattomat tavaramäärät kapitalistisissa maissa eivät mene kaupaksi ja seisottuvat varastoissa ja makasiineissa. Tämä pakottaa tehtailijoita supistamaan tuotantoaan ja sulkemaan tehtaita.

Miltei kaikkialla kapitalistisessa maailmassa tehtaot, kaivokset, rautatiet ja sähköasemat työskentelevät kolmella neljäsosalla tai puolella kuormituksella. Satoja ja tuhansia suurimpia tuotantolaitoksia on jokaisessa maassa kokonaan suljettu.

Koko Yhdysvaltojen teollisuus työskentelee vain puolella kuormituksella. Valuraudan ja teräksen tuotanto on supistunut 84 %:lla. 307:sta sulatusuunista työskentelee ainoastaan 60. Metallurgiset tehtaot tuottavat ainoastaan kuudennen

osan siitä, minkä voisivat tuottaa. Yhdysvaltojen automobiilitehtaat voisivat valmistaa 800 tuh. automobiiliä kuukaudessa, mutta tällä kertaa ne tuottavat vain 100 tuh. t.s. 8 kertaa vähemmän.

Saksa tuottaa tällä kertaa kivihiiltä vähemmän kuin puolet siitä mitä voisi tuottaa. Valurautaa se tuottaa nejännen ja terästä kolmanneksen tuotantomahdollisuudestaan. Saksan 155:stä sulatusuunista työskentelee ainoastaan 36. Konerakennusteollisuuden kuormitus on supistunut 26%:iin. Se merkitsee, että kolme neljäsosaa konerakennusteollisuuden koneista seisoo.

Englannissa teollisuus tuottaa vain noin kaksi kolmasosaa siitä, mitä se voisi tuottaa. Valurautaa ja terästä valmistetaan tällä kertaa vähemmän kuin puolet tuotantomahdollisuuksista. 400:sta sulatusuunista työskentelee vain 56. Täydellisesti on pysähtynyt Englannin laivarakennusteollisuus.

Ranskassa tuotetaan tällä kertaa myöskin noin kaksi kolmasosaa siitä, mitä voitaisiin tuottaa. Valurautaa valmistetaan noin puolet mahdollisesta. 211:sta sulatusuunista on sammutettu 121. Tekstiiliteollisuuden tuotanto muodostaa vain puolet siitä, mitä se tuotti v. 1913.

Kuinka kauaksi taaksepäin nykyinen kriisi on heittänyt kapitalistiset maat voi päättää siitä, että Amerikan yleinen tuotanto on samalla tasolla, jolla se oli v. 1900. Englannin tuotanto on v. 1898 tasolla, Saksan v. 1900 tasolla, siis kriisi on heittänyt nämä maat 30—35 vuotta taaksepäin.

16. §. Työttömyys.

Taloudellinen kriisi on aiheuttanut *työttömyyden* jyrkän nousun kapitalistisissa maissa.

Työttömien armeija pääoman maissa on noussut 50 miljoonaan ihmiseen, ja perheenjäsenet mukaanluettuna työttömyydestä kärsii noin 200 milj. ihmistä.

Yhdysvalloissa on työttömiä 14 milj. ja osittain työttömiä 5—6 milj. ihmistä. Amerikassa on proletaareja kaikkiaan 35 milj. Siis puolet Yhdysvaltojen proletariaatista on työttömänä.

Saksassa on työttömänä 8 milj. ihmistä. Noin 4 milj. työläistä työskentelee vajaan työpäivän. Kaikkiaan on Saksassa 15 milj. työläistä (mukaanluettuna maataloustyöläisetkin). Siis lähes kolme neljäsosaa koko Saksan proletariaatista on työttömänä.

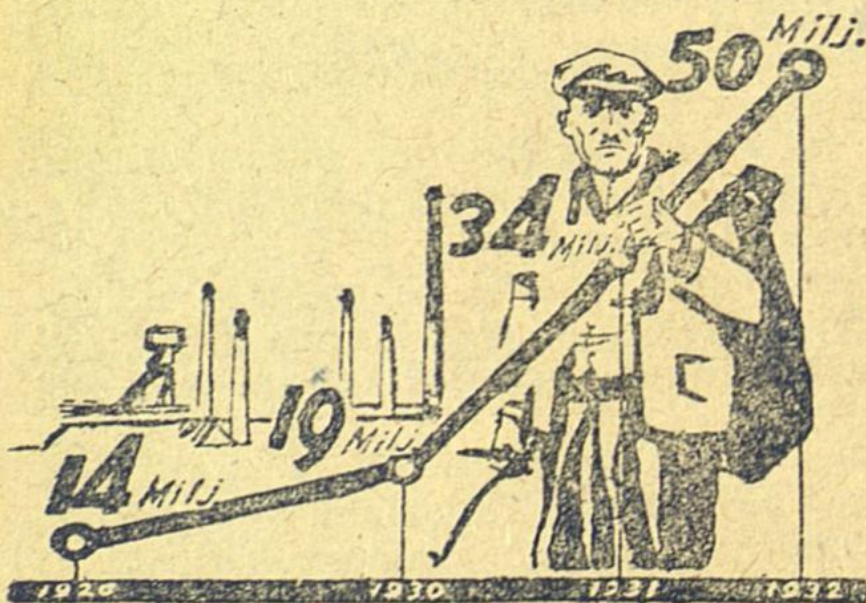
Englannissa on yli 3 milj. työtöntä, Japanissa myöskin yli 3 milj., Italiassa yli 1 milj., Ranskassa on työttömiä 1 1/2 milj. ja osittain työttömänä noin 6 milj.

Työttömien armeija elää ainaisen puutteen ja nälän kauheissa oloissa, ahtaissa asunnoissa, ainaisen hädön uhan alaisina syystä, että eivät ole maksaneet vuokriaan, ja hyvin usein ilman minkäänlaista asuntoa — paljaan taivaan alla.

Kaikissa maailman satamissa seisoo vuosimäärin ja mätännee miljooneja tonneja tavaroita. Samanaikaisesti miljooneja työtätekeviä kuolee nälkään.

Kapitalistisissa kaupungeissa on tyhjinä kymmeniä tuhansia erinomaisia lämpimiä asuntoja. Samanaikaisesti ovat kaupunkien kadut, bulevaardit ja puistikot täynnä kodittomia. Saksassa on 1 1/2 milj. työläisperhettä ilman asuntoa. Eikä pienempi ole Yhdysvaltojenkaan kodittomien armeija. Kokonaiset työttömien perheet viettävät yönsä kaduilla ja bulevaardeilla. Englannissa asuu yli miljoonan perhettä lauta-kojuissa.

Kapitalististen kaupunkien ympärille on kasvanut ”murheen siirtoloita”, kuten niitä nimitetään Saksassa, ”Hooverin palatseja”, mikä nimi niille on annettu Amerikassa pilkallisesti entisen Yhdysvaltojen presidentin, Hooverin, nimen mukaan. Ne ovat kurjia hökkelejä, jotka ovat kyhäytyt kokoon laatikoista, laudoista ja ruostuneista raudanpalasista. Niissä oleskelee satoja tuhansia työttömiä, jotka kapitalistit ovat häätäneet tehtaista ja asunnoista. Tällaisia pikkukaupunkeja on New-Yorkin lähistöllä, roskien kaatopaikoilla useampia. Eräs niistä on rakennettu entisen vesijohtoverkoston vesisäiliön pohjalle.

Työttömyyden kasvu kapitalistisissa maissa.

Nälkää näkevät ei ainoastaan työttömät, vaan sellaisetkin työläiset, joilla on työtä. Jokaisen työläisen selän takana seisoo työttömiä. Kapitalisti voi milloin tahansa vaihtaa työläisen toiseen, joka etsii työtä. Joka minuutti työläistä uhkaa vaara tulla heitettyksi portin ulkopuolelle. Kapitalisti, käyttäen hyväkseen täl-

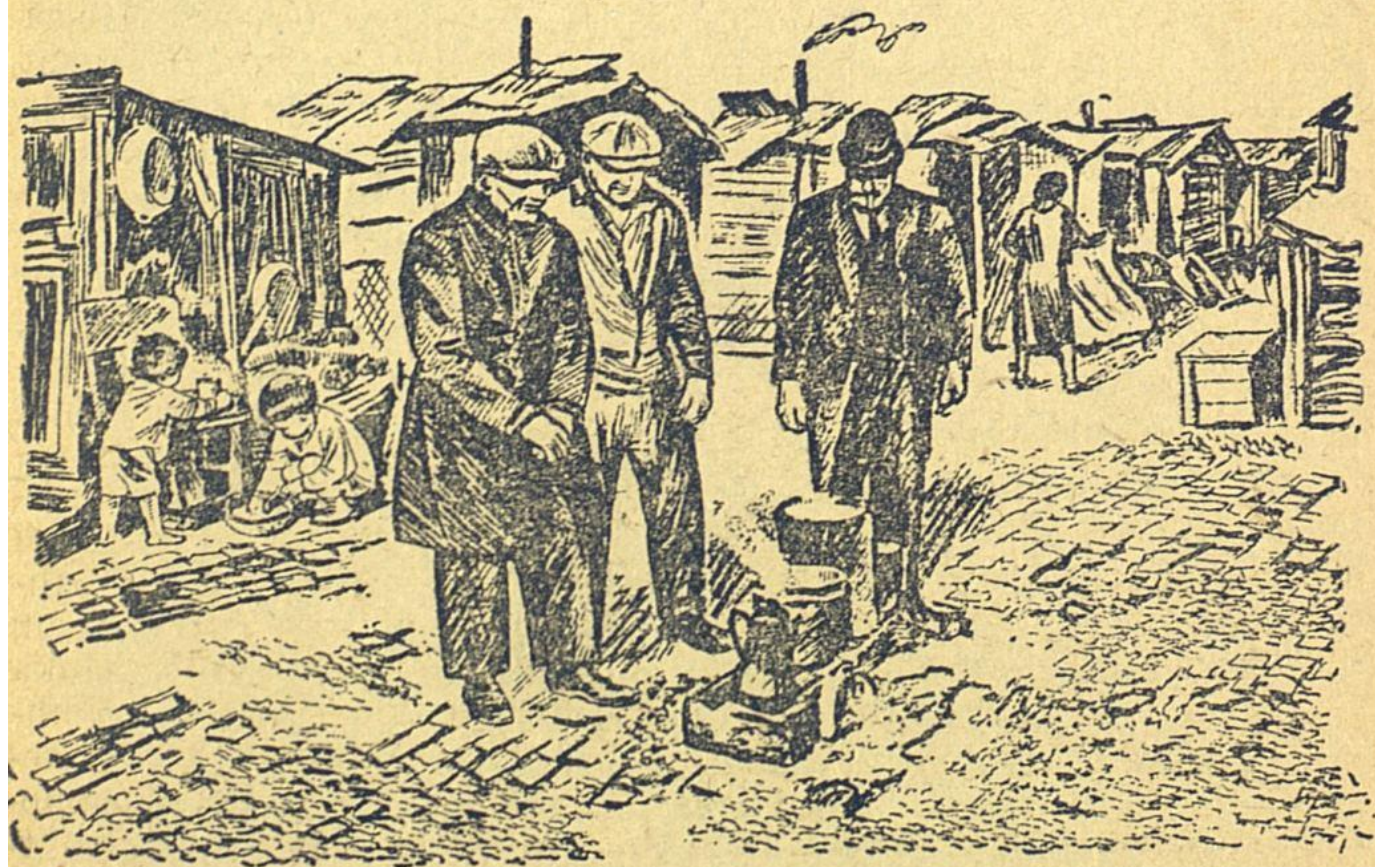
läistä tilannetta, alentaa työpalkkaa, pakoittaa työläisen tekemään useamman tunnin päivässä työtä, pakoittaa tuottamaan enemmän tuotteita samassa ajassa.

Kaikissa maissa on työpäivää pidennetty 2—3 tunnilla. Kaikissa kapitalistisissa maissa työläisten ja palveluskuntalaisten palkkoja pienennetään: Amerikassa on palkkoja pienennetty 40 %:lla, Saksassa 38 %:lla, Englannissa 32 %:lla, Ranskassa 25 %:lla.

17. §. Miljoonaisten talonpoikaisjoukkojen köyhtyminen.

Rinnan kaupungeissa ilmenevän työttömyyden ja kurjuuden kanssa tapahtuu *työtätekevän talonpoikaiston köyhtyminen* maaseudulla.

Elintarpeiden kulutuksen supistuminen kaupungeissa, joka johtuu työläisten suurimman osan työttömyydestä, ja teollisuuden raaka-aineiden käytön supistuminen, joka on kaikissa maissa tapahtuvan tuotannon supistumisen seurauksena, on huomattavasti alentanut maataloustuotteiden hintoja. Amerikassa, esimerkiksi, ovat maataloustuotteiden hinnat kolmen viimeisen vuoden aikana alentuneet kolminkertaisesti,

"Hooverin" kaupunki Yhdysvalloissa.

Tilanomistajat ja rikkaat farmarit pyrkivät saamaan korvauksen siitä, minkä menettävät kriisin vuoksi, riistämällä petomaisesti maataloustyöläisiä.

Mutta pienet farmarit eivät kestä alhaisia hintoja. Hintojen alentuminen iski voimakkaasti työtätekevää talonpoikaista. Tuotteiden myynnistä saamallaan tuloilla talonpojat eivät voi maksaa vuokriaan ja verojaan, jotka joka vuosi suurentuvat, suorittaa velkojaan, lunastaa velaksi ostamiaan työvälineitä. Kymmenet tuhannet talonpoikaistaloudet tuhoutuvat. Tuhansia farmeja myydään huutokaupalla. Talonpojat menevät kaupunkeihin etsimään ansiotyötä, lisäten täten jo ennestäänkin jättiläismäistä työttömien armeijaa. Miljoonat talonpojat ovat äärimmäisessä kurjuudessa. Puolalainen porvarillinen kirjailija Sventohovski kuvaa puolalaisen talonpojan asemaa seuraavalla tavalla:

”Se, joka haluaa nähdä kurjuutta, alastomuutta, kuihtuneisuutta, täydellistä kärsimystä ja epätoivoa, menkään katsomaan sitä maaseudulle. Täällä hän näkee pimeitä, likaisia, haisevia luolia, joissa ihmiset asuvat yhdessä karjan kanssa; täällä on ryysyjä nälän surkastuttamien vartaloiden ympärillä; täällä on surun uurtamia kasvoja, joilta nopeasti häviää harvoin ilmestyvä hymy; täällä on haudan hiljaisuus, jota vain joskus häiritsee vihan ääni, mutta tuskin milloinkaan — ilon ääni. Kahteen vuoteen en ole kuullut työn ihmisten laulua, joka muinoin kaikui pelloilla ja pirteissä. . .”

Tällainen on talonpoikain asema ei ainoastaan Puolassa, vaan myös kaikissa muissakin kapitalistisissa maissa. Indiassa, Kiinassa ja Egyptissä ovat talonpoikaisjoukot sanan täydessä merkityksessä tuomitut kuolemaan.

Niinpä on Indiassa viimeisten kahdenkymmenen vuoden aikana kuollut nälkään yhtä paljon asukkaita kuin Englannissa ja Ranskassa on asukkaita yhteensä.

Kiinassa näkee nälkää yli 30 milj. talonpoikaa, Shensin maakunnassa on kuollut nälkään 3 milj. ihmistä, joiden joukossa erikoisen paljon lapsia. Nälkäänäkeviä on yli 7 miljoonaa. Nälkäänäkevät talonpojat myyvät viimeiset kapineensa ja joutuvat kokonaan puille paljaille. Talonpojat alkavat myyntinsä maataloustyökaluista, ja sitten tulee lasten vuoro. Äärimmäinen köyhyys ja nälkä pakoittaa vanhemmat ottamaan viimeisen askeleen — myymään lapsensa. Shensin maakunnassa on erikoisia lapsimarkkinoita. Maakunnan hallitus on asettanut erikoisen veron lasten myynnistä. Se on jo

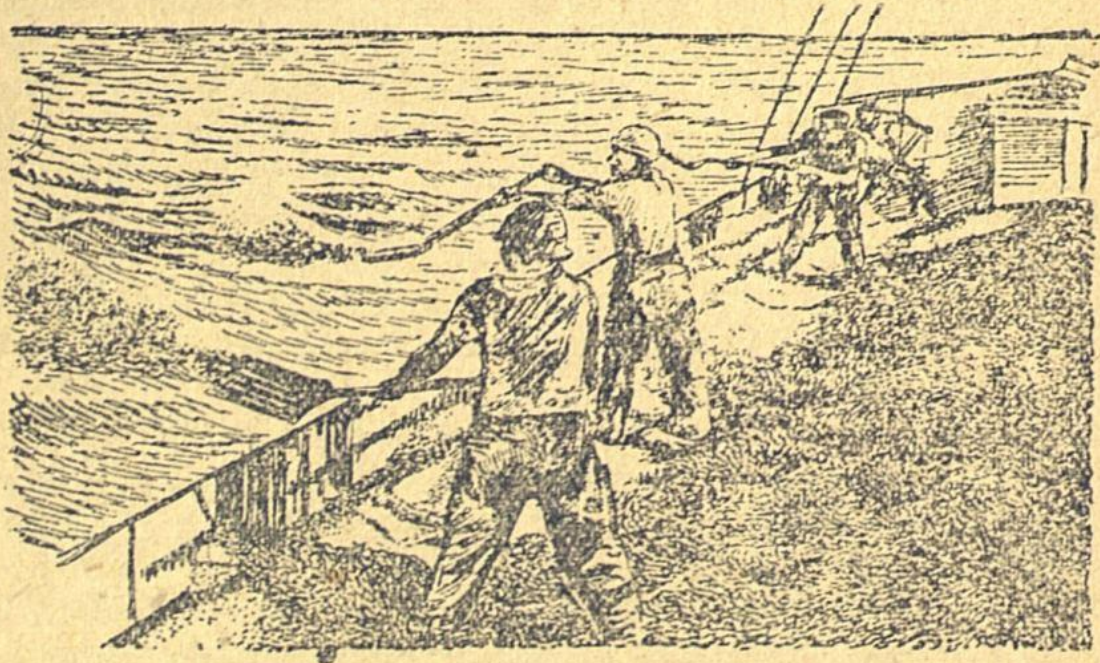

saanut noin 3 milj. kiinalaista dollaria tästä inhoittavasta kaupankäynnistä.

Tällainen on työtätekevän talonpoikaiston asema kapitalistisissa maissa.

18. §. Kapitalistit tuhoavat tavaroita.

Samaan aikaan kun miljoonaiset työtätekevien joukot kärsivät nälkää, samaan aikaan kun sadat tuhannet työttömät ovat jalkineitta ja vaatteitta, ovat monopolististen yhtymien viljavarastot ja elevaattorit tupaten täynnä viljaa,

Yhdysvallat. Kahvia heitetään mereen.

kapitalistien varastot ja kaupat pullistuvat tavaroista, jotka eivät löydä ostajia.

Tavaroiden hinnat laskevat. Suojellakseen voittojaan ja pitääkseen hinnat korkeina polttavat kapitalistit vetureissa tai hukuttavat mereen satoja tuhansia tonneja viljaa, kahvia, puuvillaa ja muita tuotteita.

Brasiliassa kapitalistit heittivät mereen 3 milj. säkillistä kahvia, Saksassa syötettiin sioille muutamia satoja tuhansia tonneja ruista. Kaliforniassa (Yhdysvalloissa) on poltettu 30 tuhatta kananpoikaa. Miljooneja kiloja vehnää käytetään useissa maissa polttoaineena. New-Yorkissa joka päivä kaadetaan maahan satoja tuhansia gallooneja maitoa tarkoituksella pitää hinnat korkeina.

Useissa valtioissa on Amerikan hallitus kieltänyt kylvämästä viljaa ja määrännyt yhden kolmannen osan vuoden

1931 sadosta hävitettäväksi. Niinpä Amerikan etelävaltioissa hallitus määräsi hävitettäväksi kolmannen osan koko puuvillasadosta. Indiassa, Kiinassa ja muissa maissa on myöskin hävitetty osa sadosta.

Viimeaikoina on tapahtunut suoranaista tavaroiden hävittämistä, jotta hinnat saataisiin pysymään korkealla, myöskin teollisuudessa. Niinpä englantilainen pianoja ja muita soitto-koneita valmistava liike järjesti keskellä päivää julkisen "tarpeettomien" pianojen polton. Manchesterissä, Englannin kutomoteollisuuskeskuksessa, on hävitetty tuhansia kutoma-koneita.

Vältyäkseen tappioilta hävittävät muutamat kapitalistit kokonaisia tuotantolaitoksiakin. Tässä esimerkki. Koko maailmassa tunnetaan saksalaiset Hartmannin tehtaot, jotka valmistavat vetureita. Hartmann omisti tehtaita eri maissa, m.m. entisellä Venäjällä (Luganskissa). Nyt Hartmann on hävittänyt suurimman, Heimnitsissä (Saksoniassa) olevan veturitehtaansa, jossa oli 116 rakennusta ja osastoa, sen vuoksi, että tehtaon ja koneiston kunnossapito ja tehdasalueen maavero olivat niin kalliita, että kävi edullisemmaksi — hajoittaa tehdas.

Tällä tavoin menettelee porvaristo vapautuakseen kriisistä. Mutta kaikki nämä toimenpiteet eivät ole poistaneet eivätkä edes lieventäneet kriisiä, joka on vallannut koko maailman. Se kehittyä, laajenee ja kärjistyy edelleen.

Kriisi osoittaa havainnollisesti kapitalismin mädännäisyyden ja kapitalistisen järjestelmän tuhoutumisen väistämättömyyden.

Kertauskysymyksiä.

1. Mitä on kapitalismin yleinen kriisi?
2. Mitkä tosiasiat osoittavat, että kapitalistisessa maailmassa vallitsee taloudellinen kriisi?
3. Minkä vuoksi kapitalistisissa maissa on kymmeniä miljoonia nälkää ja vilua kärsiviä ihmisiä, samaan aikaan kun varastot pullistuvat tavaroiden paljoudesta?

IV LUKU.

SOSIALISTISEN TYÖN MAAILMA.

19. §. Neuvostotalouden edullisuus kapitalistiseen talouteen verrattuna.

Puolueen XVI edustajakokouksessa pitämässään selostuksessa tov. Stalin seuraavalla tavalla luonnehti tärkeimmät kohdat neuvostollisen talousjärjestelmän etevämmydestä kapitalistiseen järjestelmään verrattuna:

”Mitä on neuvostollinen talousjärjestelmä?”

Neuvostollinen talousjärjestelmä merkitsee sitä, että:

1) kapitalistiluokan valta on kukistettu ja tilalle pystytetty työväenluokan valta;

2) tuotantovälineet, maa, tehtaat j.n.e. ovat otetut pois kapitalisteilta ja luovutetut työväenluokan ja talonpoikaiston työtätekevien joukkojen omaisuudeksi;

3) tuotannon kehitystä ei ohjaa kilpailun eikä kapitalistisen voiton turvaamisen periaate, vaan suunnitelmallisen johdon ja työtätekevien aineellisen ja kulttuurisen tason järjestelmällisen kohottamisen periaate;

4) kansallistulon jakaminen ei tapahdu riistäjäluokkien ja niiden palveluksessa olevain monilukuisten loiseläjain rikastuttamiseksi, vaan työläisten ja talonpoikain aineellisen aseman järjestelmällisen kohottamisen hyväksi ja sosialistisen tuotannon laajentamisen hyväksi kaupungissa ja maaseudulla;

5) työtätekevän aineellisen aseman järjestelmällinen parantaminen ja heidän kulutuksensa (ostokyvyn) lakkaamaton kasvu, joka on alituisesti kasvavana lähteenä tuotannon laajentumiselle, turvaa työväenluokan ylituotannon kriiseiltä, työttömyyden kasvulta j.n.e;

6) työväenluokka on maan isäntä, joka ei työskentele kapitalistien, vaan oman luokkansa hyväksi.

Mitä on kapitalistinen talousjärjestelmä?

Kapitalistinen talousjärjestelmä merkitsee sitä, että:

1) valta maassa kuuluu kapitalisteille;

2) tuotantovälineet ovat keskittyneet riistäjien käsiin;

3) tuotantoa ei ohjaa työtätekevien joukkojen aineellisen aseman parantamisen periaate, vaan suurten kapitalististen voittojen turvaamisen periaate;

4) kansallistuloa ei jaeta työtätekevien aineellisen aseman parantamista silmälläpitäen, vaan mahdollisimman suurten voittojen turvaamiseksi riistäjille;

5) kapitalistinen ratsionalisointi ja tuotannon nopea kasvu, joiden tarkoituksena on suurten voittojen turvaaminen kapitalisteille, törmää esteeseen, joka on työtätekevien miljoonaisten joukkojen kurja asema ja aineellisten ehtojen aleneminen, joukkojen, joiden ei aina ole mahdollista tyydyttää edes kaikkein vähimpiä vaatimuksiaan, mikä seikka ehdottomasti luo pohjan kiertämättömille ylituotannon kriiseille, työttömyyden kasvulle j.n.e.;

6) työväenluokka on riistetty luokka, joka ei työskentele omaksi hyväkseen, vaan vieraan luokan, riistäjäluokan hyväksi.

Neuvostoliitto teki lopun kapitalistisen järjestelmän perusrivistä. SNTL:ssa ei yhteiskunnallista tuotantoa harjoiteta pienen riistäjien ryhmän — kapitalistien ja tilanomistajain — hyväksi, vaan työtätekevien tarpeiden ja vaatimusten tyydyttämiseksi. SNTL:ssa on kansantalous suunnitelmallista. Jokaiselle vuodelle ja kokonaiseksi viisivuotiskaudeksi laaditaan meillä kansantalouden kehittämisen suunnitelma. Sen vuoksi meillä ei ole eikä voi olla kriisejä. Työttömyys maassamme on lopetettu kokonaan ja ainaiseksi. Jokaiselle työläiselle on meillä turvattu työ. Työläisten, kollektivistien ja kaikkien työtätekevien aineellinen asema paranee vuosi vuodelta. Siksi on kaikille meillä valmistettaville tuotteille edeltä käsin turvattu menekki.

Neuvostollisella talousjärjestelmällä on vielä eräs suuri edullisuus kapitalistiseen talousjärjestelmään verraten. Kapitalistisissa maissa tuntevat työläiset itsensä pääoman orjiksi. Työ kapitalistisessa yhteiskunnassa on palkkaorjuutta.

Meillä, Neuvostoliitossa, tekevät työläiset ja kollektivistit työtä itselleen, omalle proletaariselle valtiolle. Meidän maassamme ”työ on halveksitusta ja painavasta rasituksesta, jollaisena sitä pidettiin ennen, muuttunut kunnian asiaksi, maineen asiaksi, uljuuden ja sankaruuden asiaksi”.

Meidän tehtaissamme, kollektiivitalouksissa ja neuvostotiloillamme kasvaa iskuruus, sosialistinen kilpailu, työläisten ja kollektivistien aktiivinen osallistuminen laitoksensa koko tuotannolliseen elämään, tinkimätön taistelu tuotanto-suunnitelmien täyttämiseksi ja ylittämiseksi.

Sellaiset ovat neuvostollisen talousjärjestelmän etevämmyydet kapitalistiseen järjestelmään verrattuna.

20. §. Heillä tehtaat seisovat — meillä nousee uusia tehdasjättiläisiä.

Samaan aikaan, kun kapitalistiset maat ovat tukehtua ennenkuulumattoman taloudellisen kriisin puserruksessa, ja niiden talous nopeasti kieri alaspäin, nousee Neuvostoliiton talous horjumatta ja nopeasti ylöspäin. Neuvostoliiton työtätekevät täyttivät menestyksellisesti ensimmäisen viisivuotissuunnitelmansa ei viidessä, vaan neljässä vuodessa.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana saavutimme teollisuuden alalla sellaisia tuloksia, joista ei voi edes haaveilla yksikään kapitalistinen maa.

"Meillä ei ollut mustaa metallurgiaa, teollistuttamisen perustaa. Nyt meillä on se." (Stalin.)

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana lisääntyi valuraudan tuotanto 190 %:iin v:een 1928 verraten. Rakennettiin sellaiset jättiläiset kuin Kramatorskin tehdas, Uralin konerakennustehdas, Izhoran tehdas, Dnjepropetrovskin tehdas, jotka tuottavat koneita ja välineitä mustalle metallurgialle (sulatusuuneja, martinuuneja ja valssauskoneita).

"Meillä ei ollut traktoriteollisuutta. Nyt meillä on se". (Stalin.)

On rakennettu ja pantu käyntiin Stalingradin ja Harkovin traktoritehtaat, valmistunut on myöskin Tsheljabinskin voimakkaita ketjutraktoreita valmistava tehdas. Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana lähetettiin maaseudulle 120 tuh. omissa tehtaissamme valmistettua traktoria.

"Meillä ei ollut automobiiliteollisuutta. Nyt meillä on se". (Stalin.)

On rakennettu seuraavat automobiilitehtaat: Stalinin nim. omistettu tehdas Moskovaan (ent. AMO), Gorjkin Molotovin nim. omistettu tehdas, Jaroslavin raskaita kuorma-autoja valmistava tehdas. Jokainen näistä tehtaista voi joka vuosi tuottaa enemmän automobiilejä kuin tsaarin Venäjä kykeni kasaamaan itselleen kymmenien vuosien aikana ulkomailta tuomalla ja kotona valmistamalla.

"Meillä ei ollut konerakennusteollisuutta. Nyt meillä on se". (Stalin.)

Viisivuotissuunnitelman aikana lisääntyi koneiden valmistus SNTL:ssa v:een 1928 verrattuna 4,5 kertaa ja 10 kertaa sodanedelliseen aikaan verraten.

"Meillä ei ollut lujaa ja nykyaikaista kemiallista teollisuutta. Nyt meillä on se". (Stalin.)

Neljän vuoden aikana on rakennettu 58 isoa kemiallista tehdasta, joiden rakentamiseen on käytetty 1,5 miljardia ruplaa.

"Meillä ei ollut todellista ja lujaa nykyaikaisia maatalouskoneita valmistavaa teollisuutta. Nyt meillä on se". (Stalin.)

Käyntiin on pantu: Saratovin kombainitehdas, Zaporozh-jessa kombainitehdas "Kommunar", "Serp i Molot" Harko-vissa, Ljuberetskin tehdas Moskovassa j.n.e. Vv.1931—1932 aikana opittiin valmistamaan noin 130 uutta maatalous-konelajia.

"Meillä ei ollut ilmailuteollisuutta. Nyt meillä on se". (Stalin.)

Neljän vuoden aikana on pystytetty ilmailuteollisuus. On järjestetty voimakkaiden moottorien tuotanto. Ilmailureittien verkosto käsittää 48 tuh. km.

"Sähköenergian tuotannossa me olimme viimeisellä tilalla. Nyt me olemme siirtyneet yhdelle ensimmäisistä tiloista". (Stalin.)

V. 1928 oli käynnissä 18 piiri-sähköasemaa, tällä kertaa niitä on 44. Liiton kaikkien sähköasemien — piiriasemien ja tehtaiden asemien — voimamäärä kasvoi viisivuotissuunnitelman ajalla 1875 tuh. kilowatista¹⁾ 4600 kilowattiin.

Viisivuotissuunnitelman alussa ei SNTL:ssa ollut yhtään 100 tuh. kilowatin voimaista asemaa. V. 1913 ei ollut ainoatakaan yli 25 tuh. kilowatin voimaista asemaa. Tällä kertaa on maassamme käynnissä 10 asemaa, joiden voimakkuus on yli 100 tuh. kilowatin. Niihin kuuluvat: Kashirin, Shaturkan sähköasemat, Valtion sähköasema Moskovassa (Moges), "Krasnyi Oktjabrj" (Leningradissa), Shterovin sähköasema (Donin alueella), Zujevin sähköasema, Gorjkin sähköasema, Tsheljabinskin sähköasema (Tsheljabgres), Bakun "Krasnaja Zvezda" ja niiden joukossa — Neuvostoliiton ylpeys ja kunnia, maailman voimakkain sähkökeskus — Dnjeprin vesivoima-sähköasema (Dnjeproges), jonka voimakkuus on 310 tuh. kilowattia. Energiämäärä, jonka Dnjeprin asema voi antaa, on yhtä suuri kuin 16 milj. työläisen voima.

"Naftatuotteiden ja hiilen tuotannossa me olimme viimeisellä tilalla. Nyt me olemme siirtyneet yhdelle ensimmäisistä tiloista". (Stalin.)

Naftan tuotanto on mekanisoitu 100 %. Jo v. 1932 tuotettiin naftaa 22,2 milj. t — 21,7 milj. t sijaan, jonka verran oli suunniteltu tuotettavaksi viisivuotissuunnitelman viimeisenä, viidentenä vuotena. On rakennettu putkijohtoja yhteensä 2 tuh. km matkalle: tuotteita kuljettava johto Armavir-Tru-

1) Kilowatti (kw) on voiman yksikkö; 0,736 kw = 1 hevosvoima.

dovaja, naftajohto Groznyi-Tuapse, naftajohto Baku-Batum. On alettu rakentaa naftajohtoa Emba-Orsk.

On avattu paljon uusia hiilikaivoksia. Louhimiskoneiden määrä lisääntyi viisivuotissuunnitelman aikana Donin alueella 2,4 kertaisesti.

”Meillä oli vain yksi ainoa hiili-metallurginen tukikohta — Ukrainassa, jota vaivoin kykenimme käyttämään. Me olemme päässeet siihen, että emme ole ainoastaan kohottaneet tämän tukikohdan, vaan olemme luoneet vielä uuden hiili-metallurgisen tukikohdan Itään, joka on maamme ylpeys ja kunnia”.
(Stalin.)

Viitisen-kuutisenkymmentä hyvin vanhanaikuista tehdasta Uralilla, muutamia kaivoksia Kuznetsin alueella, ja niiden välillä tuhansia kilometrejä autiota tasankoa — siinä Uralin ja Siperian menneisyys. Proletariaatti — maan isäntä — on kohottanut nämä piirit. Uralin vuoriharjanteiden ja Siperian mittaamattomat rikkaudet ovat tulleet sosialismin omaisuudeksi. Miltei autiolle paikalle, Uralin koskemattomien metsien keskelle, Siperian lakeuksille kohoaa Urali-Kuznetsin kombinaatti.

Millainen on Urali-Kuznetsin kombinaatti?

Siperiassa maan uumenet ovat rikkaat hiilestä. Urali on rikas rautamalmista. Niinpä Siperia on ruvennut antamaan hiiltä Uralin metallurgialle ja Urali on alkanut varustaa Siperian metallurgisia tehtaita rautamalmilla. Siperia työskentelee omalla hiilellään ja tuontimalmilla, mutta Urali omalla malmillaan ja tuontihiilellä. Vaunut kuljettavat Siperiasta Uralille hiiltä ja palaavat takaisin malmilastissa.

Magnitogorskin kaivokset, kaksi sulatusuunia, koksi-kemiallinen kombinaatti ja sähköasema on jo pantu käyntiin.

Voimakas konerakennuskeskus muodostetaan Šverdlovs-kiin — Uralin raskaan konerakennusteollisuuden jättiläinen, ekskavaattoritehdas, kemiallisten välineiden tehdas.

Seuraava energia ja konerakennuskeskus on Tsheljabinsk. Täällä on traktoritehdas, joka vuosittain valmistaa 40 tuh. traktoria, Tsheljabinskin säköasema, sinkkitehdas, erikoisterästä valmistava tehdas.

Tagilissa rakennetaan metallitehdasta, joka tulee antamaan vuosittain 1,8 milj. t valurautaa, ja vaunutehdasta, joka tulee luovuttamaan 54 tuh. vaunua vuodessa.

On luotu voimakas kemiallinen teollisuus. Jo nyt työskentelevät Bereznikovin typpikombinaatti ja Solikamskin kalikaivos.

Siperia jo saa omaa metallia Stalinin (Kuznetsin) metallitehtaalta (Uralilta). Siellä on pantu käyntiin kaksi sulatusuunia, kaksi martinuunia, bluuminki, rautatiekiskojen valssauskone, koksi-kemiallinen tehdas, sähköasema.

Kuznetsin alueelle on rakennettu 23 kaivosta, joiden tuotantovoima on 10 milj. t. On myöskin pantu käyntiin Belovojen sinkkitehdas.

Rakenteilla ovat Novosibirskin tehdas, joka valmistaa kaivoksissa käytettäviä koneita, ja kutomokonetehdas sekä Tomskin tiekonetehdas.

Kasakstani muuttuu huomattavaksi teollisuuskeskukseksi. Sinne luodaan kolmas hiili-tulikohta — Karaganda, rakennetaan Balhashin luo kuparikombinaatti, Tshimkentien kuparisulattimo.

”Meillä oli ainoastaan yksi tekstiiliteollisuuden tukikohta maamme pohjoisosassa. Olemme päässeet siihen, että lähiaikoina meillä tulee olemaan kaksi uutta tekstiiliteollisuuden tukikohtaa — Keski-Aasiassa ja Länsi-Siperiassa”. (Stalin.)

Neljän vuoden aikana on SNTL:ssa rakennettu 13 puuvillateollisuuslaitosta, 3 pellavatehdasta, 3 villatehdasta. On syntynyt ja kehittynyt uusia kevyen teollisuuden aloja: trikoo-, vaatetus-, nahka- ja jalkineiteollisuudet. On muodostettu raaka-aineperusta tekstiiliteollisuudelle. Puuvillan tuotanto on kaksinkertaistunut. SNTL on täydellisesti vapautunut puuvillan tuonnista ulkomailta.

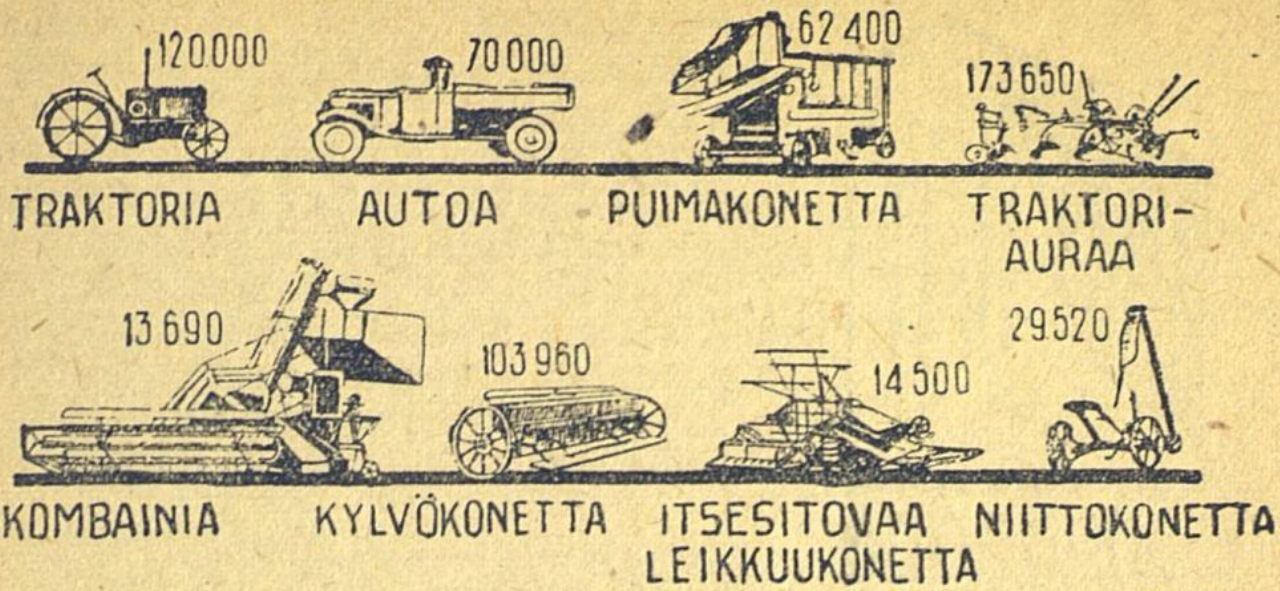
”Kaikki tämä on johtanut siihen, että kapitalistiset ainekset on syrjäytetty teollisuudesta lopullisesti ja palautumattomasti ja sosialistinen teollisuus on tullut teollisuuden ainoaksi muodoksi Neuvostoliitossa.

Kaikki tämä on johtanut siihen, että meidän maamme on muuttunut maatalousmaasta teollisuusmaaksi”. (Stalin.)

21. §. Uuden kollektiivitalousrakenteen voitto.

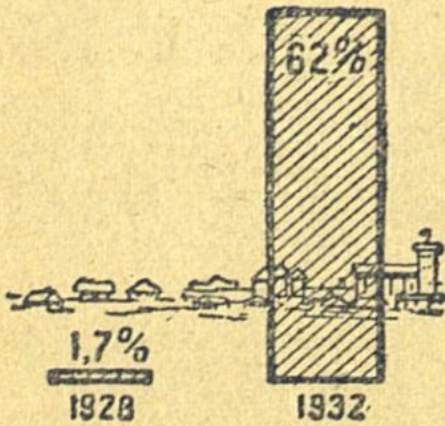
Samanaikaisesti kun maatalouskriisi kapitalistisissa maissa heikentää perustuksiaan myöten talonpoikaistalouden ja pakottaa miljoonat köyhtyneet talonpojat lähtemään maailmalle, kasvaa Neuvostojen maassa maaseudulla voimakkaasti

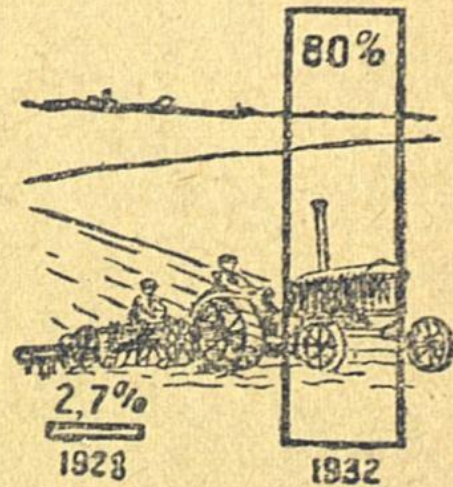

socialistinen talous. Kollektiivitalousjärjestelmä maaseudulla on tullut vallitsevaksi.

SNTL:n kaikissa tärkeimmissä maatalouspiireissä on kollektivisoiminen pääpiirteissään loppuun suoritettu. On järjestetty: 200 tuh. koltaloutta, jotka yhdistävät yli 60 % maamme kaikista talonpoikaistalouksista 400 tuh. talouden sijasta, jotka kollektiivitaloudet v. 1928 yhdistivät, on v. 1932

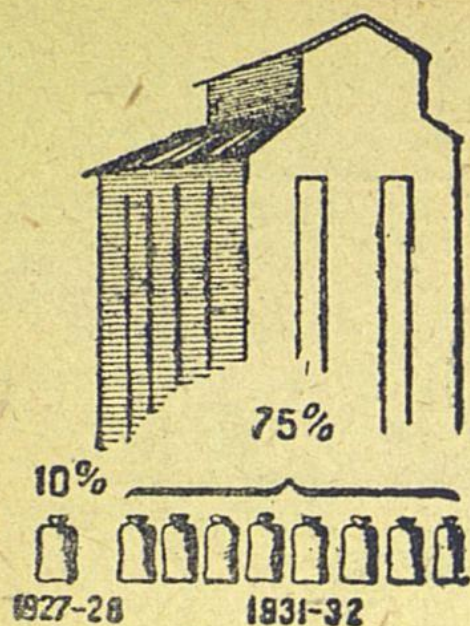
Maaseudun kollektivisoinnin kasvu.

Maaseudun sosialistisen sektorin kylvöalan kasvu.

kollektiivitalouksissa 15 milj. työtätekevää talonpoikaistaloutta. On järjestetty 5 tuh. neuvostotilaa (vilja-, karjanhoito- ja teknillisiä kasveja viljeleviä talouksia). Koltalouksien pellot käsittävät 80% talonpoikaiston koko viljelysalasta.

Teollisuuden nopea kasvu teki mahdolliseksi varustaa maatalous traktoreilla ja uusimmilla maatalouskoneilla. Viimeisen neljän vuoden kuluessa on perustettu 2446 kone-

Tavaraviljan lisääntyminen sosialistisessa sektorissa.

traktoriasemaa, jotka on varustettu uudenaikaisilla työvälineillä, korjauspajoilla, autoilla j.n.e. Viisivuotissuunnitelman aikana on maaseudulle lähetytty edellisellä sivulla olevan ylemmän kuvan osoittama määrä koneita.

Kaikkiaan on viisivuotissuunnitelman aikana annettu maaseudulle 1600 milj. ruplan arvosta maatalouskoneita, mikä enemmän kuin kaksinkertaistutti maataloudessa olevien koneiden määrän.

Kauttaaltaan kollektivisoinnin pohjalla on kulakisto luokkana hävitetty, kapitalismin juuret on revitty irti maataloudesta, ja kollektiivinen talous on muodostunut lujaksi perustaksi sosialistiselle rakennustyölle.

”Kulakisto luokkana, — sanoo tov. Stalin, — on murrettu, vaikkakaan ei kokonaan vielä hävitetty, työtätekevä talonpoikaisto on vapautunut kulakiston riistosta ja orjuutuksesta, ja neuvostovallalle on muodostunut luja taloudellinen perusta maaseudulla, kollektiivisen talouden perusta”.

SNTL on pientalonpoikaistalouksien maasta muuttunut maailman ensimmäiseksi suurmaatalousmaaksi.

Samanaikaisesti kun kapitalistisissa maissa kylvöalat supistuvat jyrkästi, ovat kylvöalat Neuvostojen maassa viisivuotissuunnitelman aikana kasvaneet 21 miljoonalla hehtaarilla.

V. 1928, jolloin maaseudulla oli vallitsevana hajanainen pientalonpoikaistalous, tuotti maamme 700 milj. puutaa tavaraviljaa, joista noin 10 % muodosti neuvosto- ja kollektiivisten talouksien antama vilja. V. 1932 luovutettiin valtiolle 1400 milj. puutaa, joista neuvosto- ja koltalouksien vilja muodosti jo yli 75 %.

Nämä tosiseikat osoittavat havainnollisesti sosialistisen maatalouden etevämmyyden kapitalistiseen talouteen ja yksilö-talouteen verraten.

22. §. Neuvostomaan työtätekevien aineellinen asema ja elinolot paranevat.

Meillä on mistä ylpeillä ei ainoastaan teollisuuden ja maatalouden kasvun alalla, vaan myös työtätekevien aineellisen aseman parantumisen alalla.

Meidän maamme — nyt jo kolmen vuoden ajan — ei tiedä, mitä merkitsee työttömyys. Päinvastoin se tarvitsee paljon ammattityöläisiä ja spesialisteja. Senpätähden me kutsummekin ulkomailta ammattitaitoisia työläisiä ja insinöörejä. Meillä lisääntyy kussakin perheessä työssä käyvien perheenjäsenten lukumäärä. Useissa perheissä, joissa ennen työskenteli vain yksi ihminen, työskentelee nykyään kaksi kolme. Meidän työläistemme ei tarvitse olla huolissaan huomispäivästä.

Kapitalistisissa maissa työpäivä pitenee, mutta meidän maassamme lyheni työpäivä ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana 8:sta tunnista 7:ään tuntiin, muutamilla teollisuusaloilla 6:een tuntiin.

Ulkomailla alenee työläisten työpalkka loppumattomasti. Mutta meillä työpalkka *kohoaa*. Työläisten keskimääräinen vuoden työpalkka oli v. 1928 703 ruplaa, mutta v. 1932 se on jo 1356 rpl. Viisivuotissuunnitelman mukaan sen piti olla 994 ruplaa. Täten siis työpalkan viisivuotissuunnitelma on ylitetty.

Vuodesta vuoteen annetaan yhä enemmän varoja työläisten yhteiskunnalliseen vakuutukseen. Viimeisten viiden vuoden aikana ovat menot yhteiskunnalliseen vakuutukseen kasvaneet 3,5 kertaisesti.

Neuvostovaltio luovuttaa kymmeniä miljoonia ruplia työn suojelukseen. Tehtaisiin on laitettu voimakkaita ilmanvaihtolaitteita, kaikenlaisia suojuksia ja laitteita koneiden ääreen, jotta työ koneiden ääressä tulee vaarattomaksi. Tästä on seurauksena, että onnettomuustapauksien luku jyrkästi pienenee.

Meidän lakimme kiinnittävät erikoisen suurta huomiota naisen työn suojelukseen. Lapsen syntyessä saa työläisnainen nelikuukautisen loman. Äidit lasketaan työstä syöttämään lastaan kaksi kertaa päivässä. Neuvostolait kieltävät kokonaan 16 vuotta nuorempien lasten työskentelyn. Kaikki 16—18 vuoden ikäiset työskentelevät vain 6 tuntia päivässä. Kaikelta nuorisolta on kokonaan kielletty yö- ja ylityöt ja maan alla työskentely.

Ulkomailla miljoonat työtätekevät talonpojat menettävät omaisuutensa ja näkevät nälkää. Meidän maamme työtätekevän talonpoikaiston elämä on tullut paljoa paremmaksi. Meidän maamme työtätekevä talonpoikaisto on ikiajoiksi vapautunut kulakiston orjuudesta.

Aikaisemmin maaseudulla rikastuivat erilliset henkilöt monien toisten kustannuksella. Rikastuivat ja nousivat pin-

nalle kulakit, köyhtyivät ja tuhoutuivat köyhät talonpojat, joutuen riippuvaisiksi kulakeista. Nyt on tämä mahdollisuus hävitetty. Kun kollektiivitalous nyt rikastuu, niin rikastuvat myös kaikki kollektivistit. Liittyen kollektiivitalouksiin, käyttäen niissä hyvää maata, traktoreita ja koneita ovat miljoonat köyhät talonpojat ruvenneet elämään yhtä hyvin kuin keskivarakkaat. Puolueemme on asettanut itselleen tehtäväkseen kohottaa 2—3 vuoden kuluessa kaikki kollektivistit, sekä entiset köyhät, että entiset keskivarakkaat, varakkaiden talonpoikain tasolle, jotka elävät täysin kulttuurillista elämää.

Kapitalistisissa maissa häädetään satoja tuhansia työläisiä asunnoistaan. Meillä taas vuosi vuodelta ja kuukausi kuukaudelta paranevat työläisjoukkojen elinehdot. Nousee uusia sosialistisia jättiläiskaupunkeja — Magnitogorsk, Uusi Zaporozhje, Stalinsk, Karaganda y.m. Paranevat työläisten asunto-olot. Esim. v. 1925 sijoitettiin asuinrakennustyöhön 65 milj. ruplaa, v. 1926 — 94 milj. ja v. 1931 — jo 575 milj. ruplaa.

Maassamme kasvaa sairaaloiden, koulujen, klubien lukumäärä. Sadat korkeakoulut valmistavat kymmeniä tuhansia insinöörejä, taloustieteilijöitä, agronomeja, talousmiehiä y.m. spesialisteja. Vuodesta 1928 vuoteen 1932 on korkeakouluissa opiskelevien lukumäärä kohonnut 1½ miljoonaan, kun taas Venäjällä ennen vallankumousta opiskeli yliopistoissa vain kymmeniä tuhansia. Noin 25 milj. lukutaidotonta oppi v. 1931 lukutaidon. Me elämme lukutaidottomuuden täydellisen lopettamisen aattona. Kaikki lapset ovat yleisen oppivelvollisuuden alaisia. Kouluissa on nyt 25 milj. oppilasta.

Tsaristisella Venäjällä, ja nykyisinkin kaikkialla kapitalistisessa maailmassa työläiset ja talonpojat eivät tiedä, eivätkä tietäneet, mikä on kylpylaitos (kurortti), parantola (sanatorio). Meillä taas miljoonat työläiset ja talonpojat voivat levätä ja parantaa itseään entisissä tsaarin, ruhtinaiden, tehtailijoiden, kauppiaiden ja aateliston hoveissa ja palatseissa sekä nyt rakennetuissa parantoloissa ja lepokodeissa.

Sosialismin voitokas rakentaminen SNTL:ssa, joka erikoisen selvästi kävi ilmi viisivuotissuunnitelman täyttämises-
selä neljässä vuodessa, on taattu yksinomaan puolueen leniniläisen linjan johdonmukaisella toteuttamisella, sovittamattomalla taistelulla trotskilaisuutta, porvariston kansainvälisen vastavallankumouksen etujoukkoa, sekä oikeisto- ja "vasemmisto"-opportunisteja vastaan.

”Vain päättävässä taistelussa, — lausuu XVII puoluekonferenssi, — niin ”vasemmisto-” kuin oikeisto-oppportunismia sekä niiden kanssa sovittelemista vastaan, meidän puolueemme päälinjan puolesta takasi NKP(b) edellytysten muodostamisen ensimmäisen viisivuotissuunnitelman täyttämiseksi neljässä vuodessa, luokkavihollisen tuhoamisen ja sosialismin voiton SNTL:ssa”.

Kertauskysymyksiä

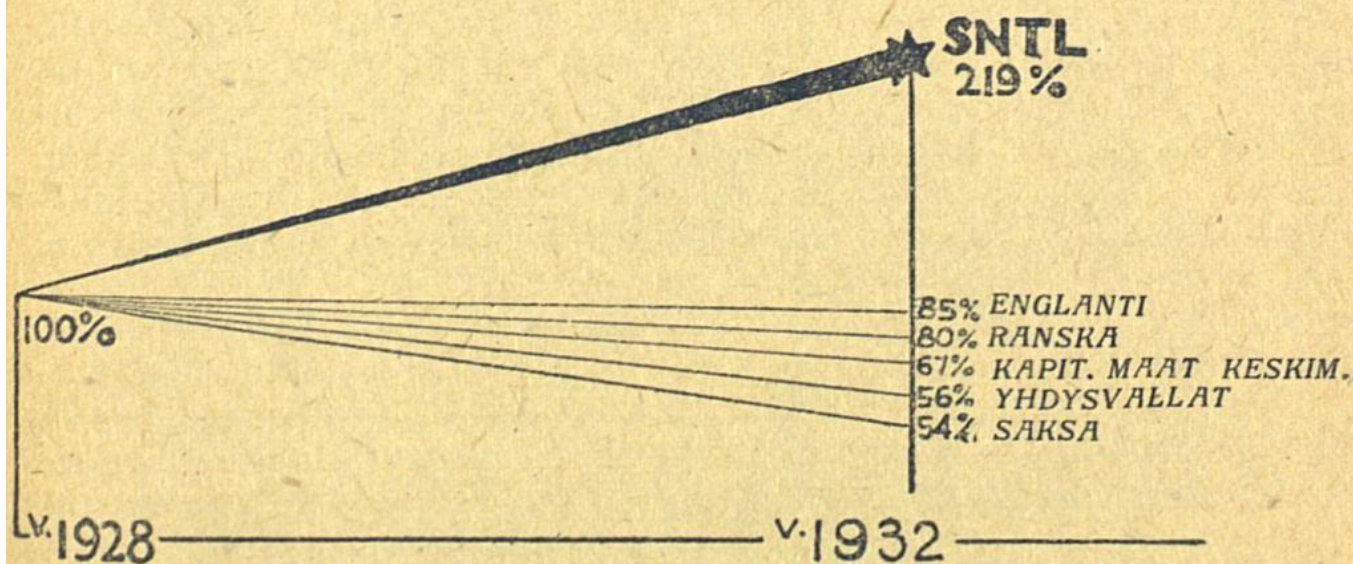
1. Mitkä ovat neuvostollisen talousjärjestelmän edut verrattuna kapitalistiseen järjestelmään?
2. Mitä SNTL saavutti teollisuuden alalla täyttäessään ensimmäistä viisivuotissuunnitelmaa?
3. Mitkä ovat SNTL:n saavutukset maatalouden alalla ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana?
4. Mitkä ovat SNTL:n saavutukset työläisten ja talonpoikien aineellisen aseman parantamisen alalla ensimmäisen viisivuotissuunnitelman lopussa?

V LUKU.

ME JA HE.

23. §. Kaksi yhteenvetoa.

NKP(b):n XVI:ssa edustajakokouksessa tov. Stalin, verratessaan kansantalouden tilaa meillä, SNTL:ssa, ja heillä, kapitalistisissa maissa, teki seuraavat johtopäätökset siitä, mitä tapahtuu heillä, kapitalisteilla, ja mitä meillä — SNTL:ssa.

Teollisuustuotannon kasvu SNTL:ssa ja sen lasku kapitalistisissa maissa.

"Heillä, kapitalisteilla, taloudellinen *kriisi* ja tuotannon *lasku* niin teollisuuden kuin maataloudenkin alalla.

Meillä, SNTL:ssa, taloudellinen *nousu* ja tuotannon *kasvu* kaikilla kansantalouden aloilla.

Heillä, kapitalisteilla, työtätekevään aineellisen aseman *huonontuminen*, työläisten palkkojen *alentaminen* ja työttömyyden *kasvu*.

Meillä, SNTL:ssa, työtätekevään aineellisen aseman *nousu*, työläisten palkkojen *kohoaminen* ja työttömyyden *supistuminen*.

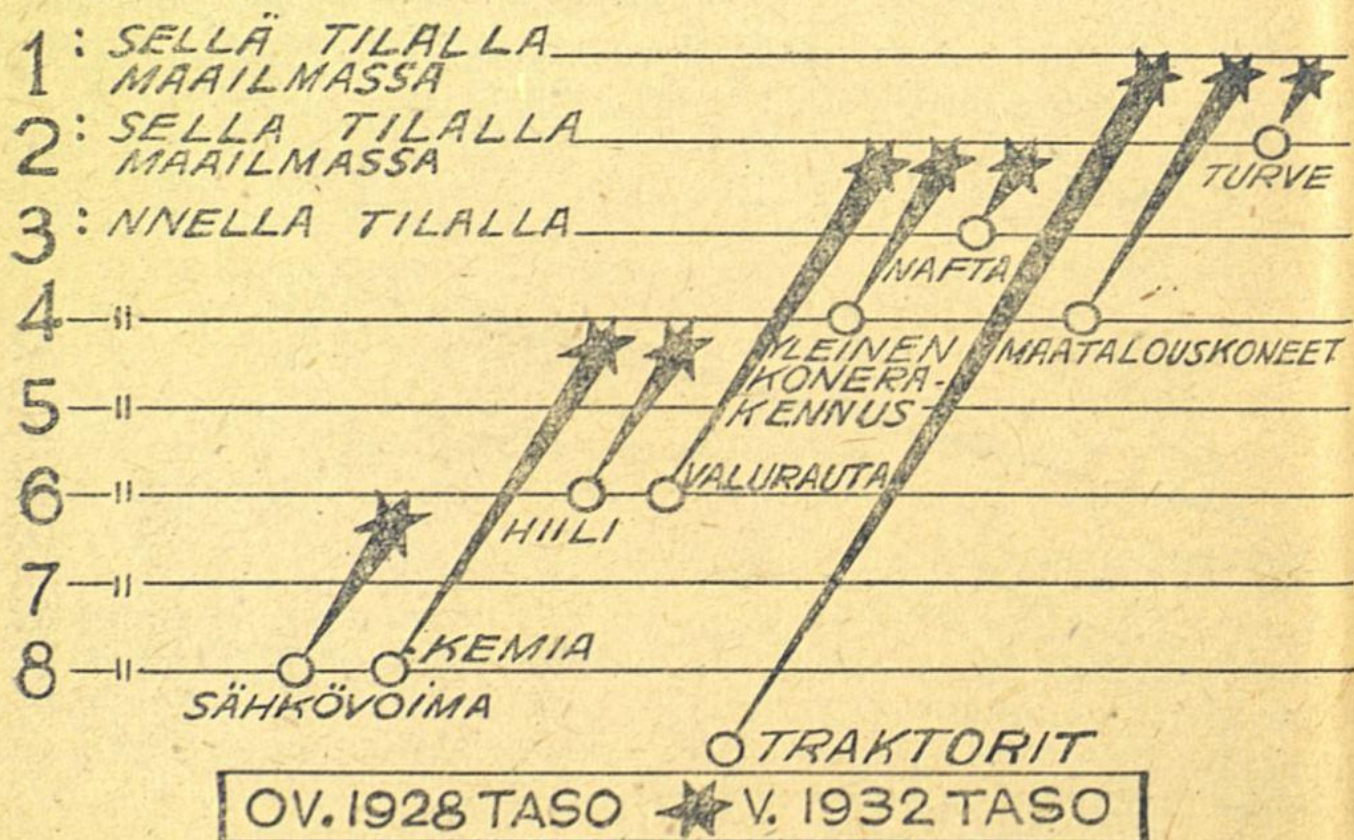
Heillä, kapitalisteilla, lakkojen ja mielenosoitusten *kasvu*, joka aiheuttaa miljoonien työpäivien *menetyksen*.

Meillä, SNTL:ssa, ei ole lakkoja, vaan ilmenee työläisten ja talonpoikain työnnon *kasvu*, joka antaa järjestelmällemme miljoonia lisätyöpäiviä.

Heillä, kapitalisteilla, sisäisen aseman *kärjistyminen* kapitalistista komentoa vastaan, suunnaton työväenluokan vallankumousliikkeen *kasvu*.

Meillä, SNTL:ssa, sisäisen tilan *lujittuminen* ja työväenluokan miljoonajoukkojen *tiivistyminen* Neuvostovallan ympärille.

Heillä, kapitalisteilla, kansallisuuskysymyksen *kärjistymi-*

SNTL:n paikka maailman tuotannossa.

nen ja kansallisen vapausliikkeen kasvu Intiassa, Indokiinassa, Indonesiassa, Filippiinien saarilla jne., joka liike muuttuu kansalliseksi sodaksi.

Meillä, SNTL:ssa, kansallisuuksien veljeysperusteitten lujittuminen, taattu kansallisuuksien rauha ja SNTL:n kansojen miljoonajoukkojen tiivistyminen neuvostovallan ympärille.

Heillä, kapitalisteilla, hämmennys ja aseman jatkuvan huononemisen näköala.

Meillä, SNTL:ssa, luottamus omiin voimiin ja aseman jatkuvan paranemisen näköala”.

Mitkä ovat syyt niin vakavaan romahdukseen heillä, kapitalisteilla, ja niin pysyviin menestyksiin meillä, SNTL:ssa?

Miksi SNTL:n talous kulkee horjumattomasti ja pikaisesti ylöspäin, mutta kapitalistinen talous huimasti vierii alaspäin?

”Syy, — sanoo tov Stalin, on talousjärjestelmien erilaisuudessa meillä ja kapitalisteilla.

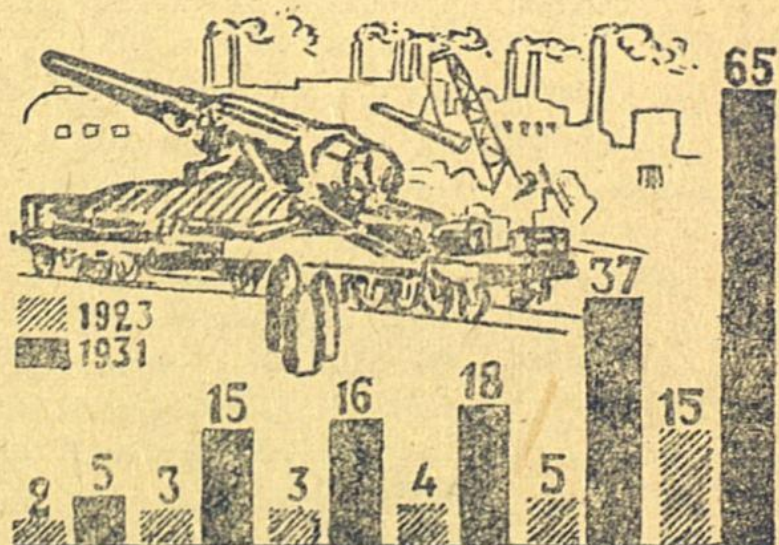
Syy on kapitalistisen talousjärjestelmän vararikkoisuudessa.

Syy on neuvostollisen talousjärjestelmän paremmuudessa kapitalistiseen järjestelmään verraten”.

24. §. Kapitalistit etsivät ulospääsyä kriisistä.

Kapitalistit haluavat päästä kriisistä työläisten ja talonpoikien kustannuksella. Porvarillinen maailma koettaa palauttaa ennalleen asemansa mahtavuutta kuristamalla edelleen työväenluokkaa.

Kaikkialla pidennetään työpäivää. Työpalkka supistuu. Useissa maissa on supistettu ja kokonaan lopetettu työttömyysavustukset. Hävitetään yhteiskunnallinen vakuutus. Suljetaan sairaskassat. Aikuisten miestyöläisten sijalle kapitalistit ottavat naisia ja lapsia, koska palkka viime mainittujen työstä on alempi. Lapset työskentelevät rinnan aikuisten kanssa 12—14 tuntia vuorokaudessa. Kiinassa, Shanghaissa työskente-

Sotatarvetehtaiden kasvu.

lee useissa tulitikkutehtaissa koneiden ääressä 6—7 vuotisia lapsia yhdessä äitiensä kanssa. Mutta kaikki tämä ei vähennä kriisiä, vaan päinvastoin, syventää ja kärjistää sitä entistä enemmän, sillä työtätekevien joukkojen köyhtyminen supistaa vielä enemmän tavaroiden menekkiä. Porvaristo alkaa nähdä ainoan ulospääsyn kriisistä uudessa imperialistisessa sodassa. Tällä sodalla jokaisen maan kapitalistit toivovat valtaavansa uusia markkinoita, jonne he voisivat kaupata tavaroitaan ja viedä pääomiaan. Jokainen imperialistinen maa haluaa vallata uusia siirtomaita, missä on koskemattomia raaka-ainelähteitä, missä se voi pakottaa miljoonia palkkaorjia työskentelemään itselleen.

Kapitalistit ovat asettaneet päiväjärjestykseen kysymyksen sodasta, maailman jaosta, kauppamarkkinoiden ja siirtomaiden uudelleen jaosta. Kysymystä sodasta keinona, jonka avulla vapauduttaisiin kriisistä, käsitellään avoimesti porvarillisessa lehdistössä. Niinpä amerikkalainen professori White kirjoitti:

”Voi rohkeasti sanoa, että kapitalismi tarvitsee sotaa. Sota tuhoaa tavaraylijäämät ja hävittää työttömien armeijat”.

Yhä enemmän ja enemmän rahaa luovuttavat porvarilliset hallitukset sotatarpeisiin. Ranskassa melkein puolet varoista, mitkä tullaan käyttämään maassa v. 1934 aikana, on luovutettu sotatarpeisiin. Aseistamiseen tullaan kuluttamaan 107 kertaa enemmän kuin kouluja varten. Yhdysvalloissa lankeaa kolmas osa kaikista kuluista sotavarustelun osalle. Japanissa — melkein puolet. Erittäin voimakkaasti valmistuvat sotaan SNTL:n läntiset naapurit — Puola, Rumania, Suomi, Tshekko-Slovakia j.n.e. Näissä maissa kasvavat nopeasti armeijat ja sotatarvetehtaat (kts. diagrammia siv 43).

On aivan selvää, että maailmansotaa valmistetaan ennen kaikkea Neuvostoliittoa vastaan. Porvaristo toivoo helpoitavansa asemaansa, haaveilee lopettavansa kriisin veristä väkivaltaa käyttämällä proletaarisen diktatuurin maata kohtaan, hävittämällä Neuvostoliitto. Se tahtoo sen tehdä siksi, että Neuvostojen maa on kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen linnoitus, sillä, rakentaessaan sosialismia omassa maassaan, SNTL osoittaa koko maailman työläisille ja talonpojille tien taisteluun kapitalisteja vastaan. Se tahtoo sen tehdä, siksi, että Neuvostoliittomme maat ovat satumaisen rikkaita, ja porvaristo on jo aikoja sitten haaveillut siitä, kuinka saisi käsiinsä meidän rikkautemme. Se haaveilee muuttavansa SNTL:n siirtomaakseen, valtaavansa meidän markki-

namme, pakoittavansa työskentelemään itselleen uusia miljoonia työtätekeviä.

Porvaristo ja sen apurit käyvät herkeämätöntä taistelua meitä ja meidän tavaroittemme ulkomaille vientiä vastaan. He levittävät huhuja, että muka SNTL:ssä on käytännössä pakkotyö, ja sen varjolla, että muka taistelevat orjatyön tuotteiden porvarillisiin maihin tunkeutumista vastaan, he pyrkivät katkaisemaan meidän tavaroittemme ulkomaille viennin.

V. 1929 imperialistit koettivat tunnustella meitä pistimillä. He järjestivät kiinalaisten valkobandiittien hyökkäyksen Itä-Kiinan rautatielle. Mutta meidän Punainen armeijamme antoi lujan vastaiskun kiinalaisille kenraaleille. Meidän Punainen armeijamme Kaukaisessa Idässä näytti kapitalisteille Neuvostoliiton voiman.

Hyvin selvästi osoitti kapitalistien valmistuvan hyökkäykseen SNTL:n kimppuun oikeusjuttu tuholaisia vastaan. Tuholaisjärjestö — niin kutsuttu ”Teollisuuspuolue” — valmisti neuvostovallan kukistamista. Tuholaiset halusivat saattaa maan taloudelliseen rappiotilaan ja sen jälkeen järjestää kansainvälisen porvariston avulla hyökkäys SNTL:n kimppuun. Oli määrätty jo hyökkäyksen ajat: ensin v. 1930 ja sittemmin, kun tämä ei onnistunut, v. 1931. Hyökkäyksen suunnitelma oli senraavanlainen. Sota aiottiin aloittaa Rumanian rajalla. Rumanian jälkeen piti seurata heti Puolan sekaantuminen asioihin, ja sitten kaikkien muidenkin kapitalististen maiden. Kapitalistit olivat jo ostaneet Yhdysvalloilta puolen miljardin dollarin arvosta elintarpeita armeijoita varten, joiden piti osallistua hyökkäykseen SNTL:n kimppuun.

SNTL paljasti koko maailman edessä tämän sisäisten ja ulkoisten vihollisten salaliiton.

Uskaltamatta avoimesti nousta sotaan SNTL:a vastaan, peläten joukkojen vallankumouksellisia esiintymisiä omissa maissaan, kapitalistit käyttävät kaikkia keinoja vetääkseen SNTL:n sotaan. Siten toukokuussa v. 1932 levisi yli koko maailman tieto ranskalaisen presidentin Doumerguen murhasta. Hänet tappoi venäläinen valkokaartilainen Gorgulov. Kapitalistit yrittivät todistaa, että Gorgulov on muka Neuvostoliitosta tullut kommunisti, jonka Komintern oli lähettänyt murhaa tekemään. Mutta Neuvostoliitto ja meidän ystävämmme ulkomailta todistivat, että Gorgulov on venäläinen valkokaartilainen ja neuvostovallan vihollinen. Hän tahtoi, että Ranska olisi alkanut sodan SNTL:a vastaan. Oikeudessa murhaaja tunnusti: ”Minä murhasin Doumerguen pakoittaakseni Ranskan taistelemaan neuvostoja vastaan”.

Kapitalistit haluavat pakoittaa meidät nousemaan sotaan heitä vastaan. Sitten he sanovat kaikkien maiden työtätekeville, etteivät he alkaneet sotaa, vaan Neuvostoliitto.

Intervetsion vaara on kaikessa kärkevydessään maamme edessä.

Imperialistinen sota on itse asiassa jo alkanut. Japani teki ensimmäiseksi kokeen päästä kriisistä sodan avulla. Japanin sota Kiinan alueella on kestänyt jo kolme vuotta ja yhä laajenee.

Japanilaisen imperialismin sota Kaukaisessa Idässä on samalla sodan valmistusta Neuvostoliittoa vastaan. Japanilainen imperialismi jatkaa hyökkäystä Kiinaan ja samalla kaikin tavoin kieltäytyy solmiamasta hyökkäämättömyyssopimusta kanssamme. Kapitalistit tahtovat ensin tukehduttaa vallankumouksen Kiinassa, tuhota kiinalaisen Punaisen armeijan, hävittää kiinalaiset neuvostot, tulla Kiinan täysivaltaisiksi isänniksi, ja sen jälkeen hyökätä Neuvostojen maata vastaan.

Samanaikaisesti valmistutaan hyökkäykseen rajoillemme lännestäkin päin. SNTL:n läntiset naapurit aseistuvat voimakkaasti. Englantilaiset imperialistit käyvät kuumeista kamppailua Neuvostoliittoa vastaan. Saksalaiset fasistit valmistavat yhdessä heidän kanssaan sotaa maatamme vastaan. Kaikki tämä vaatii SNTL:lta lujaa rajojemme puolustuskuntoisuuden voimistuttamista.

Neuvostoliitto toteuttaa järkähtämättömästi rauhanpolitiikkaa. "Emme tahdo jalkaakaan vierasta maata, — sanoo тов. Stalin, — mutta emme myöskään omaa maatamme, emme verskaakaan omaa maatamme anna kenellekään".

25. §. Fasismi ja sosiaalifasismi.

Etsiessään ulospääsyä nykyisestä, maassa vallitsevasta taloudellisesta kriisistä työtätekevien joukkojen kustannuksella (työpalkan alentaminen, työpäivän pidentäminen, työväen ja työtätekevän talonpoikaiston maksettavaksi asetettujen verojen suurentaminen j.n.e.) porvaristo käyttää suoranaista väkivaltaa joukkojen vastustuksen murtamiseksi. Porvaristo koettaa päästä tilanteesta *fasistisoimalla* valtionsa.

Fasismi merkitsee kapitalistien avointa hyökkäystä työväenluokan ja sen vallankumouksellisten järjestöjen kimppuun kaikilla väkivallan ja pakoituksen keinoilla. Fasismi on suurpääoman avointa diktatuuria.

Suoriutuakseen työväen vallankumouksellisesta liikkeestä, tukahduttaakseen työtätekevien joukkojen yhä kasvavan vastustuksen, luo porvaristo oman erikoisen sotilasjärjestönsä taistelemaan työväenluokkaa vastaan, järjestön, joka käyttää avointa, aseellista väkivaltaa. Tällainen järjestö on fasistipuolue ja sen sotilasosastot.

Kannattajiaan ammentavat fasistit pääasiallisesti pikkuporvariston riveistä. Nopeasti köyhtyvä pikkuporvaristo, jota suurpääoma ryöstää ja kriisi johtaa kurjuuteen ja epätoivoon, kulkee minkä tahansa puolueen perässä, mikä lupaa sille pelastuksen kapitalismin kauhuista. Fasistit pettävät hävyttömästi joukkoja, antavat valheellisia lupauksia. Esimerkiksi, he lupaavat pikkukauppiaille, että sulkevat isot universaalikaupat (tavaratalot), lupaavat vapauttaa pikkuporvariston sen "velkaorjuudesta" — peruuttaa velkakorkojen maksut. He lupaavat alentaa veroja, "antaa työtä kaikille" j.n.e.

Tietysti tällaiset lupaukset ovat mahdottomia täyttää kapitalistisessa yhteiskunnassa, eivätkä kapitalistit aiokaan niitä täyttää. Päinvastoin, porvaristo kaikkialla harjoittaa kuulumatonta pikkuporvarillisten kerrostien ja työväenluokan ryöstöä.

Pääasia fasistiliikkeessä on työläisluokkaa vastaan suunnattu *terrori*, vallankumouksellisten järjestöjen hävittäminen ja vallankumouksellisten työläisten ja heidän johtajiensa fyysillinen tuhoaminen. Fasistit ahdistavat kommunisteja, vallankumouksellisia ammattiliittoja ja murhaavat kommunistille uskollisia työväenluokan etumiehiä ja aktivisteja. He hyökkäävät työläisten kokouksiin ja työläiskortteleihin, murhaavat nurkan takaa, hukuttavat vereen työläisten vallankumousliikkeen.

Fasistisia järjestöjä on perustettu melkein jokaiseen kapitalistiseen maahan. Koko maailman porvaristo pitää yllä herruuttansa fasistisilla keinoilla.

Olisi kuitenkin virheellistä ajatella, että fasismin kasvu merkitsee porvariston voiman vahvistumista: päinvastoin, siirtyminen fasismiin todistaa sitä, että maa polttaa porvariston jalkojen alla, ettei se voi enää vallita tavallisilla "rauhallisilla" keinoilla. Saksalaisten fasistien johtaja Hitler sanoi eräässä kapitalistien kokouksessa: "Jollei meitä olisi, ei olisi porvaristoa olemassa Saksassa".

Kommunistiset puolueet ja muut vallankumoukselliset työläisjärjestöt ovat kansalaissodassa fasisteja vastaan. Puolassa, Italiassa ja muissa maissa ei kulu päivääkään ilman

hyökkäyksiä ja murhia fasistien taholta, ilman aseellisia taisteluja fasistien ja vallankumouksellisten välillä, ilman tuomioita ampumisineen ja hirsipuineen.

Tällainen on vallankumouksellisen proletariaatin yksi vihollinen — fasismi. Sen toinen vihollinen on sosiaalifasismi, sosiaalidemokraattiset puolueet, jotka ovat porvariston yhteiskunnallinen päätuki. Niitä nimitetään sosiaalifasisteiksi sen vuoksi, että heidän puolueensa on myöskin porvarillinen puolue, vaikka se palvelee porvaristoa hiukan toisin kuin fasistit.

Fasistit tuhoavat ase kädessä vallankumouksellisia työläisjärjestöjä.

Sosiaalifasistit pitävät parempana säilyttää parlamentin, joka on välttämätön työväenjoukkojen pettämiseksi, auttaen itse asiassa porvaristoa ja osallistuen aktiivisesti yhdessä sen kanssa vallankumouksellisen liikkeen tuhoamiseen.

Koko maailman sosiaalifasistit saarnaavat eri äänillä, että sosialismin voi saavuttaa ilman proletaarista vallankumousta. He vakuuttavat työläisille ja työtätekeville joukoille, että sosialismi saavutetaan rauhallista tietä, äänen enemmistöllä parlamenttivaaleissa. Sosiaalifasistit pettävät työläisiä. Mahdotonta on muuttaa kapitalistinen järjestelmä sosialistiseksi parlamenttitietä. Porvariston valta on kukistettava, sillä koskaan se ei luovuta valtaansa vapaaehtoisesti.

Englannissa, Saksassa, Latviassa, Suomessa, Ruotsissa, Tshekko-Slovakiassa, Itävallassa ja muissakin maissa on sosiaalifasisteilla jo ollut suhteellinen enemmistö edustajapaikoista parlamentissa — sosiaalifasistit ovat olleet hallituksessa. Mutta siitä huolimatta on näissä maissa vallassa porvaristo.

Sosiaalifasistit ovat kaikissa maissa porvariston asianajajia työväenluokan keskuudessa. Niiden tehtävänä on suojella porvaristoa proletaariselta vallankumoukselta. He työskentelevät joukoissa, "selvittäen", puolustaen porvariston toimintaa ja määräyksiä, pidättäen työläisiä lakkoilemasta, vallankumouksellisista esiintymisistä taistelusta porvariston diktatuuria vastaan.

Tämän rinnalla sosiaalifasististen puolueiden jäsenet toimivat poliisilaitoksessa ja ohranassa, ovat kapitalististen hallitusten virkamiehinä ja ministereinä, — sosiaalifasistiset puolueet ovat kasvaneet yhteen porvarillisen valtiokoneiston kanssa. Sosiaalifasistiset puolueet ja niiden vaikutuksen alaiset ammattiliitot osuustoiminta- ja muut järjes-

töt ovat rinnan valtiokoneiston kanssa muodostuneet työläisjoukkoihin kohdistetun sorron ja väkivallan aseeksi.

Sosiaalifasistit ovat kommunististen puolueiden ja työväen vallankumouksellisen liikkeen päävihollisia, koska sosiaalifasistien johtajien vielä onnistuu kuljettaa mukanaan työväenluokan enemmistöä.

Erittäin inhoittavaa osaa ovat sosiaalidemokraatit esittäneet ja esittävät uuden imperialistisen sodan valmistamisessa. Samanlaista osaa esittävät sosiaalidemokraatit valmistettaessa interventsiota Neuvostoliittoa vastaan.

Toiselta puolen he kaikin tavoin peittelevät ja salaavat valmistautumista uuteen maailmaa käsittävään verilöylyyn ja kapitalististen maiden vastavallankumoukselliseen sotaan Neuvostoliittoa vastaan. Kaikin tavoin kehuskelevat erilaisia "aseistariisumiskonferensseja", joita porvaristo järjestää silmänlumeeksi.

Toiselta puolen taas ovat sosiaalifasistit neuvostovallan perustamisesta asti harjoittaneet ja harjoittavat agitatsiota meidän neuvostomaatamme vastaan. He levittävät typeriä satuja Neuvostoliitosta. Kuvaavat meidän sotilaallista puolustustamme kapitalistisia maita vastaan "punaiseksi imperialismiksi", joka muka uhkaa koko maailmaa. Mutta samanaikaisesti sosiaalifasistit auttavat porvaristoa uuden intervensiön valmistamisessa Neuvostoliittoa vastaan. He kannattivat vastavallankumouksellisia tuholaisia, jotka valmistivat interventsiota. Sosiaalifasistit äänestävät porvarillisten hallitusten sotamäärärahojen puolesta. He vastustavat ehdotuksia yleisestä aseistariisuutumisesta, joita meidän neuvohallituksemme on monta kertaa jo esittänyt. Sosiaalifasistit jarruttavat taistelua, jota käydään sotatarpeiden japanilaiselle porvaristolle valmistamista ja kuljetusta vastaan.

Sosiaalidemokraatit, kuten fasistitkin, kannattavat kapitalismin säilyttämistä ja lujittamista, porvariston diktatuurin säilyttämistä ja lujittamista.

Sosiaalifasistit toimivat fasistien suojelijoina. He raivaavat tietä fasisteille. Saksassa fasistikumous suoritettiin sosiaalidemokraattien suoranaisella avustuksella, sosiaalidemokraattien, jotka ajoivat proletariaatin puolueen hajottamisen ja sen vallankumouksellisen siiven tuhoamisen politiikkaa.

Pääoma käyttää hyväkseen näitä molempia puolueita, aina tarpeen mukaan, aina olosuhteiden mukaan, viime aikoina kääntyen kuitenkin yhä enemmän avoimen fasismin suorittamien palvelusten puoleen.

26. §. Koko maailman proletariaatti taistelee vallankumouksellisen kriisistä vapautumisen puolesta.

Vastaukseksi pääoman raivoisalle hyökkäykselle kehittää koko maailman proletariaatti taistelua vallankumouksellisen kriisistä vapautumisen puolesta. Kommunistisen puolueen johdolla kasvaa ja laajenee proletariaatin vallankumouksellinen taistelu koko maailmassa.

Vallankumousliikkeen nousua todistavat monilukuiset tosiasiat.

Kiinassa kehittyy ja lujittuu neuvostovalta. On järjestetty keskus-neuvostohallitus, jonka johdossa on Mao-Üzedun. Neuvosto-Kiinan työläisten ja talonpoikain Punaisessa armeijassa lasketaan olevan 250 tuh. puna-armeijalaista. Kiinalaisen porvariston kaikki yritykset hävittää neuvosto-Kiina jäävät tuloksettomiksi. Neuvosto-Kiinan alue yhä laajenee. Vuosi sitten käsitti neuvostojen valta 70 kihlakuntaa. Nykypäivinä on kiinalaisten neuvostojen hallinnan alaisina 190 kihlakuntaa, joissa on 80 miljoonaa asukasta.

Kiinan kommunistinen puolue on viimeisten puolentoista vuoden ajalla kasvanut 192 tuhannesta 280 tuhanteen henkeen.

Kaikki tämä puhuu vallankumouksen jatkuvasta kasvusta Kiinassa. Espanjassa laajenee rajusti lakkotaistelu muuttuen muutamissa paikoin kansan aseelliseksi kapinaksi. Espanjan työväenluokka kommunistisen puolueen johdolla lujittaa vaikutustansa maaseudulla, taistelee kapitalismin kukistamisen puolesta.

Saksassa, missä vallassa on mitä julmin Hitlerin johtama vastavallankumouksellinen fasistikopla, kasvaa, huolimatta fasistien kommunisteja ja vallankumouksellisia työläisiä kohtaan harjoittamasta säälimättömästä terrorista, vallankumouksellinen liike, työläiset antavat vastaiskuja fasistien diktaaturille.

Saksan työväenluokka jatkaa taisteluaan oikeuksiensa puolesta, sen puolesta, että saa luoduksi omia tehdaskomiteoitansa tuotantolaitoksiin. Tämä taistelu päättyy usein verisiin kahakoihin. Maan alle ajettu kommunistinen puolue ei heikennä työtänsä ja ohjaa vallankumouksellisten työläisten taistelua. Kommunistisen puolueen vaikutus kasvaa. Sosiaalifasistien pettämät työläisjoukot yhä enemmän eroavat sosiaalifasistisesta puolueesta ja yhdessä kommunistien kanssa taistelevat vallankumouksellisen kriisistä vapautumisen puolesta.

Viime aikoina on Puolassa kulkenut lakkoaalto — Varsovassa, Lodzissa ja Petrokovissa. Dombrovissa ja Ylä-Shlesiassa oli järjestetty vuorityöläisten yleislakko. Erittäin pitkän ajan kesti Lodzin kaupungin ja Lodzin piirien tekstiilitehtaiden sankarillinen lakko, johon melkein 100 % tekstiilityöläisistä otti osaa. Lakko siirtyi useisiin tehtaisiin Puolan toisissa kaupungeissa. Tätä lakkoa seurasi työläisten ja poliisien väliset aseelliset yhteentörmäykset, työläisten mielenosoituskulkueisiin ja lakkolaisten kokouksiin ampuminen.

Yhdysvalloissa tapahtuu suuria työläisten lakkoja ja farmarien sotilaallisia esiintymisiä. Yhdysvaltojen kommunistinen puolue on järjestänyt koko joukon työttömien ”nälkämarsseja”.

Japanissa voimistuu vallankumousliike työläisten ja talonpoikien, pikkuporvariston ja ylioppilaiden keskuudessa sekä vallankumouksellinen käymistila armeijassa.

Viime vuosien aikana on verrattain voimakas lakkoliike ollut käynnissä Ranskassa, Englannissa, Ruotsissa, Norjassa, Tshekko-Slovakiassa, Belgiassa, Bulgariassa, Kreikassa ja muissa maissa. Useimmissa tapauksissa on lakkoja seurannut ankaria yhteentörmäyksiä poliisin kanssa.

Useissa kapitalistisissa maissa ovat lakkolaiset muun muassa käyttäneet uutta taistelutapaa: he jäävät tehtaisiin ja järjestävät siellä puolustuksen poliisia ja lakonrikkureita vastaan, jotka tahtovat murtaa lakon.

Eräässä tekstiilitehtaassa ollutta lakkoa kuvaa puolalainen porvarillinen lehti ”Kurjer poranny” seuraavalla tavalla:

”Punainen tehdasrakennus... Helmikuun 11 päivästä ovat koneet seisonet. Pienessä salissa on nyt jo kolme viikkoa poistumatta istunut 150 henkeä; suurin osa heistä on nais-työläisiä. Salissa on kylmä... Kaikilla on päällään takit, jotka ovat napitetut viimeistä nappia myöten... Lämpää rautainen uuni. Sen ovat tehneet työläiset itse.

He nukkuvat lattialla, pöydillä ja niiden alla. Mitenkä ruokailun laita? Työläisnaiset kohottavat olkapäitään. Ensimmäiset päivät olivat erittäin vaikeita. Kotona ei lapsilla ollut mitään syötävää. Kauppoihin oli jo aikoja sitten tehty paljon velkaa. Mutta kaupungilla saatiin tietää, että työläiset ovat lakossa. Joka päivä tulevat työläisnaiset kaupungilta työläisten valtaamalle tehtaalle tuomaan vielä työskenteliviltä proletaareilta kokoamaansa avustusta. Asia luistaa jo niin hyvin, että näillä leipäpaloilla voi syöttää lapsenkin, joka tulee vieraisille lakkolaisäitinsä luo. Kaikkia asioita hoitavat tehtaan vallanneitten työläisten edustajat”.

Useissa maissa työläisten taistelu kapitalisteja vastaan on yhdistynyt talonpoikain vallankumouksellisiin taisteluihin tilanherroja vastaan.

Talonpoikaiston vallankumousliike on voimakkaasti kehittynyt Puolassa ja Läntisessä Ukrainassa, Karpaattien seuduilla olevassa Ukrainassa ja Jugoslaviassa. Kokonaiset kihlakunnat ovat joutuneet talonpoikain partisaaniosastojen valtaan. Porvaristo on ottanut käytäntöön pieksämiset, kidutukset, hirsipuut ja kylien poltot.

Voimakas vallankumouksellinen joukkoliikkeen nousu tapahtuu myöskin siirtomaissa, erittäinkin Indiassa ja Indo-Kiinassa.

Siis taloudellisen kriisin kärjistyminen johtaa vallankumousliikkeen nopeaan nousuun kapitalistisissa maissa. Lähenee aika, jolloin useissa kapitalistisissa maissa nousee kysymys porvariston vallan välittömästä kukistamisesta vallankumoukseen nousseen proletariaatin taholta.

Kaikki maailman työtätekevät alkavat käsittää, että ainoastaan taistelu maailman neuvostotasavallan puolesta voi hävittää orjuuden ja kurjuuden. Koko maapallon työtätekevien myötätunto SNTL:a kohtaan kasvaa.

Meidän kommunistiset veljespuolueemme käyvät väsymättä taistelua kapitalistien Neuvostoliittoa kohtaan suunnattua sotavalmistelua vastaan.

”Mahtavana kalliona, — sanoo tov. Stalin, — seisoo meidän maamme porvarillisten valtioiden valtameren ympäröimänä. Aalto aallon jälkeen vierii sitä vastaan uhaten hukuttaa ja huuhdella sen pois. Mutta kallio pysyy yhä vankkana. Missä on sen voima? Ei ainoastaan siinä, että maamme pohjautuu työläisten ja talonpoikain liitolle, että se olen noi vapaiden kansallisuuksien liiton, että sitä suojelee Punaisen armeijan ja Punaisen laivaston voimakas käsi. Meidän maamme voima, sen lujuus ja vahvuus on siinä, että sen puolella on koko maailman työläisten ja talonpoikain sydämissä asustava syvä myötätunto ja järkkymätön kannatus.

Koko maailman työläiset ja talonpojat haluavat säilyttää Neuvostojen tasavallan nuolena, jonka Leninin varma käsi on singonnut vihollisleiriin, sorrosta ja riistosta pääsemisen toivon tukipylväänä, luotettavana majakkana, joka osoittaa heille tien vapauteen. He haluavat sen säilyttää ja he eivät anna tilanherrojen ja kapitalistien sitä murskata. Tässä on meidän voimamme. Tässä kaikkien maiden työtätekevien voima. Tässä on myöskin koko maailman porvariston heikkous”.

Viisivuotissuunnitelman menestyksellinen täyttäminen neljässä vuodessa mobilisoi kaikkien maiden työväenluokan valankumoukselliset voimat kapitalismia vastaan.

Tämä yhä enemmän pakottaa kapitalisteja hiomaan aseitaan Neuvostojen maata kohti. Joka minuutti he ovat valmiina hyökkäämään meidän päällemme.

Meidän Punainen armeijamme vartioi tarkasti Neuvostoliiton rajoja. Proletaarinen valtio tekee kaikkensa lujittaakseen Punaista armeijaansa. V. 1924 istunnossa, joka oli omistettu Leninin kuolemalle, sanoi tov. Stalin:

”Lenin osoitti usean kerran meille, että Punaisen armeijan lujittaminen ja sen kuntoisuuden parantaminen on yksi puolueemme tärkeimmistä tehtävistä. Vannokaamme siis, toverit, että me emme sääli voimiamme lujittaaksemme Punaista armeijaamme ja Punaista laivastoamme”.

Ja bolsheviikit ovat täyttäneet tämän valan. Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman menestyksellinen täyttäminen on johtanut siihen, että: ”heikosta ja puolustukseen valmistautumattomasta maasta, — sanoo tov. Stalin, — on meidän maamme muuttunut puolustuskuntoisuudeltaan mahtavaksi maaksi, maaksi, joka on valmis kaikenlaisten yllätysten varalta, maaksi, joka kykenee tuottamaan joukkomitassa kaikkia nykyaikaisia puolustusaseita ja varustamaan niillä armeijansa ulkopuolisen hyökkäyksen sattuessa”.

Meidän Neuvostoliittomme työläiset, kollektivistit ja kaikki työtätekevät ovat vakuutettuja siitä, että aseellisen hyökkäyksen sattuessa Neuvostojen maata vastaan kapitalististen maiden taholta kykenee meidän työläis-talonpoikainen Punainen armeijamme, koko meidän maamme työtätekevien ja kapitalistimaiden työtätekevien tukemana, suoriutumaan minikälaisestä vihollisesta tahansa ja puolustamaan omia rajojaan, puolustamaan sosialismia rakentavien työtätekevien asiaa.

Kertauskysymyksiä.

1. Mistä kapitalistit etsivät vapautusta kriisistä?
2. Miksi kapitalistit valmistavat sotaa ennen kaikkea Neuvostoliittoa vastaan?
3. Mikä on fasismin ydin?
4. Mikä on sosiaalifasismin ydin?
5. Millä tavoin kapitalistimaiden proletariaatti voi päästä kurjuudesta, johon kapitalistinen järjestelmä on sen tuominut?
6. Millä tavoin Neuvostovalta lujittaa maamme puolustuskuntoisuutta?

Meidän lopullinen päämäärämme on kommunismi.

VI LUKU.

MITÄ ON KOMMUNISMI.

27. §. Yhteiskunta ilman yksityisomistusta, ilman luokkia, ilman riistoa.

Uusi yhteiskunta, jonka puolesta SNTL ja koko maailman kaikki tietoiset proletaarit taistelevat, on kommunistinen yhteiskunta.

Kommunistisessa yhteiskunnassa ihmiskunta lopullisesti vapautuu tuotantovälineiden yksityisomistuksesta, kapitalistisen yhteiskunnan ristiriitaisuuksista, tuotannon anarkiasta, kriiseistä ja sodista, yhteiskunnan jakautumisesta luokkiin, toisen ihmisen toista kohtaan harjoittamasta riistosta ja sorrosta.

Proletariaatti taistelee kapitalistiluokan hävittämiseksi, tehdäkseen kokonaan lopun yhteiskunnan luokkiin jakaantumisesta.

Maaliskuussa v. 1921 esiintyi Lenin kuljetustyöläisten edustajakokouksessa. Kun Vladimir Iljitsh tuli istuntosaliin, kiinnitti hänen huomiotansa eräs tunnuslause, josta hän sitten puheessaan sanoi seuraavaa:

”Äsken, kulkiessani salinne läpi, minä näin plakaatin, jossa oli kirjoitus: ”Työläisten ja talonpoikain vallalla ei tule olemaan loppua”. Ja kun minä luin tämän kummallisen plakaatin, joka tosin ei riippunut tavallisessa paikassa, vaan oli nurkassa — ehkäpä joku oli käsittänyt, että plakaatti on epäonnistunut, ja siirtänyt sen syrjään, — kun minä luin tämän kummallisen plakaatin, niin minä ajattelin: ”Miten yksinkertaisten ja perustavien asiain suhteen meillä saattaa-kin olla väärinkäsityksiä ja epäselvyyttä”. Itse asiassa, jos työläisten ja talonpoikain vallalla ei olisi loppua, niin se merkitsisi, että koskaan ei tule olemaan sosialismia, koska soialismi merkitsee luokkien häviämistä, ja niin kauan, kuin

ovat olemassa työläiset ja talonpojat, niin kauan säilyvät eri luokat eikä siis voi olla täydellistä sosialismia”.

Työväenluokka maassamme on valloittanut vallan sitä varten, että rakentaisi yhteiskunnan uudelleen, tekisi sen luokattomaksi yhteiskunnaksi.

Sikäli, kun luokat ja luokkataistelu tulevat likvidoiduiksi, tulevat ihmisten keskinäiset suhteet rakentumaan toveruuden ja yhteistyöskentelyn pohjalle.

Koko yhteiskunta tulee muodostamaan yhden työkollektiivin, jossa on ainoastaan tasa-arvoisia jäseniä, jotka työskentelevät työn oikean järjestelyn, tarkoituksenmukaisen työnjaon ja toverillisen kurin pohjalla.

Nämä uudet yhteiskunnallisten suhteiden muodot tekevät valtion tarpeettomaksi. Tämän seurauksena häviävät myöskin valtiovallan elimet.

Kommunistisen internatsionaalin ohjelmassa sanotaan, että valtiovalta ”ollen luokkaherruuden ilmenemismuoto, kuolee sitä mukaa, kuin luokatkin kuolevat. Sen kanssa kuolevat myöskin vähitellen kaikki ja kaikenlaiset pakoituksen muodot”.

Mutta millä tavoin luokat häviävät. Itsestään luokat eivät voi hävitä, jollei muutu yhteiskunnan koko talousjärjestelmä ja jollei likvidoitavien ja kuolevien luokkien vastustus tule murretuksi ankaralla taistelulla. Siis ylimenokausi kommunismiin on koko talouden perusteellisen uudelleen järjestelyn aikaa, kaikkien riistävien luokkien likvidoimisen ja sen jälkeen, uusien taloudellisten suhteiden pohjalla, kaikenlaisten luokkaeroavaisuuksien ja luokkayhteiskunnan jätteen likvidoimisen aikaa. Likvidoidaan yksityisomistus tehtaisiin, maahan, kaivoksiin, koneisiin, kaikkiin tuotantovälineihin. Kaikki tulee yhteiskunnan omaisuudeksi.

Siis kommunistisessa yhteiskunnassa ei ole tuotantovälineiden yksityisomistusta. Sen vuoksi ei tule olemaan riistoa, ei tule olemaan riistäjiä ja riistettäviä, ei tule olemaan luokkia.

Kommunistisessa yhteiskunnassa tulee sekä teollisuudessa että maataloudessa olemaan ainoastaan suurtuotantoa. Tek-

niikka nousee ennenkuulumattomalla vauhdilla. Työt tullaan suorittamaan parannettujen koneiden ja erilaisten mekanismien avulla. Tärkeimmäksi talouden teknilliseksi käyttövoimaksi tulee sähkö ja sellaiset energian muodot, joita ei vielä ole keksitty.

Ihmisyhteiskunta tulee todelliseksi mekanismien isännäksi, mekanismien, jotka täyttävät hänen tahtonsa. Asteettain kaikki tuotantoprosessit, jotka ennen nielivät paljon työläisen fyysillistä voimaa, tulevat koneellistetuiksi ja ihmisen työ tulee helpoksi ja hauskaksi. Ihmisen ei silloin tarvitse ylivoimaisesti pinnistää voimiaan, hän vain hoitaa työvälineitä. Pientuotanto, joka rakentuu pääasiallisesti barbaarimaiseen ihmisen lihasvoiman käyttöön, häviää ainiaaksi.

Ihmisen energia tulee kommunismin vallitessa kokonaan suuntautumaan tieteen ja tekniikan kehittämiseen ja luonnonvoimien alistamiseen ihmisen palvelukseen.

Kaikki tieteen ja tekniikan saavutukset ovat kapitalismin vallitessa kapitalistien omaisuutta ja he käyttävät niitä rikastuakseen ja voimistuttaakseen työläisten riistoa.

Kommunismin vallitessa tieteen ja tekniikan saavutukset tulevat koko yhteiskunnan omaisuudeksi.

Tuotanto tulee kommunistisessa yhteiskunnassa rakentumaan yhtenäisen suunnitelman pohjalle.

Kaikki suunnattomat varat ja ihmisenergia, jotka kapitalismin vallitessa tuhlataan kilpailuun, tuhoaviin kriiseihin, armeijan ylläpitoon, aseistukseen, sotiin, luokkataisteluun kaikissa sen eri muodoissa, — tullaan käyttämään tuotannon kehittämiseen, kulttuuritarpeisiin ja koko ihmisyhteiskunnalle hyödyllisiin tarkoituksiin.

28. §. Kulttuuri kommunistisessa yhteiskunnassa.

Kommunistisessa yhteiskunnassa kohoaa työn tuottavuus tavattoman korkealle. Työtätekevät työskentelevät itseään ja koko yhteiskuntaa varten eivätkä loiseläjinä eläviä yksityisomistajia varten, kuten kapitalismin vallitessa.

Työ, lakattuaan olemasta pakollista, tulee näyttämään ihmeitä tuottavaisuudessa. Työ tulee jokaisen ihmisen terveeksi tarpeeksi. Työ tulee todella vapaaksi ja luovaksi ja tulee kokonaisuudessaan ihmisyyhteiskunnan yhteisille eduille omistetuksi. Lenin sanoi:

”Kommunismi on korkeinta, kapitalismiin verraten, vapaiden, tietösten, yhdistyneiden, parhainta tekniikkaa käyttävien työläisten työn tuottavaisuutta”.

Ammatit, joihin työläinen on aivankuin sidottu koko iäkseen, häviävät. Ihmiset tulevat olemaan siksi korkealle kehittyneitä, siksi polyteknillisesti (monipuolisesti) sivistyneitä, että voivat helposti siirtyä yhdestä työstä toiseen esim. työstä koneiden ääressä työhön tieteellisissä laitoksissa. Työ koneen ääressä tulee olemaan eroittamattomasti yhteydessä laboratoriossa tehtävän työn kanssa. Tieteellinen työ ja työ koneen ääressä tulee olemaan yhtenäinen prosessi, ja tulevat ne toistensa jatkoksi ja täydennykseksi. *Häviää ero henkisen ja ruumiillisen työn välillä.*

Yhteiskunnallisen talouden ennennäkemättömän kasvun pohjalla kehittyvät äärettömästi tiede, taide ja tekniikka. Ihmiskunta joutuu erinomaisten löytöjen, keksintöjen ja luomis-työn vaihekauteen, joiden saavutukset joutuvat joukkojen omiksi.

Luomisinto taistelussa uusien saavutusten, luonnonvoimien alistamisen puolesta tulee olemaan yhteiskunnan kollektiivisen elämän ja yksilöiden tärkeimpänä liikkeellepanevana voimana.

Tieteen ja kulttuurin valtava kehitys ja niiden joutuminen laajojen joukkojen omaisuudeksi poistaa kaikenlaisen taikauskon, uskonnolliset ennakkoluulot ja vanhojen elintapojen rumat jätteet.

Yhdessä yksityisomistuksen häviämisen kanssa häviävät yksityisomistusta vastaan tehdyt rikokset, jolloin luonnollisesti häviävät vankilat ja rangaistukset yksityisomistusta vastaan tehdyistä rikoksista.

Täydellisesti häviävät varkaus ja muut rumat ilmiöt, jotka kapitalistisessa yhteiskunnassa ovat väistämättömiä.

Maatalouden koneellistuttamisen ja sähköistämisen jättiläismäisen kasvun pohjalla *häviää kaupungin ja maaseudun välinen vastakohta, häviää maaseudun kulttuurinen takapajuisuus.*

Voimakkaat sähkölaitokset tulevat lähettämään energiaa maataloustuotetehtaisiin. Meteorologia¹⁾, agronomia, maa-

¹⁾ Meteorologia on tiede, joka tutkii ilmassa tapahtuvia ilmiöitä, ilmastoa, säätä j.n.e.

perätutkimus ja kemia saavuttavat sellaisen tason, jonka vallitessa ei tule olemaan huonoja ja hyviä maaperiä, sopivia jakelpaamattomia maita, ei tule olemaan kuivuu-
tutta tai muita maataloudessa esiintyviä luonnonvaikeuksia. Itse työ pelloilla, kasvitarhassa, sikalassa, navetassa j.n.e. suoritetaan vain ohjaamalla voima-asemaa, koneistoa j.n.e.

Jokien, koskien ja kanavien käyttäminen sähkövoiman hankkimiseen antaa voimakkaan sysäyksen uusien teollisuuskeskusten muodostumiseen sellaisissa piireissä, joissa nykyään

vallitsee maaseudun hiljaisuus.

Toiselta puolen muuttavat kokonaan asuaan suurkaupungit, joissa, kuten Engels sanoo, "ihmiset tukehtuvat omaan lantaansa". Kaupunkeihin istutetaan puistoja ja bulevardeja. Itse kaupunkien katujen ja torien järjestely tulee sellaiseksi, että ne auttavat ihmisten kehittymistä terveiksi. Nämä kaupungit tulevat olemaan puistokaupunkeja.

Kaikkien kulkuneuvojen laaja kehitys antaa koko maailman asukkaille mahdollisuuden asettua asumaan mihin tahansa, ottaen huomioon vain ihmisen mukavuudet, hänen kulttuurivaatimuksensa ja taipumuksensa. Kaikki tämä johtaa kaupungin ja maaseudun välisen eroavaisuuden täydelliseen likvidoimiseen.

Häviää kaikenlainen eriarvoisuus yhteiskunnassa, tuotannossa ja elinoloissa miehen ja naisen välillä.

Kotiolot tulevat järjestymään siten, että nainen ei tule olemaan enää kodin orja, jonka velvollisuuksiin kuuluu ruuan keittäminen, vaatteiden pesu, sukkiensa parsiminen j.n.e. Yhteiskunnalliset ruokalot, tehdaskeittiöt, verstaat, lastenlaitokset j.n.e. täydellisesti

korvaavat näillä aloilla yksilötyön ja naisten henkilökohtaiset huolet. Käsite "perheen emäntä" kokonaan häviää ihmisten tietoisuudesta.

Takapajuiset kansat saavuttavat, todellisen liiton ja keskinäisen avunannon pohjalla, nopeasti kehityksessään taloudellisessa ja kulttuurisessa suhteessa kehittyneemmät tasavallat.

29. §. Jokaiselta kykyjensä mukaan ja jokaiselle tarpeittensa mukaan.

Tuotteiden jako kommunistisessa yhteiskunnassa järjestetään jokaisen yhteiskunnan jäsenen tarpeita vastaavasti. *Kommunistisessa yhteiskunnassa jokainen ihminen antaa yhteiskunnalle sen, minkä voi antaa, ja saa, mitä tarvitsee.*

Korkea konetekniikan taso kaikilla yhteiskuntatalouden aloilla antaa mahdollisuuden tuottaa sekä teollisuus- että maataloustuotteita niin paljon, että ne täydellisesti tyydyttävät kaikki ihmisen tarpeet.

Kommunistinen talous ei enää ole tavarataloutta, tuotteita ei siinä myydä, vaan jaetaan. Tuotteet tulevat jakoa varten yhteiskunnallisiin säilytyspaikkoihin, varastoihin ja jakopaikkoihin, mistä ne joutuvat kuluttajille. Jokainen tulee saamaan tuotteita niin paljon kuin tarvitsee.

Kommunismi merkitsee: "Jokaiselta kykyjensä mukaan ja jokaiselle tarpeittensa mukaan".

Eikö ole syytä pelätä, että yksi ihminen ottaa paljon ja toiselle ei jää mitään? Ei, sitä ei tarvitse peljätä. Kommunistisessa yhteiskunnassa tuotteita tulee olemaan niin paljon, että voidaan vapaasti tyydyttää ihmisten kaikki tarpeet, olkoot nämä tarpeet miten suuria tahansa. Ja kun kerran kaikki tarpeet tulevat täydelleen tyydytetyiksi, niin kenellä olisi enää halua "kiskoa" enempää?

Ihminen ei tarvitse enemmän tuotteita kun mitä hänen omat tarpeensa vaativat.

Paitsi sitä tulee ihmisten tietoisuus olemaan siksi korkea, että "kiskuruudesta" — kapitalismin inhoittavasta perinnöstä — ei tule jäämään jälkeäkään.

Kommunismi lopettaa ainaiseksi sellaiset kapitalistisen yhteiskunnan jätteet kuin ahneuden, kiskuruuden, itaruuden ja itsekkyyden. Kaikki nämä ovat yksityisomistuksellisten tottumusten hedelmiä, jotka kapitalismi on synnyttänyt.

Tov. Stalin, keskustellessaan ensimmäisen amerikkalaisen työläislähetystön kanssa v. 1927, luonnehti kommunistista yhteiskuntaa seuraavalla tavalla:

”Kommunistisen yhteiskunnan yleinen luonnekuva on annettu Marxin, Engelsin ja Leninin teoksissa. Jos tahtoi antaa lyhyen anatomian kommunistisesta yhteiskunnasta, niin on se sellainen yhteiskunta: a) missä ei ole yksityisomistusta tuotannonvälineisiin, vaan on yhteiskunnallinen kollektiivinen omistus; b) missä ei ole luokkia ja valtiovaltaa, vaan missä teollisuuden ja maatalouden työntekijät työtätekevien vapaana liittona harjoittavat taloudellista hallintoa; c) missä kansantalous, joka on järjestetty suunnitelmanmukaisesti, nojaa korkeimmalle tekniikalle sekä teollisuuden että maatalouden alalla; d) missä ei ole vastakohtaisuutta kaupungin ja maaseudun, teollisuuden ja maatalouden välillä; e) missä tuotteet jaetaan Ranskan vanhojen kommunistien periaatteen mukaan: ”kultakin kykyjensä mukaan, kullekin tarpeittensa mukaan”; f) missä tieteellä ja taiteella on kyllin suotuisat edellytykset päästäkseen täyteen kukoistukseensa; g) missä henkilöllisyys, vapaana leipähuolista ja pakosta alistua ”maailman mahtavien” tahtoon, tulee todella vapaaksi”.

VII LUKU.

MITÄ ON SOSIALISMI.

30. §. Kommunismin alempi aste.

Korkeinta astettaan kommunismi ei saavuta kerrallaan. Sitä tulee edeltämään varhaisempi aikajakso. Tätä kommunismin ensimmäistä aikajaksoa nimitetään sosialismiksi.

Mitä sosialismi merkitsee?

Sosialismi merkitsee tuotantovälineiden yksityisomistuksen hävittämistä ja yhteiskunnallisen, kollektiivisen omistuksen pystyttämistä.

Sosialismi merkitsee luokkien ja luokkaeroavaisuuksien hävittämistä, luokattoman yhteiskunnan järjestämistä, jossa kaikki jäsenet ovat yhtenäisen, yhteiskunnallisen talouden työntekijöitä.

Sosialismi merkitsee yhtenäisen, suunnitelmallisen tuotannon ja jaon järjestämistä koko kansantaloudessa.

Sosialismi merkitsee maaseudun taloudellisen, teknillisen ja kulttuurisen takapajuisuuden hävittämistä ja kaupungin ja

maaseudun välisten vastakohtaisuuksien pääpiirteissään hävittämistä.

Sosialismi luo olot, jotka ovat välttämättömiä eriarvoisuuden hävittämiseksi eri suuren ammattitaidon omaavien välillä ja tulevaisuudessa henkisen ja ruumiillisen työn välisen vastakohdan hävittämiseksi.

Sitä siis on sosialismi.

Sosialismin ydin on riiston täydellinen hävittäminen, luokkien ja luokkaeroavaisuuksien täydellinen hävittäminen.

Täydellisestä kommunismista sosialismi eroaa, ensinnäkin, tuotantovoimien kehitystason puolesta ja, toiseksi, teollisuus- ja maataloustuotteiden jaon muotojen puolesta.

Sosialismin aikana teollisuuden ja maatalouden taso ei vielä ole sellainen, että voisi tyydyttää täydellisesti kaikkien asukkaiden tarpeet riippumatta siitä, kuinka paljon kukin työläinen antaa henkilökohtaista työtään yhteiskunnalle. Sosialismin aikana ei vielä ole vapauduttu täydellisesti vanhoista työtöttumuksista. Tämän vuoksi tuotteiden jakojärjestelmässä sosialismin aikana on vielä piirteitä, jotka palkitsevat hyvän työn ja tuomitsevat huonon.

Sosialismin aikana ei ole vielä mahdollista antaa jokaiselle "tarpeittensa mukaan", kuten kommunismissa tulee olemaan. *Sosialismin aikana jokainen saa sen määrän tuotteita, joka vastaa hänen suorittamaansa työtä, joka vastaa hänen tietojaan, kykyjään, ammattitaitoaan, työkykyisyyttään j.n.e.*

Täten siis *sosialismi ei vielä merkitse täydellistä tasa-arvoisuutta*. Jos kerran jokainen sosialismin aikana saa työnsä mukaan, jos ei vielä ole hävitetty vastakohtaisuutta henkisen ja ruumiillisen työn välillä, niin on selvää, että eriarvoisuus kommunismin tällä asteella vielä säilyy. Joku työntekijöistä on fyysillisesti terveempi, työkykyisempi ja ammattitaitoisempi, toinen on taas heikompi, vähemmän työkykyinen ja heikompi ammattitaidoltaan. Ensinmainittu ansaitsee enemmän kuin toinen. Yhdellä on perhe, toisella sitä ei ole. Ensimmäisen taloudellinen asema tulee huomommaksi kuin jälkimmäisen.

Sosialismin aikana on vielä kapitalismin jätteitä. Nämä jätteet ilmenevät m.m. siinä, että ihmisillä säilyy vielä vanhoja katsantokantoja ja tottumuksia. Suurin osa ihmisistä suhtautuu vielä työhön vanhalla tavalla: kuten yksinomaan elinkeinon. Ihminen ei yhtäkkiä voi oppia työskentelemään ja käyttämään tarvikkeita kommunistisesti — ilman minikäänlaisia normeja, ilman tarkasti määrättyjä velvollisuuksia ja oikeuksia, ilman yhteiskunnan ja valtion taholta suo-

ritettavaa työnormien (määrän ja laadun) ja kulutusnormien ankarinta luettelointia ja kontrollia.

Sosialistisen yhteiskunnan on vielä pakko käydä systemaattista taistelua ihmisiä vastaan, jotka yrittävät luikerrella irti työstä, jotka pyrkivät antamaan yhteiskunnalle mahdollisimman vähän ja ottamaan siltä mahdollisimman paljon.

Tämän vuoksi *sosialistisessa yhteiskunnassa on vielä välttämätöntä säilyttää pakoittamiselimet, valtiolta*. Valtio on välttämätön yhteiskunnallisen omaisuuden suojelemista ja yhteiskunnan jäsenten työnormien ja kulutusnormien kontrollia varten. Valtio valvoo, että tuotteiden jako yhteiskunnan jäsenten kesken tapahtuu jokaisen jäsenen suorittamaa työtä vastaavasti. Lenin kirjoitti, että *"siihen asti, kunnes tulee kommunismin korkein aste, on välttämätöntä ankarin kontrolli yhteiskunnan ja valtion taholta työn ja kulutuksen normituksessa"*. Sosialistinen yhteiskunta voi mahdollisesti aluksi syntyä vain yhdessä maassa, — kuten tällä kertaa onkin tapahtunut, — tai muutamissa maissa, samanaikaisesti kuin muissa maissa kapitalismi edelleen säilyy. Tämän vuoksi on sosialistiselle yhteiskunnalle tarpeen oma aseistettu voimansakin, kuten Puna-armeija sosialistisessa Neuvostoliitossa.

Täten siis *sosialismi* on sellainen aikakausi, jolloin yhteiskunta kohottaa ennenkuulumattoman korkealle kapitalismilta saamansa tuotantovoimat, jolloin se myöskin poistaa kaikki ja kaikenlaiset vanhan luokkajärjestelmän jätteet.

Sosialistinen yhteiskunta kasvattaa kaikkia jäseniään kommunistisesti suhtautumaan työhön, herättää heissä tietoisuuden, että on välttämätöntä kohottaa työn tuottavaisuutta, taistella laiskuruutta, kiskuruutta ja muita kapitalistisen yhteiskunnan jätteitä vastaan.

Sanalla sanoen — sosialismi on kommunistisen yhteiskunnan alempi aste.

VIII LUKU.

TAISTELU LUOKATTOMAN, SOSIALISTISEN YHTEISKUNNAN PUOLESTA.

31. §. SNTL on astunut sosialismin aikakauteen.

SNTL:ssa on jo hävitetty yksityisomistus tuotantovälineisiin teollisuudessa ja suurimmaksi osaksi maataloudessa. Kysymys "kuka — kenet", t.s. kysymys siitä, kuka voittaa, sosialismi vaiko kapitalismi, on ratkaistu maan sisällä lopullisesti ja peruuttamattomasti sosialismin hyväksi.

Mikä antaa oikeuden väittää, että maamme on astunut sosialismin aikakauteen?

Meillä ei ole tehtaiden, kaivoksien, pankkien, rautateiden, maan, metsien, sähkölennättimen y.m. yksityisomistusta.

Meidän sosialistisissa tuotantolaitoksissamme ei ole yhteiskunnallisen työn tuotteiden yksilöllistä anastusta — siis meillä ei ole riistoa.

Meillä ei ole tuotannon anarkiaa, meillä on talous suunnitelmallista, siis meillä ei ole, eikä voi olla kriisejä.

Meillä tapahtuu maailmassa ennennäkemätön tuotantovoimien kasvu, tieteellisen ja teknillisen toiminnan kehitys, maan rikkauksien muokkaus laajassa mitassa, jättiläislaitosten rakentaminen ja maailmassa ennen näkemättömän suurmaatalouden, sosialistisen maatalouden luominen, ja kaikki tämä ei tapahdu kapitalistien yksilöllisen rikastuttamisen tarkoituksessa, vaan kaikkien työtätekevien joukkojen hyväksi.

Meillä on pääpiirteissään suoritettu maatalouden kollektivisoiminen, ja kauttaaltaan kollektivisoimisen pohjalla on pääpiirteissään likvidoitu kulakisto luokkana.

Meillä tulot tehtaista, liikenteestä, neuvostotiloista, kollektiivitalouksista j.n.e., eivät mene enää kapitalististen loiseläjäin taskuihin, vaan itsensä työtätekevien joukkojen ja heidän valtionsa määrättäväksi. Se on lähteenä työläisten ja kollektivistitalonpoikain aseman jatkuvalla paranemiselle ja tuotantovoimien nopealle kasvulle.

Kaikki nämä saavutukset ovat antaneet puolueelle ja neuvostovaltiolle mahdollisuuden asettaa työväenluokalle ja kaikille työtätekeville tehtävän: *toisen viisivuotissuunnitelman loppuun mennessä rakentaa luokaton, sosialistinen yhteiskunta meidän maahamme.*

”Toisen viisivuotissuunnitelman poliittisena perustehtävänä on kapitalististen ainesten ja yleensä luokkien lopullinen likvidoiminen, luokkaeroavaisuuksia ja riistoa synnyttävien syiden täydellinen hävittäminen, ja taloudessa ja ihmisten tajunnassa olevien kapitalismin jätteidensä voittaminen, maan koko työtätekevän väestön muuttaminen tietoiseksi ja aktiiviseksi luokattoman, sosialistisen yhteiskunnan rakentajaksi”.

Tätä tehtävää toteutetaan päättävällä luokkataistelulla kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan, jotka kiihkeästi vastustavat kaikkia neuvostovaltion toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on luokkien ja niitä synnyttävien syiden likvidoiminen. Luokkavihollisten taistelu ilmenee avoimina esiintymisinä, mutta vielä useammin sitä suorite-

taan peitetysti. Sen tarkoituksena on hajoittaa kollektiivitaloudet sisältä käsin, estää laitoksiemme tuotanto-finanssi-suunnitelmien toteuttaminen, harjoittaa yhteiskunnallisen omaisuuden varkautta, estää meidän taloudellisten tehtävien — kylvöjen, viljankorjuun, viljanhankintojen y.m. — onnistuminen.

Taistelussaan luokkavihollisemme nojaavat joihinkin työtekevien järeille jääneisiin kerroksiin, jotka vielä ovat säilyttäneet tottumukset työskennellä vanhaan tapaan, jotka vielä suhtautuvat yhteiskunnalliseen omaisuuteen kuten vieraaseen eikä kuten omaan, jotka pyrkivät antamaan proletaariselle valtiolle mahdollisimman vähän ja kiskomaan siltä mahdollisimman paljon.

Kaikki tämä vaatii puolueen, neuvostojen, työläisten ja kollektivistien taholta mitä suurinta tarkkaavaisuutta ja taistelua luokkavihollista vastaan.

”Sosialismin uudet saavutukset, — sanotaan XVII puoluekonferenssin päätöksissä, — turvaa työväenluokka vain taistelemalla kapitalismin jätteitä vastaan, antamalla säälimättömän iskun tuhoutuvien kapitalististen aineiden vastukselle, voittamalla porvarilliset ja pikkuporvarilliset ennakkoluulot työtekevien keskuudessa ja suorittamalla lujaa työtä heidän sosialistisesti uudelleenkasvattamiseksi.”

32. §. Tie sosialismiin käy proletaarisen diktatuurin kautta.

Siirtyminen kapitalismista sosialismiin ei voi tapahtua muuten kuin proletariaatin ankaran taistelun kautta kapitalistiluokkaa vastaan. Jotta sosialismi voitaisi, on välttämätöntä kukistaa väkivalloin porvariston herruus ja pystyttää proletariaatin valta. Porvaristo ei milloinkaan vapaaehtoisesti luovuta määräävää asemaansa. Se osoittaa sitkeää vastarintaa hyökkäävälle sosialismille. Porvaristo taistelee kapitalistisen järjestelmän säilyttämisen puolesta. Siksi siirtyminen kapitalismista sosialismiin voi tapahtua vain proletaarisen vallankumouksen kautta, vain porvariston vallan kukistamisen kautta ja muodostamalla sen tilalle proletariaatin diktatuuri.

Proletariaatin diktatuurin muodostaminen on välttämätöntä siksi, että voitaisiin lopullisesti kukistaa riistäjien luokka, hajoittaa kaikki sen salaliitot ja kapinat, tuhota vastavallankumous ja interventsio. Proletaarinen vallankumous

Venäjällä olisi tullut murretuksi, jos työväenluokkaa ei olisi johtanut voimakas, rautaisen proletaarisen kurin lujittama bolshevistinen puolue, jos se heti ei olisi muodostanut lujaa neuvostovaltaansa, Puna-armeijaansa, Valtion poliittista hallintoaan (VPH) ja työläis-talonpoikaista milisiään ja käynyt ankaraa taistelua Kaledinin, Krasnovin, Denikinin, Vrangelin, Koltshakin, Judenitshin y.m. kenraalien armeijoita vastaan.

Ilman proletariaatin diktatuuria on mahdotonta ryhtyä sosialistiseen rakennustyöhön, hävittää tuotantovälineiden yksityisomistus, lopettaa riistävät luokat, uudelleenjärjestää kansantalous suurtuotannon pohjalle, uudelleen kasvattaa sosialismin hengessä suunnattomia työtätekeviä joukkoja maaseudulla ja kaupungeissa j.n.e.

Juuri siksi tie sosialismiin kulkee proletaarisen diktatuurin kautta. Juuri siksi, tehdessään yhteenvetoja kommunismin puolesta käytävän taistelun kehityksen kulusta, Lenin osoitti seuraavat kehitysetapit:

1. *Ylimenokausi kapitalismista sosialismiin — ”pitkällisten synnytystuskien aika”.*

2. *”Kommunistisen yhteiskunnan ensimmäinen aste” — sosialismi.*

3. *”Kommunistisen yhteiskunnan korkein aste” — kommunismi.*

Kertauskysymyksiä.

1. Mitkä kaksi astetta (aikakautta) erottivat Marx ja Lenin kommunistisen yhteiskunnan kehityksessä?

2. Missä eroaa kommunismin ensimmäinen aste — sosialismi — kommunismin korkeimmasta asteesta?

3. Minkä vuoksi on sosialistisessa yhteiskunnassa vielä välttämätön valtiovalta?

4. Mikä osoittaa, että meidän maamme on astunut sosialismin aikakautteen?

5. Miksi siirtyminen sosialismiin on mahdotonta ilman proletaarista vallankumousta ja proletariaatin diktatuuria?

Proletariaatin diktatuuri on ylimenokausi kapitalismista sosialismiin.

IX LUKU.

OPPI VALTIOSTA.

33. §. Marx — Engels — Lenin ja Stalin valtiosta.

”Peruskysymyksenä vallankumouksessa on kysymys vallasta” — opetti Lenin.

Valtiovalta (ja yleensä valtiojärjestö) *syntyi silloin, kun syntyi ihmisyhteisikunnan jakautuminen luokkiin.*

Mitä on valtio ja mitä varten sitä tarvitaan?

Valtio *on väkivaltajärjestö jonkun luokan sortamiseksi*, — sanoi Lenin.

Valtiota tarvitsée hallitseva luokka suojellaakseen etujaan ja alistaakseen toiset luokat palvelemaan näitä etuja.

Valtiota ei aina ole ollut olemassa. Alkuperäisessä yhteiskunnassa, tuhansia vuosia sitten, jolloin ihmiset elivät pieninä sukukuntina, ollen kaikkein alhaisemmalla kehitysteasteella, ei ollut valtiota.

„Valtio ei siis ole ollut olemassa iankaiken, — kirjoitti Engels, — on ollut yhteiskuntia, jotka ovat tulleet toimeen ilman sitä, joilla ei ole ollut käsitystäkään valtiosta eikä valtiovallasta. Määrätyllä taloudellisen kehityksen asteella, joka ehdottomasti oli yhteydessä yhteiskunnan luokkiin jakaantumiseen, kävi valtio tämän jakaantumisen vuoksi välttämättömäksi”.

Ensiksi valtio syntyi orjayhteiskunnassa. Perusluokkina orjayhteiskunnassa olivat orjainomistajat ja orjat. Orjainomistajat keskittivät käsiinsä kaikki tuotantovälineet, maan ja työvälineet. He omistivat myöskin ihmisiä. Orjat raatoivat orjainomistajille.

Ilman sortokoneistoa — ilman valtiota — eivät orjainomistajat olisi voineet kauan pitää kansanjoukkoja orjuudessa.

Historiassa oli edelleen maaorjanomistajien valtio, joka oli maaorjien sortamisväline. Valtio tässä yhteiskun-

nassa oli väkivallan koneistona maaorjanomistajain käsissä. Koko voimallaan se puristi talonpoikia ja käsityöläisiä. Jokainen yritys vastustaa maaorjuutta tukahdutettiin julmasti. Riittää kun muistamme monilukuisten talonpoikaiskapinain petomaisen veriset tukahduttamiset Venäjällä (Stepan Razinin v. 1667, Pugatševin v. 1773 y.m.).

Kapitalistinen yhteiskunta loi porvarillisen valtion proletariaatin riistämistä ja proletariaatin sosialismin puolesta käymän taistelun tukahduttamista varten.

Proletariaatti, vallattuaan vallan, muodostaa oman proletarisen valtionsa kukistettujen luokkien vastustuksen tukahduttamista, luokattoman, sosialistisen yhteiskunnan rakentamista ja kaikenlaisen väkivallan ja pakotuksen hävittämistä varten.

"Kansojen historia — sanoo tov. Stalin — tuntee useita vallankumouksia. Ne eroavat Lokakuun vallankumouksesta siinä, että kaikki ne ovat olleet yksipuolisia vallankumouksia. Yksi työtätekevien riiston muoto vaihtui toiseksi riiston muodoksi, mutta itse riisto säilyi. Vaihtuivat yhdet riistäjät ja sortajat toisiin riistäjiin ja sortajiin, mutta itse riistäjät ja sortajat säilyivät. Vain Lokakuun vallankumous asetti päämääräkseen hävittää kaikenlainen riisto ja likvidoida kaikki ja kaikenlaiset riistäjät ja sortajat.

Orjien vallankumous likvidoi orjien omistajat ja poisti työtätekevien riiston orjuusmuodon. Mutta niiden tilalle se asetti maanomistajia ja työtätekevien riiston maaorjuusmuodon. Yhdet riistäjät vaihtuivat toisiin riistäjiin. Orjuuden aikana "laki" salli orjien omistajain tappaa orjia. Maaorjuuden aikana "laki" salli maanomistajien "ainoastaan" myydä maaorjia.

Maaorja-talonpoikien vallankumous likvidoi maanomistajat ja lopetti riiston maaorjuusmuodon. Mutta se asetti sijaan kapitalistit ja tilanomistajat, kapitalistisen ja tilanomistajien työtätekevien riiston muodon. Yhdet riistäjät vaihtuivat toisiin riistäjiin. Maaorjuuden aikana "laki" salli myydä maaorjia. Kapitalistisen järjestelmän aikana "laki" sallii "ainoastaan" saattaa työläisiä työttömyyteen ja köyhtymiseen, kurjuuteen ja nälkäkuolemaan.

Vain meidän neuvosto-vallankumouksemme, vain meidän Lokakuun vallankumouksemme asetti kysymyksen siten, että ei tule vaihtaa yksiä riistäjiä toisiin, ei vaihtaa yhtä riistomuotoa toiseen, vaan juurineen poistaa kaikenlainen riisto, juurineen hävittää kaikki ja kaikenlaiset riistäjät, kaikki

ja kaikenlaiset pohatat ja sortajat, niin vanhat kuin uudetkin”.

Jokainen luokka, joka pääsee valtaan, muodostaa oman valtiokoneistonsa sellaiseksi, että sen avulla voi mahdollisimman hyvin turvata omat luokkaetunsa. Porvarillisen valtiokoneiston muodostaa poliisi, armeija, parlamentti, tuomioistuimet ja vankilat.

Vallan siirtyessä tilanomistajaluokalta porvariluokalle säilytti porvaristo pääasiallisesti entisen valtiokoneiston, koska tämä koneisto täysin kelpasi järjestelmälle, joka perustuu riistolle.

Asia on kokonaan toinen, kun proletariaatti kukistaa porvariston vallan ja voiton saanut työväenluokka pystyttää oman diktatuurinsa.

Proletariaatin diktatuuri asettaa tehtäväkseen likvidoida kaiken riiston. Porvarillista valtiokoneistoa ei tähän tarkoitukseen tietystikään voi käyttää. Sen vuoksi se on murskattava.

Karl Marx teki Pariisin kommuunin opetuksista seuraavanlaisen johtopäätöksen: ”Kommuuni osoitti, että työväenluokka ei voi vain yksinkertaisesti vallata porvarillista valtiokoneistoa ja panna se käyntiin omiin tarkoituksiinsa. Sen vuoksi — sanoo Marx — ei pidä siirtää byrokraattis-sotilaallista koneistoa yksistä käsistä toisiin, vaan murskata se”.

V. I. Lenin selvittää, että tämä porvarillisen sortokoneiston murskaamisen vaatimus on proletaarisen vallankumouksen perustehtävä.

”Sorretun luokan vapautuminen on mahdotonta ei ainoastaan ilman väkivaltaista vallankumousta, vaan myöskin hävittämättä sitä valtiiovallan koneistoa, jonka hallitseva luokka on luonut” — opetti Lenin.

Minkä vuoksi on välttämätöntä murskata vanha valtiokoneisto?

Asia on niin, että vallitseva luokka rakentaa valtiokoneistonsa sellaiseksi, että se parhaiten palvelee sen etuja ja puristaa sorrettavia luokkia. Sen vuoksi hallitsevan luokan riistoa vastaan noussut sorrettu luokka ei voi yksinkertaisesti ottaa valmiina entistä valtiojärjestöä ja sen virkamiehistöä, koska sekä hallintoelimien koko systeemi, että virkamiehistön kokoonpano on sellainen, että vanha valtiokoneisto voi vain puristaa vallankumouksellista luokkaa. Vanha valtiokoneisto, asetettuna vallankumouksellisen luokan palvelukseen, itse asiassa vain vahingoittaisi sitä ja työskentelisi vanhojen riistäjien hyväksi.

Siis valtio syntyi yhdessä luokkien syntymisen kanssa. Ainoastaan luokkien hävittyä, luokattoman yhteiskunnan muodostuttua ja luokkataistelun tauottua, t.s. kommunistisessa yhteiskunnassa, tulee valtio tarpeettomaksi.

Kertauskysymyksiä.

1. Milloin valtio syntyi?
2. Mitä on valtio?
3. Miksi työväenluokan, päästyään valtaan, täytyy murskata porvarillinen valtiokoneisto ja luoda oma valtiokoneistonsa?

X LUKU.

PORVARILLINEN VALTIO.

34. §. Sosiaalifasistit vallassa.

Voiko sosialismin saavuttaa ilman proletariaatin diktatuuria? Voiko sosialismin saavuttaa ilman proletaarista vallankumousta?

Sosiaalifasistit kaikkialla maailmassa todistelevat, että se on mahdollista. He tekevät tämän siksi, että heidän tehtävänsä on pidättää joukkoja vallankumouksesta ja suojella porvariston rauhaa ja pääomia. Tämän vuoksi he kaikkiin voimin uskottelevat työläisille, että sosialismin voi saavuttaa rauhallista tietä, ilman vallankumousta ja ilman proletariaatin diktatuuria. He sanovat, kuten me jo osoitimme ensimmäisessä jaksossa, että sosialismi voitaisiin "ottaa käytäntöön" parlamentin kautta. Riittää muka vain se, että työläisedustajat saavat enemmistön parlamentin paikoista — ja sosialismi voidaan ottaa käytäntöön lainlaadintatietä.

Tietysti kaikki tämä on pelkkää työläisjoukkojen pettämistä. Milloinkaan sosiaalidemokraatit eivät esitä sellaista lakiehdotusta parlamentissa eikä milloinkaan sellaisia lakeja voida sovelluttaa käytäntöön porvariston herruuden säilyessä.

Sosiaalidemokraatit ovat Saksassa olleet vallassa usean kerran ja usean vuoden ajan. Mutta ei kuitenkaan minikäänlaisista laelsta, ei ainoastaan sosialismin "käytäntöön ottamisesta", vaan myöskin jonkinlaisten — vaikkapa pienempienkin — parannusten aikaansaamisesta työläisten oloihin, ole ollut puhettakaan. Päinvastoin, he ovat aina kannattaneet porvariston hyökkäystä työväenluokkaa vastaan ja työpalkan ja työttömyysavustuksen pienentämisvaatimuksia,

äänestäneet kaupunki- ja maalaisköyhälistön verojen korottamisen ja sotilasmäärärahojen puolesta j.n.e.

Englannissa on niin sanottu työväenpuolue ollut kaksi kertaa vallassa. Mutta ei kertaakaan tämä hallitus ole edes hiiskahtanut minkäänlaisista toimenpiteistä, jotka olisivat voineet loukata porvaristoa.

Voidaanko edellyttää, että lainlaadintatietä voidaan ottaa käytäntöön sosialismi? Voidaanko edellyttää, että porvaristo ilman taistelua luovuttaa pääomansa, palatsinsa ja rikkautensa?

Milloinkaan ei porvaristo vapaaehtoisesti anna rikkautsiaan ja luovuta valtaansa.

Koko juttu on siinä, että jos jolloinkin sosiaalifasistit ovat hallituksessa, niin se tapahtuu itse porvariston tahdosta, kun se katsoo parhaimmaksi suojella etujaan ja tukahduttaa vallankumouksen sosiaalifasistien avulla.

Täten siis sosiaalifasistien tulo hallitukseen ei merkitse vallan siirtymistä toisen luokan käsiin. Se on vain yksi keino porvariston diktatuurin säilyttämiseksi, yksi keino proletaarisen vallankumouksen viivyttämiseksi.

35. §. Demokraattiset vapaudet kapitalistisissa maissa ovat joukkojen pettämiskeinoja.

Tuhansia keinoja on porvaristolla salatakseen työläisiltä totuuden, että jokaisessa porvarillisessa maassa valtiovalta, olkoonpa se verhoutunut miten kauniiseen vaippaan tahansa, on kuuliainen ase porvariston käsissä ja ainoastaan sitä palvelee, ainoastaan sen tahtoa täyttää.

Kaikkein mukavin keino salata tämä totuus työtätekeviltä joukoilta on levittää sellaista oppia, että muka valtiovalta ei ole luokan valta, vaan koko kansan valta. Porvarilliset kirjailijat ja poliitikot tulevat ulos nahoistaan todistellessaan, että kapitalistisissa maissa on kansanvalta s.o. demokratia, eikä porvariston diktatuuri, että kapitalistisissa maissa on vapaus kaikkia varten. Kaikki tämä tehdään siksi, että voitaisiin pettää ja vieläkin enemmän sortaa työtätekeviä. Itse asiassa vallitsee kapitalistisissa maissa mitä todellisin porvariston diktatuuri.

"Ei ole, eikä voi olla, — sanoo tov. Stalin, — kapitalismin aikana todellisia "vapauksia" riistetyille, vaikkapa vain jo senkin vuoksi, että huoneustot, kirjapainot, paperivarastot y.m. "vapauksien" käyttämiselle välttämättömät välineet

ovat riistäjien etuoikeutena. Ei ole, eikä voi kapitalismin aikana olla riistettyjen joukkojen todellista osanottoa maan hallintaan, vaikka jo senkin vuoksi, että kaikkein demokraattisimpienkin olojen vallitessa kapitalistisessa järjestelmässä ei hallituksia aseta kansa, vaan Rothschildit ja Stinnesit, Rockefellerit ja Morganit. Demokratia kapitalismin vallitessa on kapitalistista demokratiaa, riistäjävähemmistön demokratiaa, jolloin enemmistönä olevilla riistetyillä on hyvin rajoitetut oikeudet, ja joka demokratia on suunnattu tätä enemmistöä vastaan. Ainoastaan proletaarisen diktatuurin aikana on mahdollista todellinen vapaus riistetyille ja proletariin ja talonpoikain todellinen osallistuminen maan hallintaan”.

Kuinka porvaristo toteuttaa ”demokratiaa”?

Porvaristo pitää lujasti käsissään vaalikoneistoa ja käyttää suunnattomia pääomia asiamiesten palkkaamiseen ja vallitsijoiden äänten ”ostoon”. Sillä on käytettävänä suurimmat lehdet, jotka kirkuvat porvarillisten edustajien ansioista.

Työläisillä ei ole mahdollisuutta kokoontua niissäkään tapauksissa, jolloin poliisi salliikin kokoontumisen, sillä kokoussaleista täytyy maksaa huikeita summia, joita heillä ei ole. Työläisillä tuskin yhtään on omia lehtiä. Heillä ei ole kirjapainoja agitatsiokirjallisuuden monistamista varten. Heillä ei ole varoja voidakseen järjestää vasta-agitatsiota sille agitatsiolle, jota porvaristo harjoittaa omien ehdokkaitensa puolesta.

Vaalilait porvarillisissa maissa ovat laaditut sellaisiksi, että ne vaikeuttaisivat juuri työläisten ja talonpoikain osallistumista vaaleihin. Kapitalistit mobilisoivat vaalien ajaksi kymmeniä tuhansia automobiileja, moottoripyöriä, polkupyöriä ja kuljettavat valitsijansa vaaliurnille (laatikoille). Työläisillä ei ole automobiileja ja vaalipaikat ovat valitut niin, että työläisten ja talonpoikain täytyisi kulkea kymmeniä kilometrejä vaaliurnille. Kaikki tämä on näin järjestetty sen vuoksi, että työtätekeviltä menisi halu osallistua vaaleihin.

Mitä korkeammalle kohoaa työläisten vallankumouksellinen aktiivisuus, sitä useammin vaihdetaan nämä rauhalliset ”demokraattisen” järjestelmän muodot avoimen pakotuksen ja väkivallan keinoihin. Pannaan liikkeelle poliisi, armeija, urkkijat ja aseellinen voima. Työläisten kokoukset hajoitetaan. Vaalien edellä suoritetaan kaupunkien ”puhdistus” kommunisteista — heitä vangitaan joukottain.

Työläiskortteleissa suoritetaan kotitarkastuksia, tapetaan ja ammutaan työläisaktivisteja. Kommunistiset lehdet lakkautetaan j.n.e.

Englannissa, helmikuussa v. 1932, pieksi ratsupoliisi työttömiä parlamenttitalon lähellä.

"Demokraattisessa" Sveitsissä, Zürichissä, huhtikuussa v. 1932 hyökkäsi poliisi lakkolaisten mielenosoituskulkueen kimppuun ja alkoi käyttää kylmiä aseitaan ja tuliaseitaan. Kohtaus kehittyi barrikaaditaisteluksi. Kymmeniä työläisiä haavoittui vaikeasti.

Saksassa ei kulu päivääkään ilman sosiaalifasististen joukkojen ja poliisien verisiä hyökkäyksiä vallankumouksellisten työläisten kimppuun.

Amerikassa porvaristo käyttää lakkolaisia vastaan ei ainoastaan konekiväärejä, vaan myöskin tukehuttavia kaasuja y.m.

Täten porvaristo ja sen palkatut palvelijat järjestävät kapitalistien "demokratiaa".

Itse parlamentti on myöskin vain *porvariston herruuden välikappale*. Silloin, kun parlamentti ei anna hallitsevalle porvaristolle riittävää tukea, hajoittaa se yksinkertaisesti sen. Sellaisia tapauksia ei suinkaan ole ollut vähän.

36. §. Porvariston avoimen diktatuurin muoto on fasismi.

Luokkataistelun kärjistyessä, työläisten, talonpoikain ja siirtomaakansojen vallankumousliikkeen kasvaessa supistuu parlamenttarismin ja porvarillisen "demokratian" järjestelmä olemattomaksi. "Demokratian" sijaan tulee avoin porvarillisen mielivallan järjestelmä, peittelemätön porvariston diktatuuri. *Porvariston diktatuuri muuttuu fasistiseksi.*

Fasismi, käyttäen hyväkseen köyhtyvien pikkuporvarijoukkojen ja nälkää näkevien pieneläjien tyytymättömyyttä, yrittää onkia heidän keskuudestaan kannattajiaan. Luvaten heille kaikkea hyvää vetää fasismi heitä puolelleen ja järjestää heidät valkoisen terrorin osastoihin, myrkyttää heitä shovinismilla (into-isänmaallisuudella), juutalaisvihalla ja yllyttää heitä hävittämään työläisten kommunistisia järjestöjä ja terrorisoimaan työläisjoukkoja.

Sosiaalidemokratia tukee aktiivisesti kapitalististen maiden koko järjestelmää. *Porvarillisesta demokratiasta on fasismi*

syntynyt ja vahvistunut. Täten siis sosiaalidemokratia myötävaikuttanut porvarillisten maiden fasistisoitumista.

Tällainen on itse asiassa rakenteeltaan porvarillinen "demokratia", jota sosiaalifasistit ylistävät ja josta he valheellisesti puhuvat, kuten voimasta, joka muka rauhallista tietä kykenee johtamaan työtätekevät joukot sosialismiin.

Kertauskysymyksiä.

1. Mitä on porvarillinen demokratia?
2. Mitä on fasistinen diktatuuri?
3. Miksi on ihmisten todellinen tasa-arvoisuus mahdotonta kapitalistisen yhteiskunnan oloissa?

XI LUKU.

PROLETAARINEN VALTIO.

37. §. Proletariaatin diktatuuri ylimenokauden valtiona.

Lokakuun vallankumous kukisti kapitalistien vallan meidän maassamme, hävitti heidän diktatuurinsa ja pystytti proletariaatin diktatuurin. Mutta proletaarisen vallankumouksen tehtävät eivät päättyneet vallan valtaamiseen työväenluokan käsiin.

Porvariston diktatuurin kukistaminen ja proletariaatin diktatuurin pystyttäminen on vasta ensimmäinen askel luokkien hävittämiseen, se on alkuna ylimenokauden sosialismiin.

"Kapitalistisen ja kommunistisen yhteiskunnan välillä on, — sanoi Karl Marx, — vallankumouksellinen aikakausi, jolloin ensin mainittu muutetaan viimeksi mainituksi. Sitä vastaa myöskin poliittinen ylimenokausi, jolloin valtio ei voi olla mikään muu kuin proletariaatin vallankumouksellinen diktatuuri".

Ylimenokautena *luokat vielä säilyvät.* Vallasta syösty riistäjät osoittavat sitkeää vastarintaa työväenluokalle, taistelevat kymmenkertaistetuin voimin vanhan järjestelmän palauttamiseksi. Tässä heitä tehokkaasti auttaa koko kansainvälinen porvaristo.

Tästä välttämättömästi johtuu mitä ankarin proletariaatin taistelu luokkavihollisiansa vastaan. Tätä varten proletariaatin tulee muodostaa oma luja valtionsa.

Valtio täyttää kaikkialla ja aina hallitsevan luokan tahtoa: se on voima, jonka avulla hallitseva luokka toteuttaa luokkapyrkimyksiään.

Porvariston vallitessa on valtio sen luokkaherruuden aseena, jolla se pitää kurissa riistettyjä luokkia.

Proletariaatin diktatuurin pystyttämisen jälkeen valtio on proletariaatin luokkaherruuden aseena, palvelee sosialistiseen järjestelmään siirtymistä ja luokkien hävittämistä. Proletariaatin diktatuuri on ihmiskunnan historiassa ensimmäinen valtio, joka *palvelee väestön valtavaa enemmistöä*.

Proletariaatti, pystytettyään diktatuurinsa, ei salaa, vaan kaikella tavoin selvittää valtansa luokkaluonnetta, se tunnustaa avoimesti, että sen valtio palvelee sen luokkatarkoituksia.

38. §. Proletariaatin diktatuurin kolme tärkeintä puolta.

Minkälaisia tehtäviä proletariaatin diktatuurin tulee täyttää valmistaessaan sosialismia ja rakentaessaan sitä. Tov. Stalin määrittelee nämä tehtävät seuraavalla tavalla:

”1. Proletariaatin vallan käyttäminen riistäjien kukistamiseksi, maan puolustamiseksi, yhteyden lujittamiseksi muiden maiden proletaarien kanssa, vallankumouksen kehittämiseksi ja voittoon viemiseksi kaikissa maissa.

2. Proletariaatin vallan käyttäminen työtätekevien ja riistettyjen joukkojen lopullisesti porvaristosta irrottamiseksi, proletariaatin ja näiden joukkojen liiton lujittamiseksi, näiden joukkojen vetämiseksi sosialistiseen rakennustyöhön, näiden joukkojen valtiollisesti ohjaamiseksi proletariaatin taholta.

3. Proletariaatin vallan käyttäminen sosialismin organisoinniseksi, luokkien hävittämiseksi, luokattomaan yhteiskuntaan, valtiottomaan yhteiskuntaan siirtymiseksi”.

”Proletariaatin diktatuuri, — sanoo tov. Stalin — on näiden kolmen eri puolen yhdistymä. Yhtäkään näistä puolista ei voida esittää proletariaatin diktatuurin ainoana luonteenomaisena tunnusmerkkinä, ja päinvastoin riittää, että yksikin näistä tunnusmerkeistä puuttuu, jotta proletariaatin diktatuuri kapitalistisen ympäristön vallitessa lakkaisi olemasta diktatuuria. Siksi ei yhtäkään näistä kolmesta puolesta voida jättää pois, ilman että joudutaan siihen vaaraan, että proletariaatin diktatuurin käsitettä tulkitaan väärin”.

Sitä varten, että proletaarinen valtio voisi täyttää sen edessä olevat tehtävät, täytyy sillä olla luja valtiokoneisto, joka on rakennettu porvarillisen valtiokoneiston sijalle.

39. §. Proletaarisen diktatuurin valtiokoneisto.

Lokakuun vallankumouksessa työväenluokka bolsheviikkien johdolla, vallattuaan vallan, ensi töikseen *murskasi tsaarin Venäjän koko valtiokoneiston ja muodosti oman valtionsa — proletariaatin diktatuurin valtion — neuvostovallan*. Kaikki vanhat valtiolaitokset — ministeristö, oikeuslaitos, poliisi ja pankit — korvattiin laitoksilla, joiden tuli turvata työväenluokan herruus.

Työväenluokka kokosi käsiinsä eri kapitalistien yksityispankit ja muodosti oman valtiopankkinsa. Se hajoitti vanhan, tsaarinaikaisen oikeuslaitoksen tuomareineen ja prokuraattoreineen ja asetti neuvosto-oikeuden johtoon työläisiä ja työläisnaisia. Työväenluokka perusti oman Puna-armeijansa, oman työläis-talonpoikaisen miliisinsä, oman oikeutensa ja omat vallankumousta suojelevat elimensä — Erikoiskomiteansa (Tsheka), sittemmin Valtion poliittinen hallinto (VPH).

Vallankumous otti porvaristolta tehtaat, kauppa- ja finanssilaitokset. Vallankumous luovutti työtätekevän talonpoikaiston käytettäväksi kaikki tsaarin, yksityisten ja kirkon maat. Rautateiden, vesiliikenteen, postin ja sähkölennätimen hallinta siirtyi neuvostovallan käsiin.

Proletaarinen valtio otti käsiinsä teatterit, museot, koulut, kirjastot, lehdet, kirjat ja yliopistot sekä muutti ne porvariston propagandavälineistä taisteluvälineiksi porvaristoa vastaan, sosialismin rakentajain kasvatusvälineiksi.

Ainoastaan neuvostollisen valtiokoneiston muodostaminen ja proletaarisen vallankumouksen aseelliset voimat takasivat proletariaatin voiton, takasivat ei ainoastaan vallan oton, vaan myös sen säilyttämisen ja käyttämisen sosialismin rakentamisen aseena.

Kertauskysymyksiä.

1. Minkä vuoksi on mahdotonta siirtyä kapitalismista sosialismiin ilman pitempiaikaista ankaran luokkataistelun aikakautta?
2. Mitä on proletariaatin diktatuuri?
3. Mitkä ovat proletariaatin diktatuurin perustehtävät?

PROLETARIAATIN DIKTATUURIN KORKEIN PERIAATE ON SÄILYTTÄÄ PROLETARIAATIN JA TALON- POIKAISTON LIITTO.

40. §. Puolueen tärkeimmistä tunnuslauseista talonpoikaiskysymyksessä proletariaatin diktatuurin aikana.

Sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen ei kiinnosta ainoastaan proletariaattia. Se kiinnostaa myöskin työtätekevää talonpoikastoa.

Ainoastaan sosialismi kykenee vapauttamaan työtätekevän talonpoikaiston niistä orjamaisista työoloista, joihin se oli joutunut pikkutalouksineen ja alkuperäisine tekniikkoineen. Joko kollektivisoinnin kautta sosialismiin tai talonpoikaiston perusosan köyhtymisen ja kurjistumisen kautta — kapitalismiin, — kolmatta tietä maaseudulla ei ole.

Työväenluokka on tietoisempi, yhteiskunnalliselta asemaltaan eheämpi, uhrautuvampi, järjestyneempi kuin talonpoikaisto. Kapitalistisessa yhteiskunnassa työväenluokka ei omista työaseita eikä tuotantovälineitä, se myy työvoimansa kapitalisteille, eikä sillä ole muuta menetettävää kuin orjakahleensa. Se on ainoa luokka, joka loppuun saakka on kiinnostettu kapitalismin kukistamisesta ja uuden, sosialistisen yhteiskunnan rakentamisesta. Tämän vuoksi se on vallankumouksen johtavana voimana, sillä on vallankumouksessa hegemonia.

Että tulisi saavutetuksi vallankumouksen päämäärä, taatuksi sosialismin rakentaminen, on liitto proletaariluokan ja työtätekevien talonpoikaisjoukkojen välillä, työväenluokan johdolla, välttämätön. Lenin opetti herkeämättä puoluetta:

”Vain sopimus talonpoikaston kanssa voi pelastaa sosialistisen vallankumouksen Venäjällä, niinkauan kuin vallankumous ei ole alkanut muissa maissa”.

Tämän vuoksi puolueemme ja neuvostovallan koko politiikka pyrkii joka päivä lujittamaan työväenluokan liittoa talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa.

Työväenluokan ja talonpoikaston liitto ei ole aina merkinnyt työväenluokan samanlaista suhtautumista koko talonpoikaistoon. Eri talonpoikaisryhmillä on eri aikoina ollut erilaisia pyrkimyksiä. Tämän vuoksi on työväenluokan suhtautuminenkin näihin eri ryhmiin ollut ja on tälläkin kertaa erilainen.

Työväenluokka, joka toteuttaa diktatuuriaan, voi löytää kannatusta vain työtätekevän talonpoikaiston keskuudessa.

Riistäjäryhmä — kulakisto — on proletariaatin luokkaviholinen. Se on vihamielinen työväenluokalle sen vuoksi, että työväenluokka asettaa tehtäväkseen lopettaa kaiken riiston, siihen luettuna myöskin kulakiston riiston, musertaa ja hävittää kaikki riistäjäluokat, siihen luettuna myöskin maaseutukapitalistien luokka — kulakisto.

Siis kun on puhe työväenluokan liitosta talonpoikaiston kanssa proletariaatin diktatuurin aikana, niin jää kulakisto täydellisesti tämän liiton ulkopuolelle.

Työtätekevä talonpoikaisto ei myöskään ole yhtenäinen. Siihen kuuluu köyhiä ja keskivarakkaita.

Nämä ryhmät suhtautuivat eri tavoin proletaariseen vallankumoukseen. Syy tähän löytyy köyhän ja keskivarakkaan talonpojan erilaisissa taloudellisissa harrastuksissa.

”Köyhät talonpojat olivat sellaisia ihmisiä, — sanoo тов. Stalin, — joilta tavallisesti puuttui joko siemenet, tai hevonen, tai työvälineitä, tai puuttuivat nämä kaikki. Köyhät olivat sellaisia ihmisiä, jotka elivät puolinälissään ja miltei poikkeuksetta olivat kulakkien ja entiseen aikaan sekä kulakkien että tilanomistajien orjuuttamina.”

Köyhä talonpoika on puoliproletaari. Sen vuoksi hän on lähinnä työväenluokkaa. Talonpoikaiston köyhimpien kerroksien edut ovat kaikkein läheisimpiä työväenluokan eduille. Siksi maalaisköyhälistö on aina ollut työväenluokan tuki maaseudulla.

Minkälainen on sitten keskivarakkaan talonpoikaiston suhde sosialismiin? Minkälainen on sen suhde proletariaattiin, proletariaatin taisteluun riistäjiä vastaan, taisteluun sosialismin puolesta?

Lenin puhuu siitä näin: ”... se on sellainen luokka, joka horjuu, se on osittain yksityisomistaja, osittain raataja. Se ei riistä toisia työtätekeviä. Sen on kymmeniä vuosia täytynyt sangen suurella vaivalla puoltaa asemaansa, se on kärsinyt tilanomistajien ja kapitalistien riistoa, on kärsinyt kaikkea. Ja samalla se on yksityisomistaja”.

Täten keskivarakkaan talonpoikaiston edut ovat kaksinaiset. Työtätekevänä hän tietysti on riistäjiä, tilanomistajia, kapitalisteja ja kulakkeja vastaan. Työtätekevänä hänen mieltään suorastaan kiinnittää menestyksellinen taistelu riistäjiä vastaan sekä riiston täydellinen hävittäminen, s.o. sosialismin toteuttaminen.

Työtätekevänä hän on proletariaatin puoltaja ja liittolainen, joka taistelee sosialismin puolesta. Mutta yksityisomista-

jana häntä välittömästi kiinnostaa oman yksityistaloutensa säilyttäminen ja laajentaminen.

Jotta talonpojasta tulisi todellinen sosialismin puoltaja, aktiivinen sosialismin puolesta taistelija, tulee proletariaatin saada työtätekevä talonpoikaisto puolelleen.

Proletariaatin tulee todistaa talonpoikaistolle, että sosialismi todella, ja ainoastaan sosialismi voi oikealla tavalla parantaa hänen asemaansa.

Kun oli kysymys porvariston vallan kukistamisesta, proletaarisen diktatuurin muodostamisesta ja vakiinnuttamisesta, johti puoluetta Leninin tunnuslause: ”Yhdessä köyhimmän talonpoikaiston kanssa kapitalistista porvaristoa vastaan kaupungissa ja maaseudulla, neutralisoimalla (tekemällä puolueettomaksi) keskivarakas, s.o. sellaisella politiikalla suhteessa keskivarakkaaseen, joka hänestä tekisi ”yhteiskunnallisen kerroksen, joka, jos ei aktiivisesti auttaisikaan proletaarista vallankumousta, niin ei ainakaan häiritsisi meidän työtämme”.

Lokakuun vallankumouksen jälkeen puolue vaihtoi tämän tunnuksen tunnukseen, että köyhään talonpoikaistoon nojauttaessa ja kulakistoa vastaan leppymättömästi taisteltaessa on keskivarakkaan talonpoikaiston kanssa solmittava kestävä liitto.

Sittemmin on keskivarakas talonpoika proletariaatin ja sen puolueen johdolla lopullisesti kääntynyt sosialismin puolelle. Köyhän talonpojan jäljessä on koltalouksiin liittynyt myöskin keskivarakkaiden joukko.

Kollektivisoimisliikkeen voitot ovat kokonaan muuttaneet neuvostokylän. Kauttaaltaan kollektivisoinnin pohjalla on *kulakisto luokkana murskattu*. Aikaisemmin neuvostovalta maaseudulla nojasi köyhälistöön, ollen samalla keskivarakkaan kanssa lujassa liitossa.

Nykyään, kun monimiljoonaiset köyhien ja keskivarakkaiden joukot ovat tulleet vakuutetuiksi koltalouksien edullisuudesta, ovat tulleet kollektivisoinnin tielle, ja kulakisto — koltalouksien päävihollinen — jo on pääpiirteissään likvidoitu luokkana, on neuvostovallan tukena maaseudulla kollektivisoitunut talonpoikaisto.

Työtätekevistä yksilötalonpojista tov. Stalin sanoi kollektivisti-iskurien edustajakokouksessa, että he ”ovat huonon päivän kollektivisteja”. Yksilötalonpoikien otto koltalouteen täytyy tapahtua valikoiden: ei saa päästää koltalouksiin

niitä yksityisiä talonpoikia, jotka ovat alkaneet harjoittaa keinottelua. Koltalouksiin tulee ottaa sellaisia yksilötalonpoikia, jotka tunnollisesti täyttävät velvollisuutensa valtiota kohtaan ja kaikki hallituksen päätökset.

41. §. Taistelu leniniläisen politiikan puolesta talonpoikaiskysymyksessä.

Työväenluokan ja talonpoikaiston liiton kysymyksessä on puolue käynyt ankaraa taistelua leniniläisen politiikkansa opportunistisia vääristelyjä vastaan.

Kollektivisoinnin menestys on parhaana todistuksena puolueen talonpoikaiston suhteen käymän politiikan oikeudesta, — työväenluokan ja talonpoikaiston liiton oikeasta toteuttamisesta.

Puolueen täytyi kestää säälimätön taistelu trotskilaisia vastaan, jotka esiintyivät leniniläistä politiikkaa vastaan. Trotskilaiset sysäsivät puoluetta kohti työväenluokan ja talonpoikaiston välisen liiton rikkomisen tietä. He kieltävät leniniläisen määritelmän siitä, että proletariaatin diktatuurin korkein periaate on proletariaatin ja talonpoikaiston liiton säilyttäminen. Trotskilaiset eivät erota keskivarakasta talonpoikaa ja kulakkia toisistaan ja juuri tällä politiikallaan he heittävät keskivarakkaan talonpojan työväenluokan puolelta kulakiston puolelle.

Trotskilaiset ehdottivat kehitettäväksi raskasta teollisuutta maassamme maatalouden, maaseudun ja keskivarakkaan talonpojan kustannuksella. He vaativat, että neuvostovalta asettaisi korkeat hinnat kaupungin teollisuustuotteille, jotta sillä keinolla kasattaisiin mahdollisimman paljon rahaa maaseudulta teollisuuteen. Trotskistit vaativat keskivarakkaan talonpoikaiston verottamista ylivoimaisilla veroilla j.n.e.

Trotskilaisten tällainen suhtautuminen keskivarakkaaseen talonpoikaistoon johtuu siitä, että he pitävät työtätekevää talonpoikaistoa vallankumoukselle vihamielisenä voimana. Trotskilaiset pitävät talonpoikaistoa sellaisena voimana, joka ei kykene tukemaan työväenluokan vallankumouksellista liikettä. He ovat sitä mieltä, että talonpoikaisto taantumuksellisenä voimana ehdottomasti joutuu ristiriitoihin työväenluokan kanssa. Tätä mielipidettä puolsi Trotski taistelussa Leniniä vastaan jo v. 1905, ensimmäisen vallankumouksen aikana.

Politiikka, jota trotskilaiset itsepintaisesti tyrkyttivät puolueelle, olisi kiertämättä johtanut työväenluokan ja talonpoikaiston liiton särkymiseen. Ja työväenluokan ja talonpoikaiston liiton särkyminen veisi ehdottomasti proletariaatin diktatuurin maan tuhoon.

Puolue paljasti trotskilaisten teorian vastavallankumouksellisen olemuksen.

Puolue tuhosi trotskilaiset, jotka olivat asettuneet kansainvälisen vastavallankumouksellisen porvariston etujoukoksi.

Puolue pitää armottomasti kurissa "vasemmisto"-oppertunisteja, jotka pyrkivät käytännössä uudelleen synnyttämään trotskilaisen politiikan suhteessa työtätekevään talonpoikaistoon.

Tämän tästä Lenin osoitti, että on välttämätöntä, että talonpojat liittyvät kollektiivisiin talouksiin vapaaehtoisesti. Tätä leniniläistä neuvoa on puolue tarkasti noudattanut ja noudattaa, säälimättömästi rangaisten kaikkia, jotka siitä poikkeavat.

"Vasemmisto"-oppertunistit yrittivät toteuttaa kollektivisointia pakkotoimenpiteillä.

He pyrkivät millä hinnalla hyvänsä saamaan kollektivisoinnin kaikkialla 100°/:seksi. He yrittivät heti yhteistyttää koko talonpoikaistalouden. "Vasemmisto"-oppertunistit halusivat hypätä kollektiivisen rakennustyön perusmuodon — maatalousarttelin — yli suoraan kommuuniin. "Vasemmisto"-oppertunistien menettely on vihollisillemme edullista, se johtaa meidän vihollistemme lujittumiseen. He karkoittavat talonpojat pois kollektiivisien talouksien luota.

Puolue on paljastanut "vasemmisto"-oppertunistit ja taistelee säälimättä niitä vastaan.

Puolue on käynyt ja käy lakkaamatonta taistelua oikeistoppertunisteja vastaan, jotka eivät tunnusta proletariaatin johtavaa osaa työläisten ja talonpoikien liitossa.

Kun trotskilaiset laskevat koko keskivarakkaan talonpoikaiston kulakeiksi ja näkevät siinä proletariaatin vihollisen, niin oikeistolaiset taas eivät näe kulakissa proletariaatin vannotunutta vihollista. He sisällyttävät talonpoikaiston kanssa solmittavaan liittoon kulakistonkin.

Toveri Stalin määritteli työläisten ja talonpoikien liiton merkityksen proletariaatin diktatuurin olosuhteissa näin: "Tämä on työväenluokan ja työtätekevien talonpoikaisjoukkojen luokkaliiton erikoinen muoto, jonka päämääränä on: 1) työväenluokan aseman lujittaminen, 2) työväenluokan joh-

tavan osuuden takaaminen tämän liiton sisällä, 3) luokkien ja luokkayhteiskunnan hävittäminen”.

Oikeisto-opportunistit aliarvioivat proletariaatin johtavan osuuden työläis-talonpoikaisessa liitossa. He todistelevat, että työväenluokan tulee antaa myönnytyksiä kulakistolle.

Oikeisto-opportunistit vakuuttivat puolueelle, että proletariaatin diktatuurin olosuhteissa kulakki ei tule vastustamaan sosialismin kasvua, jopa hän itsekin vähitellen alkaa ”kasvaa” sosialismiin. Nämä oikeisto-opportunistien vakuuttelut johtuvat siitä, että he unhottavat, että kulakki riistäjänä ei voi olla sosialismin puoltaja. He unhottavat, että kulakki on työväenluokan sovittamaton vihollinen ja kiihkeä sosialismin vastustaja.

Oikeisto-opportunistit esiintyivät puolueen politiikkaa vastaan maaseudun kollektivisoinnissa. He vastustavat neuvostotilojen ja kollektiivisten talouksien voimaperäistä kehittämistä. Kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen voimaperäisen kehittämisen sijasta he ehdottivat kehitettäväksi yksilöllisiä talonpoikaistalouksia.

Puolue löi hajalle oikeisto-opportunistit.

Käyden päättävää taistelua luokkavihollista, kaikenkarsaisia opportunisteja, etupäässä nykyisen etapin päävaaraa oikeisto-opportunisteja vastaan, lujittaa puolue työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston liittoa, lujittaa proletariaatin johtoa tässä liitossa.

Työväenluokan ja talonpoikaiston liiton oikea toteuttaminen takasi puolueelle jättiläismäisen menestyksen maatalouden sosialistisessa uudelleen rakentamisessa ja johti siihen, että sosialistinen sektori maaseudulla sai ylivallan. Kollektivistista tuli ainoa ja todellinen neuvostovallan tuki maaseudulla.

Kertauskysymyksiä.

1. Miksi työväenluokalla on hegemonia vallankumouksessa ja sosialistisessa rakennustyössä?
2. Minkä vuoksi eri talonpoikaisryhmät suhtautuivat proletaariseen vallankumoukseen eri tavoin?
3. Minkä vuoksi liitto työväenluokan ja talonpoikaiston välillä on välttämätön?

NEUVOSTOJÄRJESTELMÄ ON PROLETAARISEN VALTION MUOTO.

42. §. Neuvostojärjestelmä on uusi valtiotyyppi.

Kukistettuaan v. 1917 kapitalistien vallan muodosti proletariaatti oman proletaarisen valtionsa. *Tämän proletaarisen valtion muotona on neuvostojärjestelmä.* Proletaarinen valtio on neuvostovaltio. Neuvostot syntyivät tilanomistajia ja kapitalisteja vastaan nousseen kapinan eliminä ja ovat vallankumouksellisen taistelun aseina riistäjäluokkia vastaan.

”Neuvostovallan olemus — sanoo tov. Stalin, — on siinä, että juuri niiden luokkien, joita tilanomistajat ja kapitalistit sortivat, enemmän joukkoluontoiset ja vallankumouksellisimmat järjestöt ovat nyt” koko valtiovallan, koko valtiokoneiston vakituisena ja ainoana pohjana, että ”juuri ne joukot, jotka demokraattisimminkin porvarillisissa tasavalloissa”, vaikka lain mukaan olivatkin tasa-arvoiset, mutta asiallisesti tuhansin keinoin ja petoksin syrjäytettiin poliittisesta elämästä ja demokraattisten oikeuksien ja vapauksien käytöstä, — juuri ne joukot nyt vedetään jatkuvasti ja samalla ratkaisevasti osallistumaan valtion demokraattiseen hallintaan”.

Neuvostot ovat itsensä joukkojen valinnallisia elimiä. *Kymmenillä miljoonilla* työläisillä ja talonpojilla on mahdollisuus osoittaa aloitteellisuuttaan, asettaa ja ratkaista kysymyksiä, ottaa osaa uusien lakien valmisteluun, kohottaa satojatuhansia uusia talouden järjestäjiä ja johtajia työläisistä- ja talonpojista, niistä luokista, joita kapitalismin aikana ei päästetty valtion hallintaan.

Maassamme on tehtaiden, trustien, neuvostojen ja kansankomissariaattien johdossa kymmeniä tuhansia sorvareita, seppiä, hiilenkaivajia, valureita, maalareita, koneenkäyttäjiä, latojia kutojia, keittäjiä, pesijöitä, batrakkeja, sikapaimenia, paimenia, kollektivisteja j.n.e. Neuvostot ovat puolueen johdolla vetäneet esiin, nostaneet ja kasvattaneet nämä ihmiset. Nämä ihmiset eivät milloinkaan olisi osallistuneet valtion ja talouden hallintaan, jos maassamme ei olisi proletaarista diktatuuria, jos siinä ei olisi neuvostoja.

”Neuvostovalta — sanoo tov. Stalin, — on valtiojärjestön uusi muoto, joka periaatteellisesti eroaa vanhasta porvarillis-demokraattisesta ja parlamenttaarisesta valtiomuodosta,

se on uusi valtiotyyppe, joka ei ole sovellettu työtätekevien joukkojen riistämiseen ja sortamiseen, vaan niiden täydelliseen vapauttamiseen kaikesta sorrosta ja riistosta, proletariaatin diktatuurin tehtäviin”.

43. §. Neuvostodemokratia.

Neuvostovalta on täydellisin demokratia, mikä milloinkaan on ollut luokkayhteiskunnassa.

”Kaikki tähän asti heränneet liikkeet, — sanoo Marx, — ovat olleet vähemmistön liikkeitä ja niitä on toteutettu pitäen silmällä vähemmistön etuja. Proletariaatin liike on valtavan enemmistön itsenäinen liike joka pitää silmällä valtavan enemmistön etuja”.

Kaikilla Neuvostoliiton työtätekevilla, jotka ovat täyttäneet 18 vuotta vaalipäivään mennessä, on oikeus valita ja tulla valituiksi neuvostoihin. Neuvostomaan perustuslaki ei tunne ainoatakaan sellaista äänioikeuden rajoitusta, jollaisia sovelletaan porvarillisissa maissa työtätekeviin joukkoihin nähden.

Neuvostovalta ei tee eroa eri kansallisuuksiin kuuluvien työtätekevien välillä, miehen ja naisen välillä, niinkuin tehdään kapitalistisissa maissa. Porvarillisissa valtioissa ei armeijalla ole äänioikeutta. Meidän maamme työtätekevilla on äänioikeus heidän suorittaessaan sotapalvelusta Punaisessa armeijassa ja laivastossa.

Neuvostovalta ei päästä valtioelimiin eikä niitä valitsemaan ainoastaan sellaisia, jotka ennen ovat riistäneet tai nyt riistävät vierasta työtä, niitä, jotka elävät tuloilla, joita eivät ole saaneet työllä.

Neuvostovalta ei rajoitu myöntämään työtätekeville vain muodollisia ”vapauksia” ja muodollisen oikeuden osallistua vaaleihin. Se ryhtyy toimenpiteisiin, jotka tekevät nämä vapaudet ja oikeudet todellisiksi.

SNTL:n työtätekevien ei tarvitse etsiskellä satunnaisia kokoushuoneustoja. Itse hallitus on ottanut porvaristolta ja luovuttanut työläisille ja talonpojille parhaat talot. Kaikki kirjapainot kuuluvat työläisvaltiolle. Kaikki lehdet ovat työväen järjestöjen ja kommunistisen puolueen julkaisemia. Sadat tuhannet työläiset ja talonpojat lähettävät niihin uutisia, kirjeitä ja artikkeleja. Seinälehtiä on jokaisessa laitoksessa. Työläis-, kylä-, sotilas- ja nuorisokirjeenvaihtajat järjestävät laajojen työtätekevien kerroksien yhteyden lehdistöön.

Työläiset, talonpojat ja puna-armeijalaiset ovat oikeuden jäseninä neuvosto-oikeuksissa. Ja niin on kaikessa.

Neuvostojärjestelmä on ainoa todellinen työtätekeviä varten oleva demokratian muoto.

”Proletaarinen demokratia, — sanoo Lenin, — on miljoona kertaa demokraattisempi kuin mikään porvarillinen demokratia; neuvostovalta on miljoona kertaa demokraattisempi kaikkein demokraattisinta porvarillista tasavaltaa”.

44. §. Minkälainen on neuvostovaltion rakenne.

Neuvostovallan alimpana soluna on kaupunginneuvosto kaupungissa ja kyläneuvosto maaseudulla.

Korkein valta jokaisessa maan eri osassa on neuvostojen edustajakokouksella. Korkein valta piirissä on piirin neuvostojen edustajakokouksella. Korkein valta aluepiirissä (alueella) on aluepiirin (alueen) neuvostojen edustajakokouksella.

Neuvostojen edustajakokoukset ratkaisevat itsenäisesti kaikki paikalliset talous-, finanssi-, terveydenhoito-, kansanvalistus- y.m. kysymykset. Ne kuulevat vastaavien toimeenpanevien komiteoiden ja niiden osastojen selostukset ja harkitsevat koko maan taloudellista ja poliittista eivätkä koskevia kysymyksiä.

Edustajakokouksien välisellä ajalla kuuluu valta toimeenpaneville komiteoille (tpk), jotka valitaan edustajakokouksissa.

Eri aluepiirien (alueiden) paikallinen hallinto työskentelee liittotasavaltojen neuvostovallan välittömän johdon alaisena (esim. VSFNT, Ukrainan SNT j.n.e.).

Autonoomiset kansalliset tasavallat (Tataria, Bashkiria, Krimin tasavalta y.m. VSFNT:ssa Moldavia Ukrainan SNT:ssa) ovat välittömästi liittotasavaltain TpKK:n alaisia.

Liitto- ja autonoomiset tasavallat kutsuvat määrättyinä aikoina kokoon tasavaltojen edustajakokouksia, joissa valitaan niiden toimeenpanevat keskuskomiteat (TpKK).

TpKK kokoontuu säännöllisesti päättämään tasavallan tärkeimmistä kysymyksistä. Neuvostojen edustajakokousten ja TpKK:n istuntojen (sessioiden) välillä hoitaa asioita TpKK:n puhemiehistö.

Meidän valtiomme nimi on SNTL — Sosialististen neuvostotasavaltojen liitto. Sitä nimitetään näin siksi, että se muodostaa sosialismin toteuttamisen puolesta taistelevien

itsenäisten neuvostotasavaltojen vapaaehtoisen liiton. Neuvostoliittoon kuuluvat:

1. Venäjän sosialistinen, federatiivinen neuvostotasavalta — VSFNT.

2. Ukrainan sosialistinen neuvostotasavalta — USNT.

3. Valko-Venäjän sosialistinen neuvostotasavalta — V-VSNT.

4. Taka-Kaukaasian sosialistinen federatiivinen neuvostotasavalta — T-KSFNT.

5. Uzbekistanin sosialistinen neuvostotasavalta — Uzb. SNT.

6. Turkmenian sosialistinen neuvostotasavalta — Turkm. SNT.

7. Tadžikkien sosialistinen neuvostotasavalta — Tadjh. SNT.

Näitä tasavaltoja nimitetään liittotasavalloiksi. Jokainen näistä liittotasavalloista määrää itse oman sisäisen elämänsä omissa liitto- ja sisäelämänsä käsittävissä edustajakokouksissaan. Jokaista tasavaltaa hallitsee oma neuvostohallituksensa sen oman perustuslain mukaan. Jokaisella liittotasavallalla on oma perustuslakinsa. Rinnan tämän kanssa on olemassa yleinen, koko Neuvostoliittoon käsittävä perustuslaki.

Kahta seitsemästä liittotasavallasta — Venäjän ja Taka-Kaukaasian — nimitetään "federatiiviseksi". Federatio merkitsee liitto, vapaaehtoinen yhtymä. Se merkitsee, että nämä Neuvostoliittoon kuuluvat kaksi tasavaltaa eivät ole yhtenäinen kansa, vaan useiden kansojen yhtymä, joista jokaisella on oma autonominen rakenteensa.

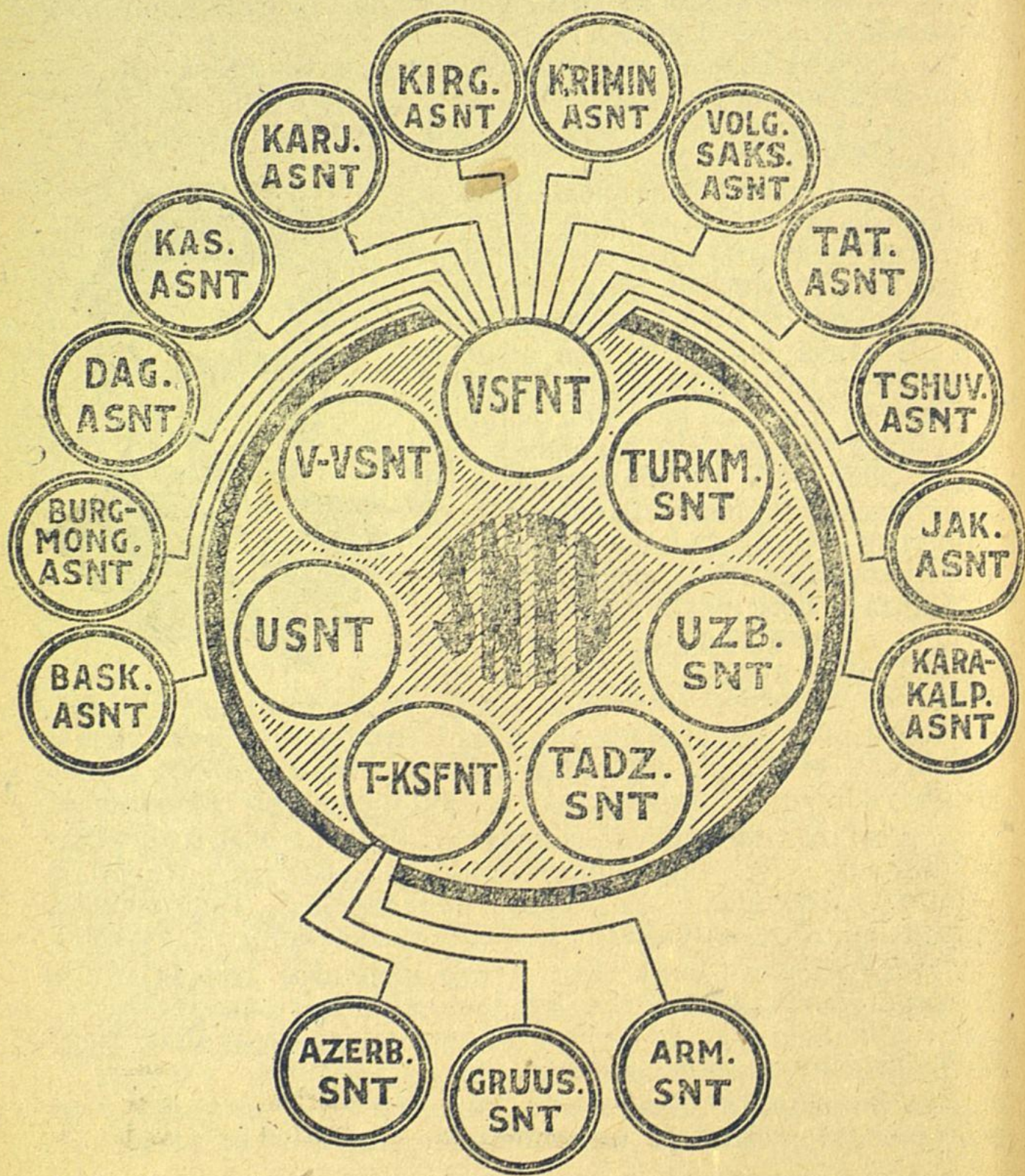
VSFNT:n muodostavat seuraavat autonomiset tasavallat: Bashkirien, Burjaatti-Mongoolien, Dagestanin, Karjalan, Krimin, Kirgisien, Kasakkain, Tatarien, Tshuvashien, Jakuuttien, Kara-kalpakkien ja Volgan saksalaisten tasavallat.

T-KSFNT:aan kuuluvat: Azerbeidzhanin, Armenian ja Gruusian tasavallat. Gruusian tasavalltaan kuuluvat vuorostaan Adzharin ja Abbazian autonomiset tasavallat, sekä Etelä-Osetiinien autonominen alue.

Azerbeidzhanin tasavalltaan kuuluvat Nahitshevanin autonominen tasavalta ja autonominen alue Vuoristo-Karabah.

SNTL:n RAKENTEEN KAAVA

Ukrainan tasavaltaan^e kuuluu Moldavian autonominen sosialistinen tasavalta.

Sosialististen neuvostotasavaltojen liiton ylimpänä vallan elimenä on Neuvostojen edustajakokous. Yleisliittolaisissa edustajakokouksissa valitaan SNTL:n Toimeenpaneva keskuskomitea (SNTL:n TpKK).

Edustajakokouksien väliaikoina on maassamme ylimpänä vallan elimenä SNTL:n Toimeenpaneva keskuskomitea.

SNTL:n TpKK nimittää Kansankomissaarien neuvoston (KKN). Kansankomissaarien neuvosto on neuvostohallitus. KKN on vastuussa toiminnastaan Liiton TpKK:lle ja sen puhemiehistölle.

Niinä eliminä, jotka hoitavat liiton hallinnon eri aloja, ovat SNTL:n kansankomissariaatit.

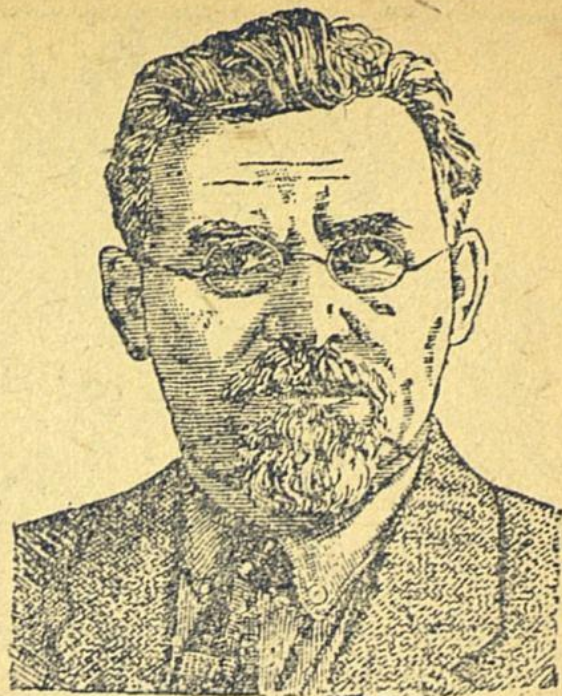
Kansankomissariaatteja on SNTL:ssa kahdenlaisia:

I. Yleisliittolaisia, yhteisiä koko liitolle (näitä kansankomissariaatteja ei liittotasavalloissa ole).

II. Yhdistettyjä, eli, toisin sanoen, direktiivisiä. Näitä samoja kansankomissariaatteja on kaikissa liittotasavalloissa.

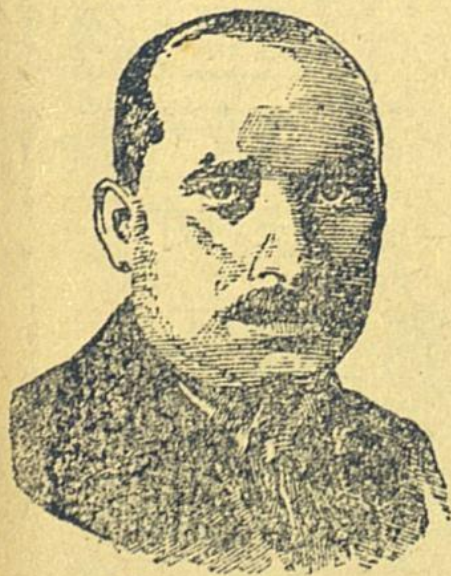
Yleisliittolaisiin kansankomissariaatteihin kuuluvat:

- 1) Ulkoasiain kansankomissariaatti;
- 2) Vesiliikenteen kansankomissariaatti;
- 3) Ulkomaankaupan kansankomissariaatti;
- 4) Liikenneasiain kansankomissariaatti;
- 5) Yhteysasiain kansankomissariaatti;
- 6) Sota- ja meriasiain kansankomissariaatti;

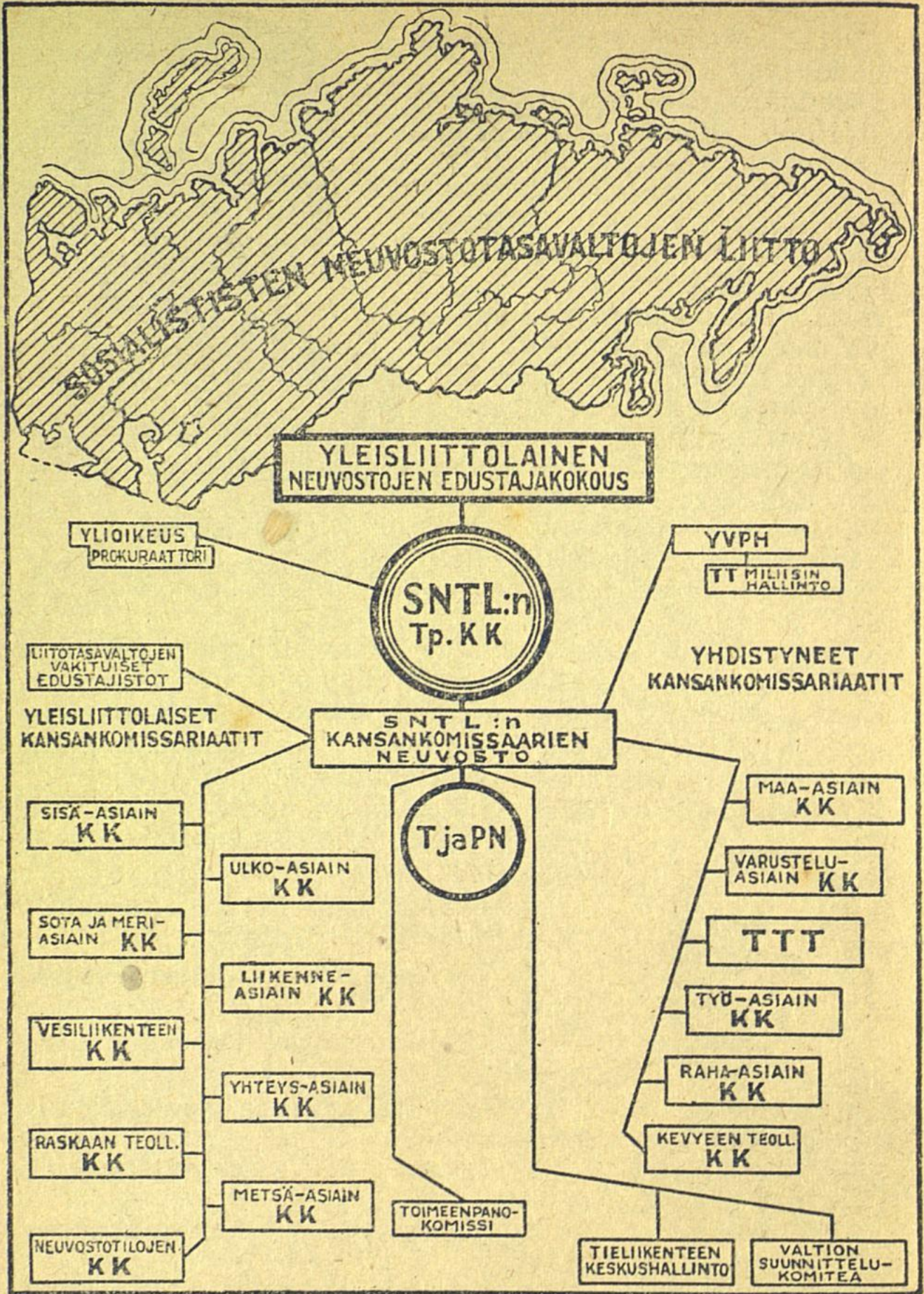
Petrovskii.

SNTL:n TpKK:n ja Ukrainan SNT:n
TpKK:n puheenjohtaja.

Tshervjakov.

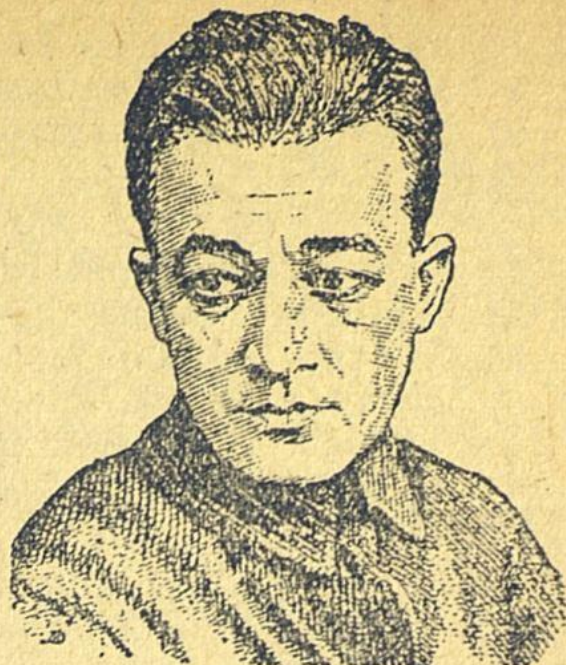
SNTL:n TpKK:n ja Valko-Venäjän SNT:n TpKK:n puheenjohtaja.

Musabekov.

SNTL:n TpKK:n ja Taka-Kaukaasian
KKN:n puheenjohtaja.

Hodzhajev.

SNTL:n TpKK:n ja Uzbekistanin SNT:n
TpKK:n puheenjohtaja.

Aitakov.

SNTL:n TpKK:n ja Turkmenian SNT:n
TpKK:n puheenjohtaja.

Nusratula.

SNTL:n TpKK:n ja Tadzjikistanin
SNT:n TpKK:n puheenjohtaja.

- 7) Raskaan teollisuuden kansankomissariaatti;
- 8) Metsäteollisuuden kansankomissariaatti;
- 9) Neuvostotilojen kansankomissariaatti;

Yhdistettyihin kansankomissariaatteihin kuuluvat:

- 1) Raha-asiain kansankomissariaatti;
- 2) Maa-asiain kansankomissariaatti;
- 3) Kevyen teollisuuden kansankomissariaatti;
- 4) Varusteluasiain kansankomissariaatti;
- 5) Työasiain kansankomissariaatti;
- 6) Työläis-talonpoikaistarkastuksen kansankomissariaatti (TTT-KK);

Sitäpaitsi kuuluu Kansankomissaarien neuvostoon yhdistettyjen kansankomisariaattien oikeuksilla Valtion suunnittelu-komitea ja Yhdistetty valtion poliittinen hallinto (YVPH). Kansankomissaarien neuvoston yhteydessä on Työ- ja puolustusneuvosto.

Hallinnollisten ja yhteiskunnallisten järjestöjen määräysten ja hallituksen sekä puolueen ohjeiden toimeenpanon tarkistamiseksi, leniniläisen neuvon "On tarkastettava työtä ja tarkastettava ihmisiä" toteuttamiseksi on Kansankomissaarien neuvoston yhteyteen muodostettu Toimeenpanoa valvova komitea.

SNTL:n Toimeenpaneuvassa keskuskomiteassa on kaksi kamaria: Liittoneuvosto ja Kansallisuuksien neuvosto.

Päätös kansallisuuksien neuvoston järjestämisestä tehtiin kommunistisen puolueen XII edustajakokouksessa tov. Stalinin ehdotuksesta. Tov. Stalin osoitti, että Neuvoston täytyy "kuvastaa meille poikkeuksetta kaikkien tasavaltojen ja kansallisuuksien puutteita ja tarpeita".

"Ei voi, — sanoo tov. Stalin, — hallita, jollei täällä, Moskovassa, ylimmässä elimessä ole näiden kansallisuuksien edustajia, jotka kuvastaisivat ei vain yleisiä, mutta myöskin erityisiä, erikoisluontoisia kansallisia pyrkimyksiä".

Kansallisuuksien neuvosto on kokoonpantu kaikkien tasavaltojen ja autonomisten alueiden edustajista. Se käsittelee istunnoissaan kaikkia TpKK:lle kuuluvia kysymyksiä pitäen silmällä sitä, miten ne vastaavat SNTL:n kaikkien kansojen etuja.

Sellainen on neuvostovallan rakenne.

45. §. Puolue ja työväenluokan muut järjestöt proletariaatin diktatuurin järjestelmässä.

Työväenluokka toteuttaa diktatuuriansa useiden järjestöjen kautta, joista jokaisella on oma erikoinen tehtävänsä, mutta joiden toiminta kokonaisuudessaan on suunnattu yhteisen päämäärän saavuttamiseksi — proletariaatin diktatuurin lujittamiseksi.

Mitkä ovat nämä järjestöt?

Nämä järjestöt ovat ammattiliitot, neuvostot, osuustoimintajärjestöt, nuorisoliitto y.m.

Kaikki nämä järjestöt ovat, kuten tov. Stalin sanoo, "voimansiirtohihnoja" puolueesta luokkaan ja joukkoihin. Johtavana voimana, joka antaa yleisen suunnan kaikille proletaarisen diktatuurin järjestöille, on puolue — työväenluokan etujoukko.

Ammattiliitot ovat työläisten kaikkein laajimpia järjestöjä. Meillä ovat ammattiliittoihin yhdistyneet melkein kaikki työläiset.

Vallankumoukselliset ammattiliitot järjestävät kapitalistisissa maissa työläisten taistelun pääomaa vastaan heidän taloudellisen asemansa parantamiseksi, johtavat lakkoja, vetävät työläisjoukkoja poliittiseen taisteluun porvariston herruutta vastaan, proletaarisen vallankumouksen puolesta.

"Meillä ammattiliitot, — sanoo tov. Lenin, — ovat hallitsemistaidon kouluja, taloustaidon kouluja, kommunismin kouluja". Niiden tehtävänä on aktiivinen osallistuminen laitojen koko tuotannolliseen työhön, taistelu työkurin kohottamisen puolesta, uusien sosialististen työmuotojen järjestäminen, työläisten nostaminen ja heidän valmistamisensa talous- ja hallintomiehiksi, joukkojen kasvattaminen sosialismin, kommunismin hengessä. Tämä tehtävä on eroittamattomasti yhdistetty taisteluun työläisten aineellisen aseman ja kulttuurillisten elinolojen parantamisen puolesta.

Neuvostojärjestelmä on uusi muoto, uusi valtiollisuuden muoto, jonka on luonut porvariston herruuden kukistanut ja sosialismia rakentava proletariaatti.

Neuvostot yhdistävät työläisluokan ja työtätekevän talonpoikaiston laajat joukot.

Neuvostojen kautta työväenluokka solmii liiton talonpoikaiston kanssa ja toteuttaa proletaarista johtoa maaseutuun nähden. Neuvostojen, proletaarisen diktatuurin elimien, kautta työväenluokka tukahuttaa riistäjien sosialistista raken-

nustyötä kohtaan harjoittaman vastustuksen. Niiden kautta suoritetaan sosialistista rakennustyötä.

Ollen työläisten ja talonpoikien joukkojärjestö on neuvostoilla suuri osuus joukkojen opettamisessa hallitsemaan ja johtamaan taloudellis-kulttuurista rakennustyötä.

Osuustoimintajärjestö on järjestö, joka yhdistää työtätekevät kuluttajina ja tuottajina.

Kooperatio (osuustoiminta) on kaikkein ymmärrettävin, helpoin ja saavutettavin muoto, jossa työtätekevä talonpoikaisto oppii kollektiivisesti hoitamaan talouttaan.

”Kun kerran valtiovalta on työväenluokan käsissä, — kirjoitti Lenin kirjoituksessaan ”Osuustoiminnasta”, — kun tälle valtiovallalle kuuluvat kaikki tuotantovälineet, niin todella meidän tehtäväksemme jää ainoastaan *väestön osuustoiminnallistuttaminen*”.

Uuden talouspolitiikan (Nepin) ensimmäisinä vuosina oli maaseudulla melko laajalle levinnyt tuotannollinen osuustoiminta (jossa eri taloudet yhdistyivät tuottamaan maataloustuotteita — meijeri-, pellava-, öljynpuserrus- y.m. kooperatiiveja). Laajalle oli levinnyt luotto- ja hankinta- (jotka liittivät yhteen talonpojat maatalousvälineiden ja lannoitteiden ostossa) sekä kulutusosuustoiminta (joka hankki talonpoikaistolle erilaisia taloustavaroita).

Osuustoiminnan alemmista muodoista alkoi talonpoikaisto siirtyä sen korkeimpaan muotoon — tuotannollisiin kooperatiiveihin, s.o. työtätekevien talonpoikien liittymiseen yhteen tehdäkseen yhdessä työtä, yhteisillä mailla ja yhteisillä työvälineillä — kollektiivisiin talouksiin.

Kulutusosuustoiminnan tehtävänä on järjestää hyvin työläisten ja työtätekevien joukkojen varustelu.

Kulutusosuuskunnan erikoisuus on siinä, ettei se ole vain kauppajärjestö, vaan joukkojärjestö, yhteiskunnallinen järjestö. Kuluttaja ei tässä ole vain ostaja, vaan järjestön jäsen, aktiivinen osuustoimintajärjestön rakentaja.

Kulutusosuuskunnilla on maassamme ollut suuri osuus yksityiskaupan syrjäyttämisessä. Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman loppuun mennessä on yksityiskauppa meillä tullut kokonaan syrjäytetyksi.

Yksityiskaupan syrjäyttäminen vaatii, että sen sijalle laajasti kehitetään neuvostokauppaa. Neuvostokauppa ei anna henkilökohtaisen rikastumisen mahdollisuutta välikauppiaille, välittäjille ja keinottelijoille. Neuvostokauppaa harjoittavat valtion kaupat ja osuuskaupat.

Erikoisen merkityksen on viime aikoina saanut kollektiivitalouskauppa. Kollektiivisille talouksille ja kollektivis-teille, jotka ovat täyttäneet velvollisuutensa proletaariselle valtiolle, annetaan oikeus myydä taloutensa ylijäämiä kollektiivitalouksien torilla.

Kollektiivitalouskauppa kiihoittaa kollektivisteja kohot-tamaan sekä kollektiivista talouttaan että myös omaa apu-talouttaan, sillä paras työ antaa eniten ylijäämiä. Kollektiivitalouskauppa yhtäältä parantaa kollektivistien aineel-lista asemaa, ja toisaalta — mitä laajemmin kehittyy kollektiivitalouskauppa, sitä paremmin tulevat varustetuiksi kau-punkien työtätekevät.

Sen vuoksi kiinnostaa kollektiivitalouskaupan kehitys sekä työläisiä että kollektivisteja. Sen kautta lujittuu vielä enemmän työväenluokan liitto työtätekevän talonpoikaiston kanssa.

Jotta kollektiivitalouskauppa voisi hyvin kehittyä, antoi puolue ohjeen välttämättömyydestä laajentaa laajan kulutuk-sen tavaroiden tuotantoa. Osuustoiminnalle lankeaa tehtävä järjestää laajan kulutuksen tavaroiden kauppa, päättävästi taistella välittäjiä ja keinottelijoita vastaan, palvella torille tulevien kollektivistien kaikkia tarpeita.

Kulutusosuuskunta ei järjestä ainoastaan kauppaa, vaan palvelee myöskin erilaisia työtätekevien tarpeita. Osuus-toimintatietä järjestetään tehdaskeittiöitä, ruokaloita, kahvi-loita ja ravintoloita.

Käsityöläisten tuotanto-osuuskunta, joka on yksi tuotanto-osuuskunnan muoto, yhdistää pikkukäsityöläi-siä artteleiksi. Järjestäen pikkukäsityöläisiä artteleihin, avus-taen heitä raaka-aineella, tuotantovälineillä ja luotolla, muut-taa neuvostovalta pienet tavarantuottajat yhteiskunnallisen tuotannon osanottajiksi, sosialistisen rakennustyön osanotta-jiksi.

Käsityöläisten tuotanto-osuuskunta auttaa kohotta-maan laajan kulutuksen tavaramäärää.

Nuorisoliitto on joukkojärjestö, joka yhdistää työ-läis- ja talonpoikaisnuorison.

Nuorisoliiton tehtävänä on auttaa puoluetta kasvattamaan nuorta polvea sosialismin hengessä. Nuorisoliitto, jossa on yhdistyneenä miljoonia nuoria työläisiä ja talonpoikia, on kommunistisen vaikutuksen mahtava siirtäjä tuotantolaitok-siin, maaseudulle, Punaiseen armeijaan ja Punaiseen laivas-toon. Sitä paitsi nuorisoliitto on monimiljoonaisen lasten kommunistisen liikkeen (pioneerijärjestön) ohjaaja.

Leniniläinen nuorisoliitto osoittaa suurta aktiivisuutta ja aloitteellisuutta maamme sosialistisessa rakennustyössä, esiintyy aloitteentekijänä iskuruuden ja sosialistisen kilpailun järjestämisessä tehtaissa, neuvosto- ja kollektiivisissa talouksissa. Nuorisoliitto edistää teknikkojen, insinöörien, ammattitaitoisten kaaterien valmistamista työläis-talonpoikaisnuorison keskuudesta.

Nuorisoliiton riveissä kasvatetaan ja karkaistaan taistelussa meidän tulevat sukupolvemme.

V. 1920 puhui Lenin nuorisoliiton edustajakokouksessa: ”Se sukupolvi, joka nyt on 15-vuotias, näkee kommunistisen yhteiskunnan ja tulee itse sitä yhteiskuntaa rakentamaan. Ja sen tulee tietää, että koko sen elämän tehtävänä on tämän yhteiskunnan rakentaminen.

Teidän tulee kasvattaa itsestänne kommunisteja. Nuorisoliiton tehtävä on asettaa käytännöllinen toimintansa niin, että oppien, järjestyen, tiivistyen, taistellen tämä nuoriso kasvattaisi itsensä ja kaikki ne, jotka siinä näkevät johtajan; että se kasvattaisi kommunisteja.

Kommunistisen nuorisoliiton tulee olla iskuryhmän, joka jokaisessa työssä osoittaa apuaan ja ilmaisee aloitteellisuuttaan”.

Puolue yhdistää kaikkien näiden järjestöjen työn ja johtaa niitä. Se suuntaa niiden työn yhtä päämäärää kohti — luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseen.

Puolue takaa johdolla sellaisen tilanteen, että kaikki järjestöt, kukin omalla suunnallaan, suorittavat yhtä yhteistä tehtävää — osallistuvat sosialismin rakentamiseen.

Puolue on työväenluokan ylin järjestö, proletariaatin diktatuurin ohjaava voima. Ilman puoluetta olisi proletariaatin diktatuuri mahdoton.

Puolueen ohjaava osuus työväenluokan kaikkien muiden järjestöjen suhteen perustuu siihen luottamukseen ja siihen auktoriteettiin, joka puolueella on oman luokkansa joukkojen keskuudessa, siihen kannatukseen, minkä se niiltä saa.

Tämän auktoriteetin, tämän luottamuksen ja tämän kannatuksen on puolue voittanut monivuotisessa taistelussa tsaaria, tilanherroja ja kapitalisteja vastaan. Se on saavuttanut tämän auktoriteetin ja luottamuksen taistelullaan työväenluokan etujen puolesta, rajattomalla uskollisuudellaan proletaariselle vallankumoukselle, kestävyydellään, itseuhrautuvaisuudellaan ja sankaruudellaan. Se on saanut auktoriteetin taidollaan järjestää joukot kapitalismin kukistamiseksi, valkokaartilaisten rynnistyksen vastustamiseksi, taloudellista rappiotilaa vas-

taan taistelemiseksi ja menestyksellistä sosialistista rakennustyötä varten.

Työläiset ovat kokemusten perusteella tulleet vakuutetuiksi, että kaikista puolueista vain kommunistit-bolsheviikit johdonmukaisesti puolustavat työväenluokan etuja, ymmärtävät niitä oikein, järkähtämättömästi, sankarillisesti taistelevat niiden puolesta, että vain heillä on oikeus pitää itseään työväenluokan puolueena, sen etujoukkona.

Kertauskysymyksiä.

1. Mitä ovat neuvostot?
2. Missä on ero neuvostollisen ja porvarillisen demokratian välillä?
3. Mitkä tasavallat kuuluvat SNTL:oon?
4. Mitä kansankomissariaatteja nimitetään yleisliittolaisiksi? Mitä nimitetään yhdistetyiksi?
5. Mitä varten on muodostettu Kansallisuksien neuvosto?
6. Minkä järjestöjen kautta työväenluokka toteuttaa diktatuuriansa?
7. Mikä on puolueen osuus työtätekevien muiden järjestöjen keskuudessa?

XIV LUKU.

PROLETAARISEN DIKTATUURIN MAAN KANSALLISUUSPOLITIikka.

46. §. Proletariaatin diktatuuri hävitti kansojen eriarvoisuuden.

SNTL:n perustuslaissa on kirjoitettu seuraavaa:

”Neuvostotasavaltojen muodostuttua jakaantuivat maailman valtiot kahteen osaan: kapitalismin leiriin ja sosialismin leiriin.

Siellä, kapitalismin leirissä, vallitsee kansallisuusviha ja eriarvoisuus, siirtomaaorjuus ja shovinismi, kansallisuus-sorto ja pogroomit, imperialistiset petomaisuudet ja sodat.

Täällä, sosialismin leirissä, vallitsee keskinäinen luottamus ja rauha, kansallinen vapaus ja tasa-arvoisuus, rauhallinen yhdyselämä ja kansojen veljellinen yhteistyö”.

Näillä sanoilla on jyrkästi alleviivattu koko eroavaisuus porvariston ja proletariaatin kansallisuuspolitiikan välillä.

Porvaristo ei voi säilyttää herruuttaan usuttamatta yhtä kansaa toisen kimppuun, valloittamatta ja ryöstämättä siirtomaita. Vain proletariaattia kiinnostaa järjestää kaikkien kansojen työtätekevien taloudellisen, poliittisen ja kulttuurisen yhteistyöskentelyn, johtaa sorrettujen kansojen taiste-

lua porvarillista valtiota vastaan, sosialismin voiton saavuttamiseksi. Vain proletariaatin diktatuuri hävittää kaikkien kansojen eriarvoisuuden, turvaten semmoisen yhteiskuntarakenteen, jolloin vallitsevan kansallisuuden taholta tulevan sorrettujen kansojen riiston sijalle tulee samanarvoisten kansojen liitto.

”Ainoa keino hävittää kansallinen eriarvoisuus, — sanoo tov. Stalin, — ainoa keino saada aikaan sorrettujen ja ei-sorrettujen kansanjoukkojen työtätekevien veljellinen yhteistyöskentely, on kapitalismin likvidoiminen ja neuvostojärjestelmän pystyttäminen.”

Tsaarin Venäjällä oli venäläisiä vähemmän kuin puolet koko väestöstä ja enemmän kuin puolet oli muita kansallisuuksia. Ja kaikkia näitä monilukuisia kansallisuuksia sorti tsaarin hallitus mitä raaimmalla tavalla. Se ei sallinut opetuksen koulussa tapahtuvan näiden kansallisuuksien omilla kielillä. Niiltä otettiin pois parhaat maat. Ei sallittu julkaista kirjoja ja sanomalehtiä millään muilla kielillä kuin venäjän kielellä. Muiden kansallisuuksien kansoja nimitettiin pilkallisesti nimellä ”vierasrotuinen”. Tällä nimityksellä tahtoi tsaarin hallitus alleviivata, että se pitää heitä eriarvoisina, vieraina.

Tsaarin hallitus ei vain sortanut, vaan se kylvi myös eripuraisuutta ja vihaa eri kansallisuuksien välille. Se usutti armenialaisia gruusialaisten kimppuun, turkkilaisia armenialaisten kimppuun j.n.e. Usuttaessaan toista kansallisuutta toisen kimppuun yritti tsaarin hallitus heikentää näiden kansallisuuksien työtätekevien voimia ja yritti johtaa heidät syrjään tsaaria, kapitalisteja ja tilanherroja vastaan käytävästä taistelusta. Ei-venäläisten kansallisuuksien työtätekevien elämä oli siksi raskasta, että tsaarin Venäjä oleellisesti oli heille kansojen vankila.

”Erikoisen sietämätöntä agitatsiota, — sanoo Lenin, — harjoittivat mustasotnialaiset juutalaisia vastaan. Juutalaisesta kansasta yrittivät mustasotnialaiset tehdä syntipukin kaikkiin heidän omiin synteihinsä”.

Tsaarin virkamiehet ja poliisi lietsoivat näännytettyjen ja tietämättömien työläisjoukkojen sekä pikkuporvariston keskuudessa vihamielisyyttä juutalaisia kohtaan (antisemitismiä).

Juutalaisten ei sallittu asettautua asumaan keski-Venäjälle. Suurin osa juutalaisväestöstä oli ajettu n.k. ”asutuspiiriin”, Ukrainan ja Puolan kymmeneen lääneen. Juutalais-

sia työtätekeviä estettiin kaikin keinoin viljelemästä maata. Heitä ei laskettu suuriin tuotantolaitoksiin eikä raskaan teollisuuden ja hankintateollisuuden alueille. Suurin osa juutalaisväestöstä, ahdettuina pikkukaupunkeihin ja pieniin asutuskeskuksiin, oli pakoitettu harjoittamaan pientä kauppaa taikka käsityöläisammattia. Juutalaisten oikeudet olivat rajoitetut. Heidät oli kielletty pääsemästä valtion virkoihin. Juutalaisten työtätekevien lapsia ei otettu oppilaitoksiin (juutalaisia varten oli säädetty erikoinen määrä, jota enempää heitä ei kouluihin otettu). Piiloutuen villiin parjaukseen, keksimiinsä inhoittaviin ja tolkuttomiin syytöksiin, usutti tsaarin hallitus tietämätöntä kansaa juutalaisten kimppuun. Se järjesti juutalaispogroomeja ja yllytti niihin: juutalaisia piestiin, tapettiin ja heidän omaisuutensa täydellisesti ryöstettiin. Kaikki nämä vainotoimenpiteet ymmärrettävästikin koskivat vain työtätekeviä juutalaisia. Juutalaiset kauppiat ja téhtailijat nauttivat oikeuksia, eivät he tunteneet puristusta, eivätkä kärsineet pogroomeista. Yhdessä luokkakomppaniensa — venäläisten kapitalistien — kanssa he ryöstivät ja riistivät työtätekeviä joukkoja.

Taloudellinen ja poliittinen ies, kansojen taloudellisen ja poliittisen kehityksen pidättäminen, ruoska ja pamppu, — kas siinä tsarismmin kansallisuuspolitiikan perusteet. Tsaarin Venäjän lukuisat kansat kuolivat sukupuuttoon, tyrehtyivät tässä "kansojen vankilassa" sekä mitä suuremmassa määrin vihasivat riiston ja väkivallan järjestelmää.

Neuvostovalta teki kaikki kansallisuudet tasa-arvoisiksi.

Lokakuun vallankumouksen jälkeen julkaistiin erikoinen päätös Venäjän kansojen oikeuksista, jonka olivat allekirjoittaneet suuret johtajamme Lenin ja Stalin. Tässä päätöksessä sanotaan:

"Venäjän neuvostotasavalta perustetaan vapaiden kansallisuuksien liiton pohjalle kansallisten neuvostotasavaltojen federatsioon (liittona)". Siinä sanottiin, että kansallisesta sorrosta, pogroomeista ja eripuraisuuden kylvämisestä eri kansallisuuksien keskuuteen täytyy tehdä loppu.

Meidän Neuvostoliitossamme asuvat 169 kansallisuuden työtätekevät ovat ensi kerran ihmiskunnan historiassa saaneet mahdollisuuden hallita maatansa, rakentaa uutta elämää ja luoda omaa kulttuuriansa.

47. §. Neuvostovalta on muuttanut toisenlaisiksi kansalliset piirit.

Kommunistisen puolueen ja neuvostovaltion kansallisuuspolitiikka ei sisällä vain sitä, että kaikki kansat tehdään samanarvoisiksi lain edessä, vaan senkin, että nämä kansat tehdään todellakin samanarvoiseksi heidän taloudellisessa ja kulttuurisessa kehityksessään.

Tämä merkitsee, että voimakkaampien kansojen täytyy vakituisesti auttaa jällellejäneitä, heikkoja kansoja heidän taloudellisessa ja kulttuurisessa kehityksessään, antaa näille kansoille mahdollisuus saavuttaa eturivin kansallisuuksien työtätekevien kehityksen taso.

Tällainen politiikka tekee mahdolliseksi saada kaikkien kansallisuuksien työtätekevät ottamaan osaa sosialistiseen rakennustyöhön. Se antaa mahdollisuuden kasvattaa uudelleen Neuvostoliiton kaikkien kansojen työtätekevät aktiivisiksi sosialismin rakentajiksi. Tällaisen kansallisuuspolitiikan harjoittaminen turvaa maamme puolustuskuntoisuuden lujittamisen, koska maanpuolustuksen valmistus kiinnostaa kaikkia kansoja ja siihen osallistuvat kaikkien SNTL:n kansojen työtätekevät.

Venäläinen imperialismi karttoi tehtaiden rakentamista kansallisille syrjäseuduille, vaikkakin se olisi ollut taloudellisesti edullista. Otetaan esimerkki: Turkestanissa on puuvillaa. On pitkä matka ja epäedullista kuljettaa sitä Moskovan ja Ivanovin kutomotehtaisiin. Mutta jos Turkestaniin olisi rakennettu kutomotehtaita olisi luotu sinne paikallinen proletariaatti. Mutta se olisi ollut vaarallinen vihollinen tsarismin herruudelle. Sen vuoksi tsaarin hallitus piti edullisempänä, että puuvillaa kuljetettiin koko Venäjän läpi Turkestanin pelloilta Moskovan lähistöllä oleviin tehtaisiin. Siten tsaristinen Venäjä piti kansallisia syrjäseutuja täydellisessä taloudellisessa riippuvaisuudessa: syrjäseudut olivat vain raaka-aineen hankkijoita teollisuudelle, joka kokonaisuudessaan oli keskitetty Keski-Venäjälle.

Neuvostohallitus on käyttänyt ja käyttää kaikkia keinoja hävittääkseen syrjäseutujen taloudellisen jällellejäneisyyden. Ja neuvostovallan olemassaolon aikana on jokainen Neuvostoliiton tasavalta saanut suuria saavutuksia taloudellisen rakennustyön alalla.

Kasakstanin arojen läpi on rakennettu rautatie — Turksip. Tällä hetkellä valmistetaan uusien rautatielinjojen avaamista Keski-Aasiaan, Siperiaan ja Kaukaiseen Itään.

Keski-Aasiaan on rakennettu valtava tekstiilikombinaatti. Värillisen metallurgian jättiläinen on kasvanut Balhash-järven luo Kasakstanissa, siellä myös on luotu kolmas hiilialue (Karagandassa). Bashkiriassa ja Kasakstanissa suoritetaan naftalähteiden avaamista.

Uusia tehtaita ja vesivoima-asemia on ilmestynyt Karjalaan. V. 1929 pantiin Karjalassa käyntiin Kontupohjan paperitehdas. Rakennetaan vesivoima-asemaa Sunujoelle. On luotu ennen miltei olematon vuoriteollisuus.

Taka-Kaukaasian erämaihin ja vuoristoihin on rakennettu sähköasemia.

Kaukainen Itä on rakennustelineiden peitossa. Sahalinin saari ja Kamtshatka loistavat sähkövalaistuksessa. Armeeniassa ja Turkmenistanissa nousee kutomotehtaita. Ukrainaan on rakennettu maailman suurin sähköasema, Dnjeprin sähköasema.

Kaikissa kansallisissa tasavalloissa ja alueilla maatalous järjestetään uudelleen sosialistiselle pohjalle, perustetaan kollektiivisia talouksia ja neuvostotalouksia.

Kaikki nämä saavutukset osoittavat havainnollisesti, mitenkä kansallisten tasavaltojen taloudellisessa kehityksessä kuvastuu kommunistisen puolueen ja neuvostovallan kansallisuuspolitiikka.

Mutta ei vain taloudellinen jälellejääneisyys ja takapajuisuus kansallisilla syrjäseuduilla ole jäänyt meille perinnöksi tsaarivallalta. Entisten sorrettujen kansojen laajat joukot olivat melkein kokonaisuudessaan lukutaidottomia Loka-kuun vallankumoukseen asti.

Puolueen politiikka on suunnattu siihen, että järjestelmällisesti avustetaan näiden kansojen taistelua kulttuurista jälellejääneisyyttä vastaan. Neuvostovalta luovuttaa joka vuosi yhä enemmän varoja kansallisten tasavaltojen kansanvalistuksen tarpeisiin. Melkein kaikissa kansallisissa piireissä, tasavalloissa ja alueilla on otettu käytäntöön yleinen oppivelvollisuus. Suuri määrä nuorisoa kansallisista tasavalloista ja alueilta opiskelee keskuksissa olevissa korkeakouluissa. Kymmeniä yliopistoja on jo perustettu näihin tasavaltoihin ja alueille.

Kasvavat kirjailijain, opettajain, teknikkojen, agronoomien, insinöörien ja tieteellisten työntekijöiden kaaterit.

Tällaiset ovat puolueen ja neuvostovallan saavutukset kansallisuuspolitiikan alalla.

48. §. Taistelu leniniläisen kansallisuuspolitiikan puolesta.

Kuten puolueen politiikan muillakin aloilla, niin kansallisuuskysymyksessäänkin taistelee puolue kahdella rintamalla, kahta kallistumaa — suurvaltalaista shovinismia sekä paikallista natsionalismia vastaan.

Suurvaltalainen shovinismi pyrkii säilyttämään saman suhtautumisen toisiin kansallisuuksiin, jota tsarismi istutti venäläiseen kansaan. Shovinisti suhtautuu halveksien muihin kansallisuuksiin, pitää heitä alempisukuisina ihmisinä, nostattaa juutalaisvihaa, tätä itsevaltiuden mitä inhottavinta asetta. Hän kieltää kansallisen kulttuurin, pyrkii ”venäläistyttämään” toisia kansallisuuksia, s.o. juurruttaa niihin kaikkea venäläistä, pakottaa ne puhumaan, kirjoittamaan ja hoitamaan valtiolliset asiansa venäjän kielellä j.n.e. Hän vastustaa jällelle jääneiden kansallisuuksien taloudellista ja kulttuurista auttamista. Taipumus suurvenäläiseen shovinismiin heijastaa meidän puolueemme riveissä ennen hallitsevana olleen venäläisen kansan nyt kuoleutuvien luokkien pyrkimyksiä palauttaa itselleen menetetyt etuoikeutensa.

”Suurvenäläiseen shovinismiin kallistumisen olemus, — sanoo tov. Stalin, — on pyrkimyksessä sivuuttaa kielen, kulttuurin- ja elintapojen kansalliset eroavaisuudet, pyrkimyksessä valmistaa kansallisten tasavaltojen ja alueiden lakkauttamista, pyrkimyksessä vahingoittaa kansallisuuksien tasa-arvoisuuden periaatetta sekä panna viralta pois puolueen koneiston kansallistuttamiseen, sanomalehdistön, koulun sekä muiden valtiollisten ja yhteiskunnallisten järjestöjen kansallistuttamiseen tähtäävä politiikka.

Tämän tyyppin kallistumaa ilmaisevat henkilöt johtuvat usein tähän siitä, että koska sosialismin voittaessa kansallisuudet tulevat sulautumaan yhteen ja niiden kansalliset kielet tulevat muuttumaan yhtenäiseksi yhteiseksi kieleksi, niin on tullut aika hävittää kansalliset eroavaisuudet ja kieltäytyä ennen sorrettujen kansojen kansallisen kulttuurin kehityksen tukemisen politiikasta.

Ei voi olla epäilystä, etteikö tämä kallistuma kansallisuuskysymyksessä, piiloutuneena lisäksi kansainvälisyyden naamariin ja Leninin nimeen, ole kaikkein hiotuin ja sen vuoksi kaikkein vaarallisin suurvenäläisen natsionalismin muoto”.

Mikä on *paikalliseen natsionalismiin* kallistumisen olemus? ”Paikalliseen natsionalismiin kallistumisen olemus, — sanoo tov. Stalin, — on pyrkimys eristäytyä ja sulkeutua oman

kansallisen kuorensa puitteisiin, pyrkimys luokkavastakoh-
tien peittämiseen oman kansallisuutensa sisällä, pyrkimys
puolustautua suurvenäläiseltä shovinismilta siirtymällä pois
yleisestä sosialistisesta rakennustyöstä, pyrkimyksessä olla
näkemättä sitä, mikä lähentää toisiinsa SNTL:n eri kansalli-
suuksien työtätekeviä joukkoja ja nähdä vain se, mikä voi
loitontaa niitä toisistaan.

Kallistuma paikalliseen natsionalismiin heijastaa ennen
sorrettujen kansallisuuksien kuoleutuvien luokkien tyyty-
mättömyyttä proletariaatin diktatuuriin, niiden pyrkimystä
eristäytyä omaan kansalliseen valtioonsa ja siellä pystyttää
luokkaherruutensa.

Tämän kallistuman vaara on siinä, että se kehittää porva-
rillista natsionalismia, heikentää SNTL:n työtätekevien kan-
sojen yhtenäisyyttä ja vaikuttaa interventsionistien eduksi”.

Kumpikaan näistä kallistumista ei ole vielä läheskään
hävinnyt. Esim. v. 1932 todettiin karkeata suurvaltalaista
shovinismia Kaukaisessa Idässä suhteessa kiinalaisiin ja
korealaisiin työläisiin, Moskovan alueella, Shaturin turve-
työmailla, suhteessa tatarialaisiin työläisiin j.n.e. Näitten
kansallisuuksien työläisille maksettiin pienempää palkkaa
kuin venäläisille työläisille samanlaisesta työstä, heille annet-
tiin kaikkein huonoimmat asunnot, heidän edustajiaan ei
valittu tehdaskomiteaan, heitä kohtaan käyttäydyttiin raa’asti
ja ylenkatseellisesti, heidän keskuudessaan ei tehty minkään-
laista kulttuuri- eikä poliittista työtä j.n.e. Täten suurvenä-
läiset shovinistit, kun eivät puolueen jäsenet, eivätkä eri
järjestöt aina anna niille päättävää vastaiskua, yrittävät
hajoittaa kaikkien kansallisuuksien työläisten veljesliiton.

Puolue vaatii mitä päättävintä taistelua leniniläisestä kan-
sallisuuspolitiikasta poikkeamista vastaan. Se vaatii kai-
kilta puolueen jäseniltä erikoisen valpasta ja tarkkaa suh-
tautumista Neuvostoliittomme kaikkien kansallisuuksien tar-
peisiin.

Puolueen XVI edustajakokous, pannen merkille, että
luokkataistelun kärjistyessä maassamme tapahtuu puolueessa
ilmenevien kansallisten kallistumien aktiivisoituminen, nii-
den voimistuminen suurvaltalaisuuteen sekä paikalliseen sho-
vinismiin, osoitti, että:

”Päävaarana esiintyy suurvaltalainen shovinismi, joka
yrittää revisoida leniniläisen kansallisuuspolitiikan perusteita
ja kansainvälisyyden lipun alle peittäen ennen hallinneen
suurvenäläisen kansallisuuden kuoleutuvien luokkien pyrki-
mykset palauttaa itselleen menetetyt etuoikeutensa.

Puolueen, — sanoi XVI puoluekokous, — tulee voimistuttaa taistelua molempia kallistumia vastaan kansallisuuskysymyksessä sekä niiden kanssa sovittelevia vastaan samalla lujittaen leniniläisen kansallisuuspolitiikan toteuttamista käytännössä, poistaa kansallisen eriarvoisuuden ainekset ja kehittää laajasti Neuvostoliiton kansojen sosialistista taloutta ja kulttuuria”.

Kertauskysymyksiä.

1. Mikä on puolueen ja neuvostovallan kansallisuuspolitiikan olemus?
2. Mitä kansallisuuspolitiikan alalla esiintyviä kallistumia vastaan taistelee meidän kommunistinen puolueemme?

XV LUKU.

PROLETARIAATIN DIKTATUURIN TEHTÄVÄT TOISEN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN AIKANA.

49. §. Tehtävät teollisuuden alalla.

Suuri työ on suoritettu maassamme ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana. On rakennettu monta suurta jättiläistehdasta, jommoisia ei maailma ennen tuntenut. On järjestetty aivan uudelleen monet vanhat tehtaot. Täten on maamme muuttunut teollisuusmaaksi.

Mitkä tehtävät teollisuuden alalla ovat puolueen ja neuvostovallan edessä toisen viisivuotissuunnitelman aikana?

Toisen viisivuotissuunnitelman aikana pitää *omaksua* kaikki *nämä uudet tehtaot, kaivokset sähköasemat j.n.e.*

Mitä tämä merkitsee?

Toveri Kuibyshev selostuksessaan NKP(b):n KK:n yhdistetyssä täysi-istunnossa tammikuussa v. 1933 selvittää näin mitä merkitsee omaksua tuotantolaitokset:

”Se merkitsee kaikkien teknologisten prosessien omaksumista. Se merkitsee, että laitoksessa valmistetaan parhaimman laatuista tuotetta, jotka vastaavat saavutettua tekniikan tasoa. Se merkitsee laitoksen vastaavilla insinööri-tekniillisen henkilökunnan kaadereilla komplektoimista. Se merkitsee laitoksen vastaavalla ammattitaitoisella työvoimalla komplektoimista. Se merkitsee työn tuottavaisuuden kohottamista asetettuja uusia koneita vastaavasti. Se merkitsee tuotantokustannuksien alentamista”.

Luotujen tehtaiden, sähköasemien, kaivoksien omaksuminen merkitsee, että otetaan niiltä kaikki, mitä ne voivat

antaa. Tämä merkitsee, että pakotetaan sulatusuunit sulattamaan niin paljon valurautaa kuin ne voivat sulattaa, pakotetaan kaivokset antamaan niin paljon kivihiiltä kuin ne voivat tuottaa, tämä merkitsee koneiden täydellistä hyväksikäyttämistä.

Täydellinen laitosten omaksuminen onkin toisen viisivuotissuunnitelman tärkein tehtävä.

KK:n ja KKK:n yhdistetty täysi-istunto kehoitti kaikkia talous-, puolue- ja ammattiliittojärjestöjä *keskittämään päähuomion työn tuottavaisuuden kohottamiseen ja tuotantokustannusten alentamiseen.*

Miten tavattoman suuri merkitys työn tuottavaisuuden kohottamisella on näkyy seuraavista numeroista. Jokainen prosentti, jolla työn tuottavaisuus teollisuudessa kohoaa, antaa 290 milj. rupl. arvosta tuotteita. Työn tuottavaisuuden kohottamisesta tulee meidän yksistään v. 1933 aikana saada lisää tuotteita 4 miljaardin ruplan arvosta.

Lenin alleviivasi monasti työn tuottavaisuuden kohottamisen merkityksen uuden sosialistisen järjestelmän voitolle.

”Työn tuottavaisuus, — sanoi hän, — se on loppujen lopuksi pääasiallinen, kaikkein tärkein seikka uuden yhteiskunnallisen järjestelmän voitolle”.

Mitkä edellytykset ovat ehdottomasti tarpeen, että työn tuottavaisuus saataisiin kohotetuksi.

Lenin selvittää:

”Työn tuottavaisuuden kohottaminen vaatii ennen kaikkea suurteollisuuden aineellisen perustan turvaamista, polttoaineen tuotannon, kemiallisen teollisuuden, rauta- ja kone-rakennustuotannon kehittämistä.

. . . Toisena työn tuottavaisuuden kohottamisen ehtona on, ensinnäkin, väestöjoukkojen sivistyksellinen ja kulttuurinen nousu.

Toiseksi, taloudellisen nousun ehtona on työtätekevien kurin, työskentelytaidon, työn nopeuden, työn voimaperäisyyden, sen parhaimman järjestelyn kohottaminen”.

Ovatko meillä olemassa nämä ehdot työn tuottavaisuuden kohottamiseksi teollisuudessa? Ehdottomasti ovat olemassa.

On riittävää osoittaa, että suurin osa teollisuuttamme on varustettu aivan uudella, tekniikan viimeistä sanaa vastaavalla koneistolla. Jokaista työläistä kohti tuleva mekaanisen voiman ja sähkövoiman määrä kasvoi ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana 41%.lla. Kaikki tämä tekee mahdolliseksi huomattavasti kohottaa työn tuottavaisuutta maassamme.

Neuvostovalta on saavuttanut sen, että lukutaidottomuus on pääpiirteissään likvidoitu maassamme. Sadattuhannet työläiset kohottavat tietotasoaan, kohottavat teknillistä tasoaan irtautumatta tuotannosta. Takapajuisesta, pimeästä, sivistymättömästä maasta SNTL muuttuu kaikkein kehittyneemmäksi, kaikkein kulttuurisimmaksi maaksi maailmassa.

Neuvostotyöläinen suhtautuu tehtaaseensa ja koneeseensa kuten isäntä. Ollen tuotannon isäntä luovat työläiset itse uutta työkuria. Uusi työkuri on suunnattu kollektiiviseen huolehtimiseen suunnitelman täyttämistä, itsealotteellisuuden kehittämiseen, joukkojen luovaan itsetoiminnallisuuteen ja ensi sijassa, — työn tuottavaisuuden kohottamiseen.

Täten on meillä olemassa kaikki ehdot pikaiseksi työn tuottavaisuuden kohottamiseksi. Mutta työn tuottavaisuuden kohoaminen ja huolellinen suhtautuminen tuotantoon (säästäväisyys, varojen, raaka-aineiden y.m. säästeliäs käyttö) antavat lisävaroja sosialistista rakennustyötä varten, antavat mahdollisuuden alentaa tuotteiden tuotantokustannuksia.

Toisen viisivuotissuunnitelman aikana me lopullisesti turvaamme SNTL:n taloudellisen itsenäisyyden, mikä suojelee maattamme muuttumasta kapitalististen maiden lisäkkeeksi.

Toisen viisivuotissuunnitelman aikana me kohotamme koneiden tuotantoa 3—3¹/₂ kertaisesti. Tämä asettaa Neuvostoliittomme toiselle sijalle taloudellisessa suhteessa. Ja kun meidän tehtaamme ja koneemme rakennetaan tekniikan viimeisten saavutusten mukaisesti, niin tulemme toisen viisivuotissuunnitelman lopussa teknillisessä suhteessa olemaan toisella sijalla Euroopassa.

Valuraudan, hiilen, naftan tuotannossa tulee SNTL:n edellä olemaan vain Amerikka. Sähköenergian tuotannossa me huomattavasti sivuutamme Saksan, Ranskan, Englannin ja melkein saavutamme Yhdysvallat. Kemian tuotannossa asettuu SNTL ensimmäiselle sijalle maailmassa.

Jotta saataisiin täytetyksi nämä suuret tehtävät, jotka ovat asetetut maamme eteen toisen viisivuotissuunnitelman aikana, täytyy vielä paremmin järjestää työmme, ja sitä varten täytyy vielä järkähtämättömämmin sovelluttaa tov. Stalinin kuutta ehtoa.

Mitä sisältävät nämä ehdot?

1. "Värvätä järjestyneesti työvoimaa kollektiivitalouksien kanssa tehtyjen sopimusten kautta, ja mekanisoida työ — on tehtävämme" (Stalin).

Maassamme ei ole enää työttömyyttä, päinvastoin, meillä ei ole riittävästi työkäsiä tehtaissa. Ennen ajoi köyhyys talonpoikia tehtaaseen, nyt ei ole enää pakoilua maaseudulta.

Sen vuoksi ei pidä luottaa siihen, että työläiset itse tulevat tehtaaseen etsimään työtä. Tulee järjestää työläisten värvääminen tekemällä sopimuksia kollektiivitalouksien kanssa. Tulee ottaa selville työvoiman ylijäämät eri laitoksissa, jotta nämä työläiset voitaisiin siirtää työhön niihin laitoksiin, missä työvoimaa ei ole riittävästi. Tulee mekanioida kaikki työprosessit.

2. "Poistettava työvoiman vaihtuvaisuus, poistettava tasapalkkaisuus, palkat järjestettävä oikein, parannettava työläisten elinoloja — se on tehtävämme" (Stalin).

Ennen useissa tehtaissa saivat sekä ammattitaitoiset, että ammattitaidottomat työläiset useasti samansuuruisen palkan. Oli vallalla tasapalkkaisuus. Esimerkiksi koneenkäyttäjä rautatiellä sai usein yhtä paljon kuin sekatyöläinen. Tämä johti siihen, että työläisiä ei kiinnostanut ammattitaitonsa kohottaminen, eivätkä he pyrkineet kiinnittämään itseään tuotantoon. Talousmiehet eivät huolehtineet kylliksi työläisten elinoloista. Kaikki tämä johti suureen työvoiman vaihtuvaisuuteen. Työläiset siirtyivät tehtaasta toiseen. Mutta uuteen työhön tulevan työläisen täytyy vielä kauan totuttautua siihen. Kokematon työläinen ei voi nopeasti ja hyvin työskennellä ja pilaa usein koneita. Tasapalkkaisuus johti myöskin siihen, ettei työläinen pyrkinyt tuottamaan enemmän ja parempaa.

3. "Henkilövastuuttomuuden poistaminen, työn järjestämisen parantaminen, voimien oikea sijoittelu tuotantolaitoksessa — se on tehtävämme" (Stalin).

Useissa meidän laitoksissamme oli työ järjestetty väärin. Työläiset eivät olleet kiinnitettyjä määrättyihin koneisiin. He eivät tunteneet vastuunalaisuutta heille annetusta työstä. Oli vallalla henkilövastuuttomuus, sosialistisen rakennustyön mitä vaarallisinkin vihollinen. Henkilövastuuttomuuden vallitessa koneet usein menevät piloille, seisovat turhaan ja pidättävät koko laitoksen työtä. Henkilövastuuttomuutta ei enää voi sallia! Jokaisen työläisen, jokaisen työläisryhmän tulee vastata heille uskotusta työstä, koneista, työn laadusta.

4. ”Muutettava suhteemme vanhan koulun insinööri-
teknillisiin voimiin, kiinnitettävä niihin suurempi hu-
mio ja huolenpito, rohkeammin vedettävä heitä työ-
hön — se on tehtävämme” (Stalin).

Insinöörien keskuudessa oli tuholaisia. Viime vuosien aikana on paljastettu ja murskattu useita tuholaisjärjestöjä. Meidän sosialistisen rakennustyömme saavutukset, taloutemme raju kasvu ovat pakoittaneet entisen intelligenssin enemmistön tuntemaan voimamme ja siirtymään meidän puolellemme. Täytyy, vähentämättä luokkavalppautta, huolellisemmin suhtautua vanhoihin spesialisteihin, käyttäen hyväksemme heidän rikkaat kokemuksensa, heidän tietonsa.

5. ”On päästävä siihen, että SNTL:n työväenluo-
kalla olisi oma tuotannollis-teknillinen intelligenssinsä
— se on tehtävämme”(Stalin).

Niin kauan kun me jälleenrakensimme talouttamme, tulimme me toimeen niillä insinööreillä ja teknikoilla, jotka maassamme oli. Tällä hetkellä eivät he enää riitä meille. Sosialistinen rakennustyö vaatii kolmin-viisinkertaisesti enem-
män insinöörejä ja teknikkoja. Meidän tehtaamme tarvitse-
vat sekä sellaisia insinöörejä, että sellaisia teknikkoja, jotka pitäisivät työväenluokan asiaa omana asianaan. Meidän täytyy luoda insinöörejä ja teknikkoja työväenluokan keskuudesta.

6. ”Juurrutettava ja lujitettava itsekannattavai-
suutta, voimistettava kasaantumista teollisuuden
sisällä — se on tehtävämme” (Stalin).

Me emme ole käyttäneet hyväksemme vielä läheskään kaikkia sisäisiä kasaantumisen mahdollisuuksia teollisuu-
dessä ja maataloudessa. Meidän täytyy saada aikaan sel-
lainen asiain tila, ettei yksikään kilogramma raaka-ainetta,
ei yksikään kopeekka häviäisi turhaan, likvidoitava epä-
taloudellisuus, alennettava tuotantokustannuksia.

Sen vuoksi on työläisbrigaadien ja kokonaisten tehdas-
osastojenkin järjestettävä työnsä itsekannattavaisuuden poh-
jalle. Saaden määrätyn määrän raaka-aineita, koneita,
työvälineitä, tulee heidän antaa määrätty määrä hyvälaa-
tuisia tuotteita.

Tällaiset ovat voiton kuusi ehtoa. Täyttämällä nämä ehdot me joudutamme sosialismin rakentamista.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman täyttämisessä oli valtavan suuri merkitys sosialistisella kilpailulla ja iskuruu-
della. Juuri sen vuoksi tuli viisivuotissuunnitelma täyte-

tyksi neljässä vuodessa. Samanlainen merkitys on sosialistisella kilpailulla ja iskuruudella oleva toisen viisivuotissuunnitelman toteuttamisessa.

Toinen viisivuotissuunnitelma tuo koko joukon uusia tehtäviä iskuriliikkeenkin eteen. Tällä hetkellä ei riitä vain suunnitelman määrällinen täyttäminen. Jokaisen iskurin, jokaisen brigaadin työtä on mitattava pääasiallisesti sillä, miten he taistelevat työn tuottavaisuuden kohottamisen, tuotantokustannuksien alentamisen ja tuotteiden hyvän laadun puolesta, sekä miten he omaksuvat oman tuotantoalansa tekniikan.

Taistelu laiskureita ja rokuloitsijoita vastaan on eräs toisen viisivuotissuunnitelman täyttämisen pääehdoista. Maksu työläisten työstä tulee suorittaa sillä pohjalla, että se kehoittaa työn parantamiseen. Parhaasta ja arvokkaimmasta työstä tulee maksaa suurin palkkakin.

Toisen viisivuotissuunnitelman tehtävien täyttämisen tärkeimpänä ehtona on työläisjoukkojen kulttuuristen olojen ja elinolojen parantaminen. Tehdasjärjestöjen tulee taistella työläisten ja insinööriteknillisen henkilökunnan varustelun parantamisen puolesta. Tehtaiden, kuljetuslaitoksen ja muiden laitosten tehtävänä on nykyhetkellä se, etteivät järjestä vain osuuskauppoja ja ruokaloita, vaan myöskin omat maatalouslaitokset, jotka tämän lisäksi varustavat työläisiä elintarpeilla.

Työläisten varustelun ei tule tapahtua jakamalla ”kai-kille yhtä paljon”, vaan sen mukaan, miten kukin työläinen työskentelee.

50. §. Tehtävät maatalouden alalla.

Puolue on voimakkaan teollisuuden avulla saavuttanut mitä suurimpia tuloksia maatalouden sosialistisen uudelleenjärjestämisen alalla. Yhteiskunnallistutettu sosialistinen talous on tullut vallitsevaksi maaseudulla. On perustettu 200 tuh. kollektiivista taloutta, 5 tuh. neuvostotaloutta, jotka muokkaavat noin 80 % kaikesta Neuvostoliiton kylvöalasta. Kollektivisti-talonpoikaisto on todellinen ja luja Neuvostovallan tuki. Kulakisto on luokkana murrettu — sellainen on ensimmäisen viisivuotissuunnitelman yhteenveto maatalouden alalla.

Perustehtävänä maatalouden alalla nykyään on kollektiivitalouksien poliittinen ja organisatooris-taloudellinen lujittaminen.

Olemme murtaneet kulakiston maaseudulla. Mutta kulakki ei ole vielä kokonaan murrettu. Vihollisten jätteet koettavat kaikilla keinoin häiritä sosialistista rakennustyötä maaseudulla. Kulakki on ymmärtänyt muuttuneet olosuhteet maaseudulla ja on muuttanut taistelutaktikkaansa — on siirtynyt avonaisesta toiminnasta peitettyyn toimintaan, toimimaan salaviihkaa. Kulakit tunkeutuvat koltalouksiin, neuvostotalouksiin, konetraktoriasemiin ja koettavat kaikella tavoin tuhota ne sisältäkäs.

”Nykyiset kulakit ja kulakkien häntyrit, nykyiset neuvostovastaiset ainekset maaseudulla. — sanoo tov. Stalin — ovat suurimmalta osaltaan ”hiljaisia”, ”makeita” ihmisiä, melkeimpä ”pyhiä”. Heitä ei ole etsittävä kaukaa kollektiivitalouksista, he istuvat itse kollektiivitalouksissa, ollen siellä varastonhoitajina, taloudenhoitajina, kirjanpitäjinä, sihteereinä y.m. tehtävissä. He eivät milloinkaan sano ”alas kollektiivitaloudet”. He ovat kollektiivitalouksien ”puolesta”. Mutta he harjoittavat kollektiivitalouksissa sellaista sabotaashia ja tuholaistyötä, ettei kollektiivitalouksille siitä hyvää koidu. He eivät koskaan sano: ”Alas viljanhankinta”. He ”kannattavat” viljanhankintaa. He ”vain” harjoittavat demagogiaa ja vaativat, että kollektiivitalous muodostaisi karjanhoitoa varten kolme kertaa suuremman rehu-fondin kuin todella tarvitaan; että kollektiivitalous muodostaisi vakuutusfondin kolme kertaa suuremmaksi kuin mitä asia vaatii, että kollektiivitalous antaisi yhteiskunnallista ruokailua varten 6—10 naulaa leipää jokaista työntekijää kohti päivässä j.n.e. On selvää, että tällaisten ”fondien” ja tällaisten yhteiskunnalliseen ruokailuun luovuttamisien jälkeen, tällaisen veijarimaisen demagogian jälkeen kollektiivitalouksien taloudellinen voima ehdottomasti heikentyy eikä viljanhankintoja varten jää mitään”.

Hajoittaakseen kollektiivitaloudet järjestävät kulakit kollektiivitalouksien omaisuuden varkautta, pilaavat traktoreita, koneita, tuhoavat karjaa j.n.e.

Yhteiskunnallisen omaisuuden suojeleminen on kollektiivitalouksiemme lujittumisen peruskysymys.

On välttämätöntä ajaa matkoihinsa kollektiivitalouksista tuholaisainekset, valita sinne todellisia, koettuja, bolshevistisiä kaatereita ja tehdä kollektiivitaloudet todellakin bolshevistisiksi.

Kollektiivitalouksissamme löytyy vielä paljon laiskureita, paljon kollektivisteja, jotka suhtautuvat työhön kollektiivitaloudessa kuten vieraaseen työhön. Työskentelevät joten

kuten. On paljon kollektivisteja, jotka suhtautuvat kollektiivitalouden omaisuuteen kuin vieraaseen omaisuuteen. Tämä on eduksi luokkavihollisillemme. Laiskuruutta, taloudettomuutta, varkautta käyttävät luokkavihollisemme kaikin tavoin hyväkseseen hajoittaakseen kollektiivitaloudet.

Työkurin lujittaminen on peruskysymys kollektiivitalouksiemme lujittamisessa. Ilman lujaa kuria, voittamatta höltyneisyyttä on mahdotonta lujittaa kollektiivitalouksia.

Suojellakseen rehellisen kollektivistin etuja laiskureilta, kiskureilta, häntyreiltä, jotka pelaavat kulakin hyväksi, on neuvostohallitus päättänyt lisätä maatalousarttelin asetukseen seuraavan kohdan:

”Jos kollektiivitalouden jäsen epäpätevistä syistä kieltäytyy suorittamasta hänelle kollektiivitalouden taholta annettua tehtävää, on kollektiivitalouden hallinto velvollinen sakottamaan häntä 5 työpäivän määrään saakka, ja jos kieltäytyminen toistuu eroittamaan hänet kollektiivitaloudesta”. Jotta kollektiivitaloudet todella lujittuisivat, tulee tätä lakia noudattaa kaikella ankaruudella.

Tuloja ei tule jakaa tasan kaikille, ei henkilöluvun mukaan, vaan tehdyn työmäärän mukaan, työskenneltyjen työpäivien mukaan. Sen, joka työskentelee eniten ja parhaiten, tulee saada eniten tulojakin.

Jotta maa tulisi hyvin muokatuksi, tulee kollektivistien työ järjestää oikein. Jokaisen kollektivistin täytyy työskennellä jossain brigaadissa. Brigaadin tulee olla pysyväinen. Jokaisella brigaadilla tulee olla pysyväinen maapalsta. Sen tulee täydelleen vastata omasta maapalstastaan, työstään, sadostaan. Kollektiivitalous jakaa brigaadeille välttämättömät koneet. Koneiden kiinnittäminen brigaadeihin parantaa koneiden käyttöä, sillä jokaisesta koneesta vastaa brigaadi kollektiivitalouden hallinnolle.

Tähän saakka me olemme pääasiassa laajentaneet leipäviljan ja teknillisten kasvien tuotantoa laajentamalla kylvöalaa. Mutta toisen viisivuotissuunnitelman perustehtävänä on kohottaa neuvosto- ja kollektiivitalouksien peltojen satoisuutta.

Satoisuuden kohottamiseksi on meillä olemassa kaikki edellytykset. Neuvosto- ja kollektiivitalouksilla on voimakas teknillinen perusta, joka yhä laajenee. Yksistään vuoden 1933 aikana saa maatalous 60 tuh. traktoria. Toisen viisivuotissuunnitelman lopussa palvelevat kone-traktoriasemat kaikkia kollektiivitalouksia. Maataloudessa käytetään yhä enemmän mineraalilannoitusaineita. Kysymys on nyt siinä, että kol-

lektivistien työ järjestetään oikein, käytetään oikein koneita, traktoreita.

Meidän kollektivistimme ovat ruvenneet elämään paljoo paremmin kuin he elivät aikaisemmin, ollessaan yksityistalonpoikia. Noin 20 milj. köyhää talonpoikaa, liityttyään kollektiivitalouteen ja ruvettuaan käyttämään hyvää maata, traktoreita ja koneita, elävät nyt yhtä hyvin kuin keskivarakkaat.

Puolue ja neuvostovalta ovat asettaneet itselleen tehtäväksi tehdä kaikki kollektivistit varakkaiksi.

”Me olemme saavuttaneet, — sanoo tov. Stalin, — sen, että olemme nostaneet kollektiivitalouksien avulla köyhät talonpojat keskivarakkaiden tasolle. Tämä on oikein hyvä. Mutta tämä ei riitä. Meidän täytyy nyt saavuttaa se, että otamme vielä yhden askeleen eteenpäin ja autamme kaikkia kollektivisteja — sekä entisiä köyhiä että entisiä keskivarakkaita — kohoamaan varakkaiden tasolle. Tämän voi saavuttaa ja tämä meidän täytyy saavuttaa hinnalla millä hyvänsä”.

”Siihen, että kollektivistit tulisivat varakkaiksi, — sanoo tov. Stalin, — vaaditaan nyt vain yhtä: työskennellä kollektiivitaloudessa rehellisesti, käyttää oikein traktoreita ja koneita, käyttää oikein työkarjaa, oikein muokata maa ja suojella kollektiivitalouden omaisuutta”.

”Ja jos me työskentelemme rehellisesti, — sanoo hän, — työskentelemme itseämme varten, omia kollektiivitalouksiamme varten, niin me saavutamme sen, että joidenkin kahden — kolmen vuoden kuluttua kohotamme kaikki kollektivistit, sekä entiset köyhät että entiset keskivarakkaat, varakkaiden tasolle, sellaisten ihmisten tasolle, joilla on yllinkyllin käytettävänä tuotteita ja jotka viettävät täysin kulttuurillista elämää”.

Kollektiivisten talouksien rakennustyön menestys riippuu sosialismin rakennustyön menestymisestä koko maassamme. Sen tähden kollektiivisten talouksien, neuvostotilojen ja yksilötalonpoikien tulee täsmällisesti täyttää velvollisuutensa työläisvaltiota kohtaan.

Viljan ensi tilassa valtiolle luovuttaminen on jokaisen työtätekevän talonpojan perustehtävä.

Proletaarinen valtio on oikeutettu esittämään tällaisia vaatimuksia työtätekevälle talonpoikaistolle sen tähden, että se osottaa sille kaikinpuolista, vuodesta vuoteen laajenevaa avunantoa. Työläis-talonpoikainen hallitus aseisti maatalouden mahtavalla tekniikalla, järjesti 2650 kone-traktoriasemaa,

joissa on 100 tuh. traktoria, 50 tuh. monimutkaisempaa ja yksinkertaisempaa puimakonetta j.n.e. Tämän uuden mahdollisen tekniikan tarjoaa valtio kollektiivitalouksille näille edullisilla ehdoilla kone-traktoriasemien (KTA) kautta kollektiivisten peltojen muokkaamista varten.

Valtio osoittaa tavattoman suurta apua työtätekevälle talonpoikaistolle varustaan maataloutta kivennäislannoitteilla ja kemiallisilla välineillä, joiden avulla taistellaan peltojen tuhohyönteisiä vastaan, järjestäen taistelun kuivuutta vastaan, tarjoten työtätekevälle talonpoikaistolle siemenlajinoja j.n.e.

”Ihmiskunnan historiassa, — puhui tov. Stalin kollektiiviskurien edustajakokouksessa, — ensimmäisen kerran on ilmaantunut maan pinnalle valta, neuvostojen valta, joka on todistanut valmeutensa ja kykynsä osoittaa työtätekeville talonpoikaisjoukoille järjestelmällistä ja jatkuvaa tuotannollista apua”.

Maaseudun avuksi järjesti kommunistinen puolue kone-traktoriasemien ja neuvostotilojen yhteyteen poliittiset osastot (politosastot), jotka jatkuvasti taistelevat sen puolesta, että kaikki kollektiiviset taloudet tehtäisiin bolshevistiksi sekä kaikki kollektivistit varakkaiksi.

Siksipä juuri työläis-talonpoikainen hallitus onkin oikeutettu vaatimaan kaikilta kollektiivitalouksilta, kollektivisteilta ja yksityistalonpojilta täsmällistä ja täydellistä velvollisuksiensa täyttämistä proletaarista valtiota kohtaan.

Viljanhankintasuunnitelman täyttämättä jättäminen uhkaisi repeämällä meidän teollisuuttamme, vaikeuttaisi työläistemme ja Punaisen armeijamme varustelua, saattaisi vaikeaan asemaan ne piirit, jotka tuottavat pellavaa, puuvillaa ja muita teknillisen kulttuurin kasveja, mutta tuottavat vain vähän viljaa.

Kollektiivisten talouksien rakennustyön voittaessa muuttuu viljanhankintojen järjestely perinpohjin. Tammik. 19 p. v. 1933 hallitus ja puolue julkaisivat uuden lain viljan pakollisesta valtiolle luovuttamisesta (myymisestä) sekä kollektivistien ja yksilötalonpoikien velvollisuuksista proletaarista valtiota kohtaan.

Tällä lailla hallitus ja puolue kumosivat ennen voimassa olleen kontraktoimis- (sopimus-) järjestelmän ja asetti voimaan uuden viljan luovutusjärjestyksen. Tämän uuden järjestyksen mukaan kollektiivisille talouksille, kollektivisteille sekä yksityistalonpojille annetaan lujat, hehtaariluvun mukaiset normit viljan luovuttamiseksi valtion määräämillä

hinnoilla. Tällä kollektiivisten talouksien, kollektivistien ja yksilötalonpoikien velvollisuudella luovuttaa valtiolle viljaa määrätty määrä jokaiselta hehtaarilta on lain voima.

Säätäessään viljanluovutusjärjestyksen kielsivät hallitus ja puolue mitä ankarimmin kaikenlaiset vastasuunnitelmat viljan luovutuksessa. Hallituksen ja puolueen tammikuun 19 päivänä v. 1933 julkaisemassa päätöksessä sanotaan: "Ehdottomasti kielletään paikallisia hallintaelimiä sekä viljanhankintaelimiä sallimasta vastasuunnitelmia taikka säilyttämästä kollektiivisille ja yksilötalouksille tämän lain määräämiä hehtaarinmukaisia normeja ylittäviä viljanluovutusvelvoituksia. Kaikki viljan ylijäämä sen jälkeen, kun viljan valtiolle luovuttamisen velvollisuus on täytetty, jää kollektivistien ja yksilötalonpoikien vapaasti käytettäväksi".

Asettaen tavattoman suuren merkityksen tammikuun 19 päivänä v. 1933 lain käytännössä toteuttamiselle kiinnittivät puolue ja hallitus kesäk. 20 päivänä v. 1933 asetuksellaan uudestaan kaikkien puolue- ja neuvostojärjestöjen huomiota siihen, että kaikenlaiset tämän lain vääristelyt ovat sallimattomia. Mainitussa asetuksessa sanotaan: "Poikkeuksetta kaikkia valtioelimiä ja niiden mukana viljanhankintajärjestöjä kielletään asettamasta kollektiivisille ja yksilöllisille talouksille viljanluovutuksen vastasuunnitelmia sekä varoitetaan kaikkia puoluejärjestöjä, että henkilöt, jotka ovat syylliset vastasuunnitelmien tekoon, tullaan vetämään rikosoikeudelliseen edesvastuuseen".

Tämä uusi viljan luovutusta koskeva laki, suojellen valtion etuja, puolustaa samalla lujasti tunnollisten viljan luovuttajien etuja. Työläis-talonpoikainen hallitus julkaisi tämän lain kollektiivisten talouksien lujittamisen tarkoituksessa, tehdäkseen kollektivistit varakkaiksi. Se teki tämän antaakseen kollektiivitaloudelle, kollektivistille ja yksilötalonpojalle mahdollisuuden täsmällisesti etukäteen laskea tulonsa.

Laki viljan luovutuksesta antaa kollektivistille lujan takeen siitä, että hänen rehellinen, tunnollinen työnsä tulee täydelleen palkituksi.

Mutta jokaisen kollektivistin ja yksilötalonpoijan tulee muistaa, että kieltäessään jokaisessa tilanteessa viljanluovutuksen vastasuunnitelmat, eivät puolue ja hallitus salli poikkeuksia velvoitusten täyttämiseksi. *Viljan valtiolle luovuttamisella on lain voima* ja sen täyttämiseen velvoitetaan kaikki kollektiiviset taloudet ja yksilötaloudet, Mitään poikkeusta viljan luovutuksen aikanaan täyttämisestä ei saa sallia missään tapauksessa. Huolimaton, huonosti työskentelevä kol-

lektiivinen talous, huonosti työskentelevä yksilötalonpoika eivät voi odottaa saavansa minkäänlaisia myönnytyksiä valtion taholta.

Kollektiiviset taloudet ovat myös velvolliset täyttämään sitoumuksensa kone-traktoriasemiin nähden.

Kone-traktoriasemien ja kollektiivisten talouksien välillä solmitaan sopimuksia, joiden mukaan kone-traktoriasema sitoutuu suorittamaan maan muokkauksen, kylvöt, korjuun ja puinnin ja kollektiivitalous sitoutuu maksamaan niiden työstä luonnossa, s.o. viljalla, pellavalla, puuvillalla j.n.e. määrätyn osan sadosta.

Puolue ja hallitus määräsi asetuksessaan kesäkuun 25 päivästä v. 1933, että kone-traktoriasemien ja kollektiivitalouksien välisillä sopimuksilla on lain voima, joka on täytettävä ehdottomasti ja täsmälleen.

Tämän lain aikanaan täyttäminen antaa proletaariselle valtiolle mahdollisuuden lujittaa jo olevia ja järjestää uusia kone-traktoriasemia.

Hallitus ja puolue ovat velvoittaneet neuvostotilat antamaan viljaa valtiolle *ensimmäisinä*, ennen muita luovuttajia ja täsmälleen hallituksen osottamina määräaikoina. Neuvostotilat ovat valtion talouksia. Kaikki niiden tuotteet kokonaan ja täydellisesti kuuluvat valtiolle. Neuvostotilan sadon isäntä on valtio ja valtio hallituksen kautta täysin määrää neuvostotilan sadon käytöstä. Sen vuoksi ovat neuvostotilat velvolliset takaamaan niille säädettyjen viljan luovutusmäärien täyttämisen. Tämän lain kaikenlaisen rikkomisen tulee valtio ja puolue mitä ankarimmin rankaisemaan.

Murretun luokkavihollisen säpäleet — tuholaiset, porvarilliset rappeutuneet ainekset yrittävät haitata viljan luovutusta neuvostotiloillakin. Niinpä esim. odessalaisen vilja-neuvostotilan johtajat astuivat valtion neuvostotilan viljan suoran rosvoamisen tielle. Useilla muilla neuvostotiloilla yritettiin ilmoittaa sato pienemmäksi kuin se todella oli, jotta valtiolle olisi ollut annettava vähemmän viljaa.

Puolue ja valtio rankaisevat säälimättä valtion viljan varkaita ja rosvoja, minkälaisiin pukimiin sitten ovatkaan pukeutuneet.

Maaseudun työn nopeammin ja paremmin kunnostamiseksi, kollektiivisten talouksien lujittamiseksi sekä luokkavihollisten paljastamiseksi ja kollektiivisista talouksista ja neuvostotiloilta karkoittamiseksi meidän kommunistinen puolueemme, tov. Stalinin alotteesta, järjesti kone-traktoriasemien yhteyteen poliittiset osastot.

Poliittisiin osastoihin lähetti puolue työhön tuhansia parhaimpia kommunisteja, kansalaissodan taisteluissa koeteltuja, jotka olivat olleet esimerkillisinä iskureina taistelussa ensimmäisen viisivuotissuunnitelman täyttämiseksi, työssään peräänantamattomasti taistellen vastavallankumouksellisia trotskilaisia sekä oikeisto- ja "vasemmisto"-opportunisteja vastaan.

Kone-traktoriasemien ja neuvostotilojen poliittiset osastot takaavat puolueen silmän ja kontrollin kaikessa kone-traktoriasemien, neuvostotilojen ja kollektiivisten talouksien työssä. Niiden tulee päästä siihen, että karkoittavat neuvostotiloilta ja kollektiivisista talouksista vieraat ja vahingoittavat ainekset.

Poliittisten osastojen tulee saada työ oikein järjestetyksi kollektiivisissa talouksissa ja neuvostotiloilla, saada peltojen sato kohoamaan, karjanhoito paremmaksi ja kylvöt, sadonkorjuu ja puinti aikanaan järjestetyksi.

Poliittisten osastojen tulee erikoisesti käydä päättävää taistelua yhteiskunnallisen omaisuuden rosvoamista sekä joittenkin kollektivistien osoittamaa epätunnollista työhön suhtautumista vastaan. Niiden tulee taata järkähtämätön, oikea ja aikanaan tapahtuva neuvostohallituksen lakien käyttö suhteessa yhteiskunnallisen omaisuuden rosvoamisen järjestäjiin, laiskureihin ja vetelehtijöihin.

Kone-traktoriasemien poliittisten osastojen ensimmäisenä tehtävänä on järjestää viljan valtiolle luovutus. Niiden tulee taata, että kollektiiviset taloudet ja kollektivistit täyttävät velvollisuutensa valtiolle ehdottomasti ja aikanaan. Niiden tulee niin järjestää maatalouden työ, että viljan luovutus tulee tapahtumaan määräaikana ja täydelleen. Niiden tulee taistella neuvostohallituksen pettämisyrityksiä vastaan. Kone-traktoriasemien poliittisten osastojen tulee valvoa, että laki kollektiivisten talouksien maksuvelvollisuudesta kone-traktoriasemille käytännössä toteutetaan. Niiden tulee myöskin taata, että kone-traktoriasemat työstään saamansa viljan, puuvillan, pellavan, sokerijuurikkaan y.m. aikanaan luovuttavat valtiolle.

Poliittisten osastojen tulee jokaisessa kollektivistissa herättää proletaarisen valtion eduista huolehtimisen. Niiden tulee päästä siihen, että jokainen kollektivisti täyttäisi velvollisuutensa valtiota kohtaan samanlaisella rakkaudella, jollaisella puolue ja proletaarinen valtio auttaa kollektivisteja, tekee kaiken, helpottaakseen talonpojan työtä, tehdäkseen kaikki kollektivistit varakkaiksi.

Myöskin neuvostotilojen poliittisten osastojen tulee ensi tilassa taata neuvostotilojen taholta valtion hankintasuunnitelmien ehdoton ja aikanaan tapahtuva täyttäminen.

Puolueen ja hallituksen kesäkuun 21 p:n v. 1933 asetuksessa velvoitetaan neuvostotilojen poliittisten osastojen johtajia ja päälliköitä valmistamaan viljankorjuu, puinti ja kuljetus sillä tavalla, että vilja viipymättä puinnin jälkeen kuljetetaan vastaanottopaikoille. Poliittisten osastojen tulee ryhtyä kaikkiin toimenpiteisiin tämän asetuksen täsmälleen toteuttamiseksi.

Yllä mainittujen tehtävien täyttämiseksi tulee poliittisten osastojen tiivistää ympärilleen luja puolue- ja nuorisoliittoaktiivi kone-traktoriasemien, kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen soluista.

Viime vuosina on maaseudun puoluejärjestö lukumäärällisesti suuresti kasvanut. Kuitenkin on joukko puolue- ja nuorisoliittosoluja osoittautunut tahrituiksi neuvostovallalle vierailta, jopa vihamielisilläkin aineksilla. Poliittisten osastojen tulee paljastaa ja karkoittaa kaikki mätä ja vieras puolue- ja nuorisoliittojärjestöistä. Niiden tulee tiivistää ympärilleen puolueen ja nuorisoliiton todellinen ydin. Niiden tulee kohottaa maaseudun kommunistien ja nuorisoliittolaisten poliittista lukutaitoisuutta.

Poliittisten osastojen tulee tiivistää uskollisista, taistelussa neuvostovallan puolesta karaistuneista kollektivisteista ja neuvostotilojen työläisistä puolueeton aktiivi puolue- ja nuorisoliittosolujen ympärille maaseudulla sekä päästä siihen, että kollektiiviset taloudet poikkeuksetta johtonsa puolesta tulisivat bolshevistisiksi.

51. §. Proletariaatin diktatuurin lujittamisen puolesta.

Toisen viisivuotissuunnitelman aikana me rakennamme maahamme luokattoman sosialistisen yhteiskunnan.

Täyttääkseen tämän tehtävän täytyy proletaarisen diktatuurin maan vielä sitkeästi taistella kapitalististen ainesten jätteitä vastaan, joita maassamme vielä löytyy.

Tehdessään yhteenvetoja ensimmäisestä viisivuotissuunnitelmasta riistävien luokkien jätteitä vastaan käydyn taistelun alalla luonnehtii tov. Stalin seuraavalla tavalla luokkavihollistemme nykyistä taktiikkaa:

”Suistettuina pois raiteiltaan ja hajoitettuina kaikkialle kautta Neuvostoliiton luikertelivat nämä entiset ihmiset mei-

dän tehtaisiimme, virastoihimme ja kauppajärjestöihimme, rautatie- ja vesiliikennelaitoksiimme ja pääasiallisesti — neuvosto- ja kollektiivitalouksiin.

Luikertelivat sinne ja piiloutuivat, vetäen naamalleen "työläisten" ja "talonpoikien" naamarin, jopa jotkut heistä ovat päässeet luikertelemaan puolueeseenkin.

Missä tarkoituksessa he sinne tulivat? Tietenkin kantaen vihaa neuvostovaltaa kohtaan, kantaen raivoisaa vihaa uusia talousmuotoja, uusia elintapoja ja uutta kulttuuria kohtaan.

Näillä herroilla ei enää ole voimaa lähteä suoranaiseen rynnäkköön neuvostovaltaa vastaan. He ja heidän luokkansa ovat jo useita kertoja suorittaneet tällaisia hyökkäysrynnäköjä, mutta tulleet lyödyiksi ja hajoitetuiksi. Siksi ainoana tehtävänä, mikä heille vielä jää — on tehdä tuhojaan ja vahingoittaa työläisiä, kollektivisteja, neuvostovaltaa ja puoluetta. Ja tuhojaan he tekevät, mikäli vain voivat, toimien salakähmäisesti. Polttavat varastohuoneita ja särkevät koneita, järjestävät sabotaashia. Järjestävät tuholaisuutta neuvostotiloilla ja kollektiivitalouksissa, jolloin muutamat heistä, joiden joukossa jonkunlaisia professoreitakin, menevät tuholaisinnostuksessaan siihen saakka, että istuttavat neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien karjaan eläinruttoa, siperialaista ruttoa, edistävät aivokalvon tulehduksen leviämistä hevosten keskuuteen j.n.e. Mutta tämä ei ole pääasia. Pääasia näiden entisten ihmisten "toiminnassa" on se, että he järjestävät valtion omaisuuden, kooperatiivien, kollektiivitalouksien omaisuuden joukkomittaista varastelua ja rosvoamista. Varkauksia ja ryöstöjä tehtailla, rautatielastien varastelua ja rosvoamista, varkauksia ja ryöstöjä varastohuoneissa ja kauppalaitoksissa — erikoisesti varkauksia neuvosto- ja kollektiivitalouksissa — sellainen on näiden entisten ihmisten "toiminnan" perusmuoto. He ikäänkuin luokkavaistollaan vainuavat, että neuvostotalouden perustana on yhteiskunnallinen omaisuus, että nimenomaan tätä perustaa pitää horjuttaa, jotta tuottaisi vahinkoa neuvostovallalle — ja he itse asiassa koettavatkin horjuttaa yhteiskunnallista omaisuutta järjestämällä joukkovarkauksia ja rosvoamista".

Yhteiskunnallinen omaisuus on meidän sosialistisen järjestelmämme perusta, juuri siksi meidän luokkavihollisemme koettavat horjuttaa sitä. He tietävät mainiosti, että kaivaessaan pohjaa yhteiskunnallisen omaisuuden alta he kaivavat pohjaa itse sosialistisen järjestelmän alta.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman toteuttamisen tuloksena on meidän luokkavihollisemme murrettu, mutta ei ole

vielä lopullisesti murskattu. Luokkataistelu uusissa muodoissa jatkuu. Sitäpaitsi meitä ympäröivät kapitalistiset valtiot ylläpitävät murskattujen luokkien jätteissä toiveita vanhan järjestelmän palaamiseen ja osoittavat heille suoranaista apua heidän vastavallankumouksellisessa työssään. Vääriä ovat siis oikeisto-oppoportunistien väitteet, että luokkataistelu meillä muka "sammuu".

Se kärjistyy, päinvastoin, sosialistisen rakennustyön eräillä aloilla. Kaupunkipörvariston jätteet ovat kykenemättömiä taistelemaan avoimesti neuvostovaltaa vastaan ja siirtyvät tuholaisuuteen sen eri muodoissa. Kulakit ovat avuttomia estämään kollektiivitalousrakennustyötä ja luikertavat kollektiivitalouksiin, suorittaakseen siellä vastavallankumouksellista työtä, — hajoittaakseen kollektiivitaloudet sisältä käsin.

Siksi meidän täytyy nyt, enemmän kuin koskaan, noudattaa erikoista vallankumouksellista valppautta antaaksemme säälimättömän vastaiskun kaikkinaiselle luokkavihollisten vastukselle.

Voidaksemme menestyksellisesti taistella kapitalististen ainesten jätteitä vastaan on meidän välttämättömästi lujitettava proletariaatin diktatuuria ja koko valtiollisen vallan koneistoa.

Tarvitaan lujaa proletaarista valtiota, joka voisi suojella yhteiskunnallista omaisuutta — sosialistisen järjestelmän perustaa. Proletaarisen valtamme vallankumouksellinen laillisuus onkin juuri suunnattu yhteiskunnallisen taloutemme varkaita ja tuholaisia vastaan, yhteiskunnallisen omaisuuden varkaita vastaan. Vallankumouksellisen laillisuuden suojelemiseen tarvitaan luja valtiovallan koneisto.

On välttämätöntä kaikin tavoin lujittaa neuvostojamme ja koko neuvostokoneistoamme. On välttämätöntä huolehtia siitä, ettei koneistoon joutuisi vieraita aineksia. On välttämätöntä puhdistaa koneisto kaikista sosialistista rakennustyötä jarruttavista aineksista. On välttämätöntä vetää maan hallintaan ja neuvosto-koneiston työn kontrolliin uusia työläis- ja kollektivistijoukkoja.

"Lujan ja voimakkaan proletariaatin diktatuurin, — sanoo тов. Stalin, — sen me tarvitsemme nyt hajoittaaksemme kun tuhkan tuuleen kuolevien luokkien viimeiset jätteet ja tuhotaksemme heidän varasmaiset toimintansa".

Maassamme vielä monet työläiset ja kollektivistit suhtautuvat työhön vanhalla tavalla. Tehtaissamme, neuvosto- ja kollektiivitalouksissamme on vielä paljon laiskureita, jotka

koettavat välttää työtä, antaa yhteiskunnalle vähemmän, mutta ottaa siltä enemmän.

Kaivaaksemme pois juurineen vanhan suhtautumisen työhön, taistellaksemme rokuloitsijoita vastaan, tuotannon hajaannuksen synnyttäjiä — luokkavihollisen auttajia vastaan, tarvitsemme lujan proletaarisen valtion.

Lenin alleviivasi usein, että yksinomaan selvitysmetodeilla ei voi kasvattaa sosialistista suhtautumista työhön, että selvitysmetodien täytyy yhdistyä pakkometodeihin.

Neuvostoliittoa ympäröi vihamieliset imperialistiset valtiot. Taistelu kahden järjestelmän välillä — sosialistisen ja kapitalistisen — voi minä hetkenä hyvänsä muuttua maailman kapitalismin sotahyökkäykseksi neuvostojen maata vastaan.

Sosialismin maan puolustuksen turvaamiseksi me tarvitsemme lujan proletaarisen valtion, meidän tulee vielä enemmän lujittaa omaa Punaista armeijaamme.

Siis aikakautena, jolloin taistellaan luokattoman yhteiskunnan puolesta, tulee kaikin tavoin lujittaa Neuvostovaltiota, sen koneistoa, sen Punaista armeijaa.

XVII puoluekonferenssi, toisen viisivuotissuunnitelman rakentamisesta antamissaan ohjeissa, varottaa koko meidän puoluettamme sekä kaikkia Neuvostoliiton työtätekeviä, että: ”... sosialismin uudet menestykset takaa työväenluokka vain taistelussa kapitalismin jätteitä vastaan, antamalla säälimättömän vastaiskun häviävien kapitalististen ainesten vastustukselle, voittaen porvarilliset ja pikkuporvarilliset ennakkoluulot työtätekevien keskuudessa sekä tehden järkähtämättömyyttä työtä heidän sosialistisesti uudestaan kasvattamiseksi”.

”Tämä merkitsee, — sanotaan konferenssin päätöksissä, — että vielä tulevaisuudessakin on luokkataistelun kärjistyminen kiertämätön eri kohdissa ja erikoisesti eri piireissä sekä sosialistisen rakennustyön eri aloilla, että sen ohella korostetaan porvarillisten työtätekevien eri kerroksiin ja ryhmiin kohdistuvien vaikutusten säilymisen, vieläpä muutamissa tapauksissa lujittamisenkin kiertämättömyyttä, korostetaan proletariaatille vieraitten luokkavaikutusten työläisten keskuuteen jopa puolueeseenkin tunkeutumisen kiertämättömyyttä vielä pitkän ajan kuluessa. Tämän takia puolueen edessä on kysymys proletariaatin diktatuurin lujittamisesta ja taistelun edelleen kehittämisestä opportunistia ja erikoisesti oikeisto-kallistumaa vastaan, joka on päävaara nykyisellä etapilla.”

Julkiset sekä salaiset opportunistit, porvariston kasvatit joilla sattumalta ovat säilyneet puolueen jäsenkortit ja jotka siellä täällä nostavat päitään, yrittävät halventaa suurenoista sosialismin rakentamissuunnitelmaa, jonka puolue on hyväksynyt. He tavoittavat tällä yhtä ainoata päämäärää — saada kylvetyksi epäilystä joukkoihin, hajoitetuksi niiden taistelussa luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi ilmenevä luova energia. Puolue tulee säälimättömästi suoriutumaan näistä murrettujen oppositsiolaisten akanoista kuten suoranaisista luokkavihollisen asianajajista.

Taistelu toisen viisivuotissuunnitelman toteuttamiseksi vielä enemmän tiivistää miljoonaisia työtätekevien joukkoja puolueen ja sen johtajan tov. Stalinin ympärille, vielä enemmän lujittaa SNTL:a kansainvälisen vallankumouksen tukikohtana.

Kertauskysymyksiä:

1. Mitkä ovat teollisuuden tehtävät toisen viisivuotissuunnitelman aikana?
  2. Mitä merkitsee omaksua tuotantolaitos?
  3. Mitkä ovat maatalouden tehtävät toisen viisivuotissuunnitelman aikana?
  4. Miksi on välttämätöntä suojella yhteiskunnallista omaisuutta?
  5. Miksi on välttämätöntä lujittaa proletariaatin diktatuuria?
-

Neuvostoliiton kommunistinen puolue (bolsheviikit) ja Kommunistinen internatsionaale.

XVI LUKU.

MARXIN — ENGELSIN — LENININ — STALININ OPPI PUOLUEESTA.

52. §. Puolue on työväenluokan etujoukko.

Perusaate Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin opeissa on se, että kapitalismin kehitys luo erikoisen luokan — *proletariaatin*, joka kaikkien työ- ja elinehtojensa pakoittamana liittyy yhteen ja lähtee vallankumoukselliseen taisteluun kapitalistiluokkaa vastaan, porvariston vallan kukistamiseksi ja uuden, sosialistisen, kommunistisen järjestelmän pystyttämiseksi.

Jotta voisi menestyksellisesti taistella vapautumisensa ja kommunistisen yhteiskunnan luomisen puolesta, muodostaa työväenluokka oman puolueensa.

Mitä on puolue?

”Puolue on — sanoo Lenin, — luokan tietoinen osa, sen etujoukko”. ”Meidän puolueemme on työväenluokan vapautuksen puolesta taistelevien, tietoisten etutaistelijain liitto”.

Puolue on työväenluokan eturivin ihmisten, samoin ajattelevien vapaaehtoisten liitto, joka taistelee työväenluokan vapauttamiseksi.

Miksi on tällainen liitto, tällainen puolue välttämätön?

Porvaristo todistelee yhteen ääneen, ettei työväenluokalle ole tarpeen oma puolue, ja yllyttää kaikella tavoin työläisiä kommunistista puoluetta vastaan, yrittäen hukuttaa sen parjaustulvaan.

Lenin sanookin suoraan: ”Puolueettomuus on porvarillinen aate, puolueisuus on sosialistinen aate.

Miksi sitten porvaristo saarnaa työläisille puolueettomuutta? Miksi puolueisuus on sosialistinen aate? Miksi työläisille on välttämätön oma puolueensa?

Porvaristo pitää työväenluokkaa köyhyydessä, sorronalaisuudessa ja pimeydessä. Porvaristo vaikuttaa työläisten ajatteluun, aatteellisesti orjuuttaa työläisjoukkoja. Tiede ja kaikki valistusvälineet ovat kapitalistisessa yhteiskunnassa hallitsevan luokan, porvariston, käsissä. Tällaisissa oloissa työläisjoukot itse eivät kykene käsittämään, että he ovat erikoinen kapitalistisen yhteiskunnan luokka, jonka edut ovat kokonaan ristiriidassa porvariston etujen kanssa. Kaikkien maiden työväenliikkeen historia osoittaa, että työläiset omin voimin ovat voineet saavuttaa vain tietoisuuden välttämättömyydestä yhdistyä liittoihin, taistella isäntiä vastaan, vaatia porvarilliselta hallitukselta lakeja, jotka helpottavat työläisten asemaa j.n.e.

Mitä sitten työväenluokalta puuttui, että se olisi voinut oikein käsittää ja parhaiten puolustaa omia luokkaetujaan? Siltä puuttui ensinnäkin oma tieteellinen vallankumouksellinen teoria ja toiseksi oma vallankumouksellinen puolue.

Vallankumouksellisen proletaarisen teorian loivat ihmiskunnan suuret nerot — Marx ja Engels. He tutkivat ihmisyyhteiskunnan kehitystä. He keksivät yhteiskunnan kehityksen lait. He käsittivät ja osoittivat proletariaatin erikoisen aseman kapitalistisessa yhteiskunnassa luokkana, jonka tehtävänä on kapitalismin hävittäminen ja sosialistisen järjestelmän luominen. He tutkivat ja yleistivät hajanaisen ja alkuvoimaisen työväenliikkeen kokemukset ja vallankumouksien kokemukset. He osoittivat keinot, joiden avulla proletariaatti voi vapauttaa itsensä porvariston ikeestä ja rakentaa sosialistinen yhteiskunta, jossa toinen ihminen ei riistä toista.

Marx, Engels ja Lenin pitivät erittäin tärkeänä vallankumouksellista teoriaa. Lenin esim. kirjoitti:

”Ilman vallankumouksellista teoriaa ei voi olla vallankumouksellista liikettäkään... Edelläkäyvänä taistelijana voi olla vain puolue, jonka ohjeena on mitä korkeimmalle kehitynyt teoria”.

Mutta vallankumouksellinen teoria yksin ei riitä. On vielä tarpeen, että työväenluokka omaksuisi tämän teorian, tekisi sen teräväksi aseekseen taistelussa porvaristoa vastaan. Tässä työväenluokka juuri tarvitsee oman puolueen.

Lenin kirjoitti: ”Sitä varten, että määrätyn luokan joukko oppisi käsittämään omat etunsa, oman asemansa, oppisi harjoittamaan omaa politiikkaansa, juuri tätä varten on järjestettävä luokan tietoisimmat ainekset viipymättä ja hinnalla millä tahansa, vaikkapa nämä ainekset aluksi muodostaisivatkin hyvin pienen osan luokasta”.

Käytäntö ilman teoriaa johtaa ehdottomasti virheisiin, harhaan, saattaa työväenliikkeen porvariston kanssa käytävän sovittelun suohon. Teorian merkitystä proletariaatin vallankumouksellisen taistelun käytännöllisessä työssä selittää tov. Stalin. Hän sanoo: ”Teoria on kaikkien maiden työväenliikkeen kokemus otettuna yleisessä muodossaan... Se, ja vain se, voi antaa liikkeelle varmuuden, orientoimisvoiman, kyvyn ymmärtää ympärillä sattuvien tapausten sisäisen yhteyden, sillä teoria, ja vain teoria, voi auttaa käytännössä ymmärtämään ei ainoastaan, miten ja minne luokat nykyisydessä liikkuvat, vaan myöskin, miten ja minne ne tulevat liikkumaan lähimmässä tulevaisuudessa”.

Siis ensimmäinen syy, miksi työläiselle on välttämätön oma puolueensa, on:

Sitä varten, että voisivat sovelluttaa vallankumouksellista teoriaa proletariaatin taisteluun, kehittää ja muokata sitä edelleen, sitä varten, että voisivat aseistaa työläisjoukot vallankumouksellisella teorialla, opettaa työväenluokka tuntemaan oman asemansa ja saavuttaa luotettavimmin ja nopeimmin voitto porvaristosta — juuri sitä varten tarvitsevat kaikkien maiden työläiset oman puolueensa.

Lenin nimitti puoluetta työläisten ja kaikkien työtätekevien opettajaksi ja johtajaksi.

53. §. Puolue on työväenluokan järjestäjä.

Kapitalistisessa yhteiskunnassa on porvariston käsissä sellainen mahtava elin kuin on valtiovalta lukuisine erilaisine elimineen. Sen käsissä ovat tehtaat, koneet — sanalla sanoen kaikki tuotantovälineet. Sen käsissä ovat koulut ja yliopistot. Sen käsissä on tuhansia erilaisia yhteiskunnallisia järjestöjä. Sen käsissä ovat kaikki liikenne- ja yhteysvälineet. Sen käsissä ovat kaikki keinot vaikuttaa ihmisten järkeen.

Mutta työväenluokka oli porvaristoa vastassa aluksi aivan järjestymättömänä. Vielä nykyäänkin kuuluu kapitalistisissa maissa työväen järjestöihin vain osa proletariaatista.

Työläisten tulee, taistellakseen porvaristoa vastaan ja voittoaakseen sen, ennenkaikkea ja hinnalla millä hyvänsä *järjestäytyä*. Tämän on Lenin erinomaisesti ilmaissut seuraavilla sanoilla:

”Työväenluokan voima on järjestäytymisessä. Ilman joukkojen järjestämistä proletariaatti — ei ole mitään. Järjestyneenä — se on kaikki”.

Työläisjoukkojen järjestymisen Lenin pitää *tärkeimpänä ja perustavimpana ehtona* proletaarisen vallankumouksen varman voiton saavuttamiseksi.

Vielä suurempi merkitys on proletaarijoukkojen järjestyksellä porvariston vallan kukistamisen jälkeen. Tulee murskata porvarillisten luokkien hurja vastustus, tulee lujittaa proletariaatin diktatuuria, tulee vetää omalle puolelleen ei-proletaaristen työtätekevien miljoonaiset joukot, voittaa niiden horjunta ja epäily, tulee uudella tavalla, sosialistisesti järjestää maan kansantalous. Kaikkien näiden suunnattomien vaikeuksien voittamiseksi, kaikkien näiden suuremoisten tehtävien suorittamiseksi on ennen kaikkea tärkeätä, pääasiallisinta proletaarijoukkojen järjestäminen.

”Ainoastaan järjestynyt proletariaatti voi kestää kaiken” — sanoi Lenin.

Toinen syy, miksi työläiset tarvitsevat oman puolueensa, on:

Jotta voisivat järjestää porvariston voittamiseksi käytävään taisteluun työväenluokan suuret joukot, ja sitten työväenluokka kokonaisuudessaankin — aktiivisesti osallistumaan sosialistiseen rakennustyöhön, että voisivat auttaa proletariaattia järjestämään ei-proletaarisia työtätekevien kerroksien suuria joukkoja ja sittemmin nämä kerrokset kokonaisuudessaankin, — tätä varten tarvitsevat kaikkien maiden työläiset oman tietoisimpien työläisten järjestön.

Puolue on työväenluokan ja laajojen työtätekevien joukkojen järjestäjä.

54. §. Puolue on proletariaatin taisteluesikunta.

Työväenluokka elää ja taistelee erittäin vaikeissa sisäisissä (oman maan) ja ulkoisissa (kansainvälisissä) oloissa. Nämä olot ovat vielä enemmän vaikeutuneet viimeksi käydyn imperialistisen sodan jälkeisenä aikana. On alkanut terävien luokkayhteentörmäysten, proletariaatin vallankumouksellisten esiintymisten kausi, proletaaristen vallankumouksien kausi.

Porvaristo yhä enemmän voimistaa työväenluokan kuristamista ja siirtyy aivan avoimeen kapitalismin diktatuuriin, — fasismiin. Se valmistelee uusia imperialistisia sotia, valmistautuu hyökkäämään proletaarisen diktatuurin maahan.

Kauhea kriisi järkyttää koko kapitalistista maailmaa. Kymmenet miljoonat työläiset näkevät nälkää. Koko maailman työläisten keskuudessa kasvaa vallankumouksellinen mieliala.

Työläiset menevät kaduille osoittamaan voimaansa, esittävät kapitalistisille hallituksille vaatimuksiaan, ryhtyvät katutaisteluihin poliisin kanssa, rakentavat barrikaadeja.

Neuvostoliitossa työväenluokka, kaikilta tahoilta vihamielisten porvarillisten valtioiden ympäröimänä, käy sitkeää taistelua kapitalististen luokkien jätteitä vastaan maan sisällä, kiihkeästi tappelee taloudellisella rintamalla, menestyksellisesti rakentaa luokatonta, sosialistista yhteiskuntaa, unohtamatta uhkaavaa ulkoisen hyökkäyksen vaaraa.

Tällaiset ovat olot, joissa proletariaatti tällä kertaa elää ja taistelee. Näitä oloja tov. Stalin täysin perustellusti vertaa sotatilanteeseen ja kysyy:

"Kuka voi saada selvyuden tästä tilanteesta. Kuka voi antaa oikean orientatsion (suunnan) miljoonaisille proletaarijoukoille?"

Ei yksikään armeija sodassa voi tulla toimeen *ilman kokenutta esikuntaa*, jos ei halua tuomita itseään häviöön. Eikö ole selvää, että proletariaatti sitä vähemmin voi tulla toimeen ilman tällaista esikuntaa, jos ei halua antaa itseään verivihollistensa syötäväksi.

Mutta missä on tämä esikunta. Tänä esikuntana voi olla vain proletariaatin vallankumouksellinen puolue. Työväenluokka ilman vallankumouksellista puoluetta on armeija ilman esikuntaa. Puolue on proletariaatin taisteluesikunta".

Siis kolmas syy miksi työläiset tarvitsevat oman puolueensa on:

Työläisillä täytyy välttämättä olla oma taisteluesikuntansa, oma poliittinen johtajansa, joka varmimmin johtaa proletariaatin voittoon porvaristosta, sosialismiin, kommunismiin.

55. §. Puolue on luokkajärjestön korkein muoto.

Proletariaatilla on koko joukko puolueen ulkopuolella olevia järjestöjä: ammattiliitot, tehdasjärjestöt, kooperatiivit, naisjärjestöt, nuorisoliitot, valistusjärjestöt, lehdistö j.n.e.

Kapitalistisissa maissa muodostaa proletariaatti lakkojen ja vallankumouksellisten esiintymisien aikana lakkokomiteoita ja vallankumouksellisisotilaallisia järjestöjä. Meidän maamme proletariaatti, kukistettuaan porvariston vallan, järjestää oman valtionsa, muodostaa neuvostojärjestelmän.

Kaikki nämä järjestöt yhdistävät laajoja työtätekeviä joukkoja, ne auttavat kapitalististen maiden proletariaattia

sen taistelussa kapitalismia vastaan, ne auttavat sitä lujittamaan asemiaan eri taistelurintamilla. Proletariaatin vallattua vallan ne johtavat joukot aktiiviseen sosialistiseen rakennustyöhön.

”Mutta miten toteutetaan yhtenäinen johto, kun järjestöjä on niin runsaasti? — kysyy tov. Stalin. — Mikä takaa, että monien järjestöjen olemassaolo ei vie hajanaisuuteen johdossa?... Kaikkien näiden järjestöjen on tehtävä työtä samaan suuntaan, sillä ne palvelevat samaa luokkaa, proletaarien luokkaa.

Kysytään: kuka määrää sen linjan, sen yleissuunnan, jota kaikkien näiden järjestöjen on työssään noudatettava? Mikä on se keskusjärjestö, joka ei ainoastaan kykene välttämättömän kokemuksen omaavana määrittelemään tämän yhteislinjan, vaan jolla myös, tähän tarvittavan auktoriteetin omaavana, on mahdollisuus saada kaikki nämä järjestöt toteuttamaan käytännössä tätä linjaa, saadakseen johdon yhtenäiseksi ja taatakseen työn katkeamattoman edistymisen.

Se järjestö on proletariaatin puolue.

Puolueella on tähän kaikki edellytykset, ensiksikin, koska puolue on *luokan parhaiden ainesten kokoontumispaikka*, ainesten, joilla on välittömät yhteydet proletariaatin puolueettomien järjestöjen kanssa ja hyvin usein johtavat niitä; toiseksi, koska puolue työväenluokan parhaiden ainesten kokoontumispaikkana on paras koulu *työväenluokan johtajien muokkaamiseksi*, johtajien, jotka kykenevät johtamaan luokkansa kaikkia järjestömuotoja; kolmanneksi, koska puolue, työväenluokan johtajien parhaimpana kouluna on kokemuksensa ja auktoriteettinsa puolesta *ainoa järjestö, joka kykenee keskittämään proletariaatin taistelun johdon* ja siten muuttamaan työväenluokan kaikki puolueettomat järjestöt *palveleviksi elimiksi ja vetoremmeiksi, jotka yhdistävät sen luokkaan.*

Puolue on proletariaatin luokkajärjestön korkein muoto”.

Siis neljäs syy, miksi työläiset tarvitsevat oman puolueensa:

Jotta voisivat keskittää proletariaatin taistelun johdon, jotta voisivat toteuttaa kaikkien työväenjärjestöjen yhtenäisen johdon ja suunnata näiden järjestöjen kaikki työ työväenluokan tarkoitusten pikaiseksi saavuttamiseksi, — tätä varten tarvitsevat kaikkien maiden työläiset oman puolueensa.

Lenin nimitti puoluetta ”*sosialistisen työväenliikkeen korkeimmaksi muodoksi*”, eli ”*proletaarien luokkayhdistymisen korkeimmaksi muodoksi*”.

56. §. Puolue on proletariaatin diktatuurin ase.

Kun tapaukset maassa kehittyvät proletariaatin avoimeksi vallankumoukselliseksi esiintymiseksi porvaristoa vastaan, on välttämätöntä järjestää työläisten taisteluaineokset, jotka kykenevät johtamaan tätä esiintymistä ja turvaamaan sen menestyksen. On välttämätöntä järjestää uusi vallankumouksellinen valta, pystyttää ja lujittaa proletariaatin diktatuuria.

Kaiken tämän voi proletariaatti toteuttaa vain puolueen avulla. Lenin sanoo:

”Proletariaatin diktatuuri on peräänantamatonta taistelua, veristä ja veretöntä, väkivaltaista ja rauhallista, sotilaallista ja taloudellista, pedagogista ja hallinnollista, vanhan yhteiskunnan voimia ja traditsiooneja (tottumuksia) vastaan.

Miljoonien ja kymmenien miljoonien tottumuksen voima on mitä hirmuisin voima.”

”Ilman puoluetta, joka on rautainen ja taistelun karaisema, ilman puoluetta, joka nauttii kysymyksessä olevan luokan koko rehellisen osan luottamusta, ilman puoluetta, joka osaa seurata joukkojen mielialoja ja vaikuttaa niihin, on tällaisen taistelun menestyksellinen käyminen mahdotonta”.

Siis viides syy, miksi työläiset tarvitsevat oman puolueensa:

”Proletariaatti tarvitsee puolueen valloittaakseen ja säilyttääkseen diktatuurin. Puolue on proletariaatin diktatuurin ase”, — sanoo tov. Stalin.

Siis puolue on työväenluokan parhaimpien ihmisten vapaaehtoinen liitto, joka välttämättömästi tarvitaan siihen, että se varustaa proletariaatin vallankumouksellisella tieteellisellä teorialla, järjestää työväenluokan ja työtätekevien proletaariset joukot taisteluun vapautuksensa puolesta, on proletariaatin poliittisena johtajana ja taisteluesikuntana taistelussa porvaristoa vastaan, keskittää kaikkien työväenjärjestöjen johdon, auttaa proletariaattia valloittamaan vallan, lujittamaan diktatuuriansa ja rakentamaan kommunistisen yhteiskunnan.

Puoluetta ei voi eroittaa työväenluokasta, ei sekoittaa työväenluokkaan, ei korvata työväenluokan toisilla järjestöillä. Ei voi eroittaa, koska puolue on *itsensä työväenluokan järjestö*. Ei voi sekoittaa, koska puolue on työväenluokan *etujoukko*, joka vie mukanaan joukon muuta osaa. Ei voi korvata muilla järjestöillä, koska ainoastaan puolue voi keskittää kaikkien muiden työväenjärjestöjen johdon.

57. §. Puolueen itsenäisyys, luokkaleppymättömyys.

Siis jokaisen maan työläisten täytyy välttämättä järjestää oma puolueensa.

Minkälaisen tämän puolueen täytyy olla?

Marxismi-leninismi vaatii ensinnäkin, että työväen vallankumouksellinen puolue olisi *poliittisesti itsenäinen, luokkaleppymätön porvaristoon nähden*.

Tämä vaatimus johtuu suoraan Marxin, Engelsin, Leninin opista kapitalistisen yhteiskunnan kahden perusluokan, proletariaatin ja porvariston, vastakohtaisuudesta ja leppymättömästä vihollisuudesta.

Puolue, joka todella puoltaa proletariaatin etuja, ei missään tapauksessa voi mennä minkäänlaisiin sovitteluihin porvariston kanssa, ei voi missään tapauksessa sietää pienintäkään aatteellista ja poliittista riippuvaisuutta porvaristosta. Ainoastaan säilyttäen täydellisen poliittisen itsenäisyyden voi työväen puolue johtaa proletariaatin voittoon porvaristosta.

Jo v. 1871 Engels eräässä puheessaan Kansainvälisen työväenyhdistyksen — I Internationaalen — konferenssissa sanoi:

”On tärkeää, ettei työväen puoluetta muodosteta ikäänkuin hännäksi jollekin porvarilliselle puolueelle, vaan *riippumattomaksi puolueeksi, jolla on oma itsenäinen päämääränsä, oma itsenäinen politiikkansa*”.

V. 1905 kirjoitti Lenin puolueesta:

”*Me näemme vallankumouksellisen proletariaatin itsenäisessä leppymättömässä marxilaisessa puolueessa ainoan takeen sosialismin voitolle ja tien voittoon, joka on vapain kaikista horjaheluista*”.

Ainoastaan kaikkien maiden kommunistiset puolueet säilyttävät poliittisen itsenäisyyden, luokkasovittamattomuuden porvaristoa kohtaan. Ainoastaan ne ovat todellisia työväenluokan puolueita. Ainoastaan ne todellisesti vievät proletariaatin voittamaan porvariston. Tässä ne perusteellisesti eroavat kaikista muista puolueista, jotka nimittävät itseään ”sosialistisiksi”, ”sosiaalidemokraattisiksi”, vaan jotka itse asiassa pettävät työläisten edut.

58. §. Puolueen yhtenäisyys.

Marxismi-leninismi vaatii, että *proletaarinen puolue olisi yhtenäinen*. Tähän vaatimukseen johtaa suoraan Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin oppi työväenluokan etujen yhtenäisyydestä.

Yhteiskunnassa omaamansa tuotannollisen aseman mukaan muodostavat kaikki työläiset *yhden luokan*, joka on vastakohtainen porvaristolle. Proletariaatin, porvariston sortaman ja riistämän luokan, luokan, joka taistelee porvaristoa vastaan sosialismin puolesta, edut ovat *yhteisiä* koko maailmassa. Tästä johtuu Marxin ja Engelsin "Kommunistisessa manifestissa" heittäämä kuuluisa tunnus: "Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen"

Ja Lenin kirjoitti:

"Proletariaatin yhtenäisyys on suurin ase taistelussa sosialistisen vallankumouksen puolesta".

Koska kerran työväenluokka on *yhtenäinen*, niin sillä voi olla *vain yksi* todella proletaarinen vallankumouksellinen puolue, joka kykenee johtamaan työväenluokan taistelua, joka kykenee johtamaan sen voittamaan porvariston. Se on *kommunistinen puolue*.

Proletariaatin yhtenäisyys Neuvostoliitossa on täydellisesti toteutettu. Tämä yhtenäisyys ilmenee siinä, että koko proletariaatti on järjestynyt *yhtenäisiin* ammattiliittoihin, siinä, että Neuvostoliiton proletariaatilla on *yksi* puolue — Neuvostoliiton kommunistinen puolue (bolsheviikit) ja siinä, että tämä puolue on *yhtenäinen*.

Miten on saavutettavissa tällainen yhtenäisyys? Eikö tule vain yksinkertaisesti yhdistää, liittää kaikki työväenluokan puolueet ja järjestöt yhteen?

Tällaisen ehdotuksen tekivät meillä aikoinaan mensheviikit. Tällaisia ehdotuksia tekevät nykyään ulkomailla sosiaalidemokraatit. Mutta tällainen yhdistäminen ei voi antaa tyydyttäviä tuloksia. Lenin sen päättävästi epäsi.

"Yhtenäisyys, — kirjoitti hän, — on suuri asia, suuri tunnus! Mutta työväen asialle on tarpeen *marxilaisten yhtenäisyys*, mutta ei marxilaisten ja marxismin vastustajien ja vääristelijöiden yhtenäisyys".

Lenin alleviivasi ennen kaikkea puolueen aatteellisen yhtenäisyyden ehdottoman välttämättömyyden, välttämättömyyden taistella yhtenäisyyden puolesta ohjelma- ja taktikkakysymyksissä s.o. kysymyksissä puolueen päämääristä ja keinoista niiden saavuttamiseksi.

Mutta aatteellinen yhtenäisyys ei vielä riitä. On välttämätön vielä järjestöllinen yhtenäisyys.

Puolueen järjestöllinen yhtenäisyys vaatii jokaisen sen jäsenen välttämätöntä osanottoa johonkin puoluejärjestöön. Jokaisen puolueen jäsenen tulee tukea puoluetta aineellisesti — maksaa jäsenmaksut, jokaisen puolueen jäsenen tulee ehdot-

tomasti alistua puoluepäätöksiin, sovelluttaa nämä päätökset käytäntöön omassa työssään. Puolueen järjestöllinen yhtenäisyys vaatii myöskin puoluejärjestöjen kontrollia jokaisen puolueen jäsenen työn suhteen oikeudella ryhtyä ankariin ranskaisutoimenpiteisiin aina puolueesta eroittamiseen asti.

Lujan järjestöllisen yhtenäisyyden ovat bolsheviikit saavuttaneet johdonmukaisella aatteellisella taistelulla fraktsioita vastaan puolueessaan, ankaralla taistelulla puolueen rivien proletaarisen kurin lujittamisen puolesta, keskitetyn puoluejohdon puolesta, sen auktoriteetin kohottamisen puolesta, puolueen systemaattisen puhdistuksen puolesta epävakaisista, siihen tunkeutuneista pikkuporvarillisista, opportunistisista aineksista.

Proletariaatin vallankumouksellinen puolue ei missään tapauksessa voi olla vain yksinkertaisesti erillisten järjestöjen summa.

Tov. Stalin sanoo:

"Puolue on samalla näiden järjestöjen yhtenäinen järjestelmä, niiden muodollinen yhdistyminen yhtenäiseksi kokonaisuudeksi, korkeimpine ja alimpine johtoelimineen, vähemmistön alistumisineen enemmistön päätöksiin, kaikkia puolueen jäseniä velvoittavine käytännöllisine päätöksineen.

Ilman näitä ehtoja puolue ei voi olla yhtenäinen järjestöllinen kokonaisuus. Ilman näitä ehtoja puolue ei voi suunnitelmallisesti ja järjestelmällisesti täyttää työväenluokan taistelujohdon tehtäviä".

Puolue on perustamisestaan asti joutunut käymään suurta taistelua erilaisia ryhmiä, fraktsioita, virtauksia, oppositioita vastaan, jotka ovat yrittäneet eri aikoina asettua puolueen enemmistöä ja sen johtoa — Keskuskomiteaa — vastaan. Puolue on useita kertoja tehnyt päätöksiä, joiden tarkoituksena on ollut turvata sen aatteellinen ja järjestöllinen yhtenäisyys.

Erikoisen tärkeä merkitys on puolueen yhtenäisyyttä koskevalla päätöslauselmalla, joka hyväksyttiin puolueen X edustajakokouksessa v. 1921. Tämän päätöslauselman laati Lenin. Edustajakokous osoitti siinä kaikille puolueen jäsenille, että on välttämätön: *"sen rivien yhtenäisyys ja lujuus, täydellisen luottamuksen aikaansaaminen puolueen jäsenten kesken ja todella yksimielisen, todella proletariaatin etujoukon tahdon yhtenäisyyttä osoittavan tason turvaaminen"*.

On välttämätöntä — sanotaan edustajakokouksen päätöslauselmassa — *että kaikki tietoiset työläiset selvästi käsittäisi-*

vät kaikenlaisen fraktsiotoiminnan vahingollisuuden ja sallimattomuuden”.

Edustajakokous velvoitti kaikkia järjestöjä ”tarkasti seuraamaan, ettei minkäänlaisia fraktsioesiintymisiä sallita. Tämän edustajakokouksen päätöksen täyttämättä jättäminen johtaa ehdottomaan ja viipymättömään *eroittamiseen puolueesta”.*

Siis näin ankaria ja jyrkkiä ovat vaatimukset, jotka puolue on asettanut jäsenilleen yhtenäisyyskysymyksessä.

Millä tämä on selvitettävissä?

Sillä, että kaikenlaiset ryhmittymät ja fraktsiot saavat aikaan ääretöntä vahinkoa ja suurta vaaraa proletariaatin vallankumoukselliselle puolueelle. Lenin sanoi, että pienikin erimielisyys voi kasvaa suureksi ja tulla poliittisesti vaaralliseksi, jos siinä jyrkästi pysytään. Ei saa hetkeksikään unhoittaa, että kommunistiset puolueet kaikkialla käyvät vimmittua taistelua luokkavihollista, porvaristoa, vastaan. Vain sosiaalidemokraattiset puolueet, jotka eivät käy taistelua porvaristoa vastaan, vaan, päinvastoin puolustavat kapitalismia ja taistelevat kommunismia vastaan, sallivat fraktsio- ja ryhmittymisvapauden. Ne eivät tarvitse rautaista kuria.

Proletariaatin menestyksellisen taistelun ja voiton saamisen porvaristosta perusehtona on sen *etujoukon yhtenäisyys, sen puolueen tahdon yhtenäisyys.* Mutta kun porvariston valta on kukistettu, on *proletaarisen puolueen yhtenäisyys proletaarisen diktatuurin lujittamisen ja sosialistisen yhteiskunnan menestyksellisen rakentamisen perusehtona.*

Vallankumouksellisen proletaarisen puolueen sisällä olevien erimielisyyksien ja fraktsioiden vahingollisuus ja vaara kaksinkertaistuu sillä, että *luokkavihollinen taitavasti käyttää hyväkseen jokaista erimielisyyttä proletariaatin keskuudessa heikentääkseen ja hajoittaakseen sen voimia.*

Vallankumouksemme kokemus on osoittanut, että vastavallankumoukselliset puolueet heti tarttuvat jokaiseen oppositioon kommunistisen puolueen sisällä ja pyrkivät kaikella tavoin auttamaan oppositiota, toivossa, että puolue hajoaa.

Onhan tunnettua, esimerkiksi, että vastavallankumoukselliset tuholais-puolueet ja järjestöt suoranaisesti pitivät liittolaisinaan taistelussa proletariaatin diktaturia vastaan aluksi trotskilaisia, jotka lopuksi muodostuivat vastavallankumouksen etujoukoksi ja sitten oikeisto-opportunisteja. Tätä varten tuholaiset, työskennellessään neuvostovirastoissa, kaikella

tavoin kannattivat opportunisteja "oppineilla" neuvoillaan, puolustivat heidän katsomuksiaan muillakin keinoilla.

Proletariaatin diktatuurin aikana kommunistinen puolue johtaa valtiota, koko valtiokoneistoa, Punaista armeijaa, ammattiliittoja. Jos sallittaisiin fraktsiot puolueessa, niin se merkitsisi kiertämättömästi fraktsioiden muodostumista hallituksen elimissä, Punaisessa armeijassa, ammattiliitoissa, kaikissa johtavissa järjestöissä. Se merkitsisi suoraa proletariaatin diktatuurin heikkenemistä. Loppukädessä se merkitsisi neuvostovallan kiertämätöntä tuhoa.

Sen tähden siis kommunistinen puolue suojelee yhtenäisyyttään niin päättävästi ja ankarasti.

Aatteellisen ja järjestöllisen tiiviytensä puolesta kommunistiset puolueet jyrkästi eroavat sosiaalidemokraattisista puolueista, joissa on fraktsioita, ryhmiä, virtauksia.

59. §. Rautainen kuri ja itsekritiikki.

Marxismi-leninismi vaatii *rautaista kuria* proletaarisen puolueen riveissä.

Puolueen, proletariaatin taistelujärjestön, tulee toimia *yhtenäisenä kokonaisuutena, ikäänkuin yhtenä henkilönä*. Puolueelle on välttämätöntä *toiminnan yhtenäisyys*. Puolueelle on välttämätön *kuri*.

Ehdoton toiminnan yhtenäisyys, ankara kuri perustuvat aatteelliseen ja järjestölliseen yhtenäisyyteen: muutoin ei niitä saisi aikaan.

Toiminnan yhtenäisyys ja kuri ovat puolueen voimakkaimpia aseita taistelussa proletariaatin luokkavihollista vastaan.

Lenin, nojaten vallankumouksemme kokemuksiin, piti ankaraa puoluekuria *yhtenä perusehtona voiton saannille porvaristosta ja proletaarisen diktatuurin lujittamiselle*.

V. 1920 Lenin kirjoitti:

"Bolsheviikit eivät olisi voineet pitää valtaa, puhumattakaan kahdesta ja puolesta vuodesta, edes kahta ja puolta kuukautta ilman mitä ankarinta ja todella rautaista kuria puolueessamme".

Horjuvista, kurittomista puolueen jäsenistä Lenin sanoi:

"Se, joka vähimmässäkään määrässä heikentää proletariaatin puolueessa rautaista kuria (erittäinkin proletariaatin diktatuurin aikana), se itseasiassa auttaa porvaristoa proletariaattia vastaan".

Mutta tämä ei kuitenkaan merkitse, että kurin pitää olla "sokeaa", itsetiedotonta. Päinvastoin bolshevistinen rautainen kuri edellyttää korkeaa itsetietoisuutta ja vapaaehtoista alistumista. Tällainen kuri edellyttää bolshevistisen leniniläisen puolueen *itsekritiikin* välttämättömyyttä, s.o. että puolueen kaikki jäsenet vapaasti käsittelevät puoluekysymyksiä, puutteita, työssä tehtyjä virheitä.

"Ilman vapautta harkita ja arvostella ei proletariaatti tunnusta toiminnan yhtenäisyyttä", — sanoi Lenin.

Ilman itsekritiikkiä puolue ei voi oikein työskennellä ja kehittyä. Itsekritiikki auttaa puoluetta huomaamaan heikkoutensa ja virheensä. Itsekritiikki helpottaa puolueen taistelua työväenluokan vihollisia vastaan, taistelua puolueen sisäisiä opportunistisia kallistumia (uklooneja) vastaan.

Erikoisen suuren merkityksen saa itsekritiikki proletariaatin vallattua vallan, kun puolue asettuu valtion johtoon. Vallassaolevalle puolueelle on vieläkin tärkeämpää aikaan huomata ja korjata kaikki puutteet työssään.

Mutta ei läheskään kaikenlainen arvostelu ole meille tarpeellista eikä hyödyllistä. Me emme tarvitse sellaista arvostelua, joka, sen sijaan, että se auttaisi parantamaan puolueen työtä, yrittää horjuttaa leninismen perusteita ja väärentää puolueen hyväksymää päälinjaa.

Tov. Stalin sanoo:

"Me tarvitsemme sellaista itsearvostelua, joka kohottaa työväenluokan valistustasoa, kehittää sen taisteluhenkeä, lujittaa sen uskoa voittoon, moninkertaistaa sen voimat ja auttaa sitä tulemaan maan todelliseksi isännäksi".

Me emme voi, emmekä saa "itsekritiikin" muodossa sallia puolueessa saarnattavan puoluevastaisia mielipiteitä ja teorioja.

"Täytyy jyrkästi erottaa, — selittää tov. Stalin, — tämä vieras, antibolshevistinen "itsekritiikki" meidän bolshevistisesta itsekritiikistämme, jonka tarkoituksena on puolueisuuden istuttaminen, neuvostovallan lujittaminen, rakennustyömme parantaminen, taloudellisten kaaderiemme lujittaminen ja työväenluokan aseistaminen".

Keskustelu tämän tai tuon ratkaisun oikeudesta tai tarpeellisuudesta voi tapahtua vain siihen asti, kunnes puolue sen hyväksyy. Kun puolue on tehnyt jostakin kysymyksestä päätöksen, niin enää ei käydä minkäänlaista keskustelua, vaan on välttämätön kaikkien puolueen jäsenten yksimielinen työ sen täytäntöön soveltamiseksi.

60. §. Kenet ja miten puolue ottaa riveihinsä.

Kommunistisen puolueen jäseniksi otetaan vain työtätekeviä. Puolueeseen otossa määritellään kolme kategoriaa:

1) työläiset sekä työläis- ja talonpoikaisperäiset puna-armeijalaiset;

2) kollektivistit ja talonpojat, käsityöläiset, jotka eivät riistä vierasta työtä;

3) muut (palveluskuntalaiset j.n.e.).

Puolueeseen hyväksyttäessä vaaditaan vakituisesti ruumiillisessa palkkatyössä olevilta teollisuustyöläisiltä kahden puolueen jäsenen suositus, jäsenten, jotka ovat olleet vähintään yhden vuoden puolueessa.

Puolueeseen hyväksyttäessä vaaditaan työläisiltä, jotka eivät työskentele teollisuudessa, työläis- ja talonpoikaisperäisiltä puna-armeijalaisilta ja batrakeilta kahden, vähintään kaksi vuotta puolueessa olleen jäsenen suositus.

Puolueeseen hyväksyttäessä vaaditaan kollektivisteilta, talonpojilta ja käsityöläisiltä kolmen, vähintään kaksi vuotta puolueessa olleen jäsenen suositus.

Ja, lopuksi, muilta vaaditaan viiden, viisi vuotta puolueessa olleen jäsenen suositus.

Puolueeseen otettujen täytyy käydä määrätty kandidaattiaika (koeaika) ja poliittisen tiedon koulu.

Kandidaattiaika on määrätty ensimmäiselle ryhmälle vähintään kuudeksi kuukaudeksi, toiselle ryhmälle vähintään vuodeksi ja kolmannelle ryhmälle vähintään kahdeksi vuodeksi.

Tällainen uusien jäsenten vastaanottojärjestys on otettu käytäntöön ensinnäkin sitä varten, että estettäisiin puolueeseen tunkeutumasta sille vieraita aineksia, ja, toiseksi, sitä varten, että määrättyllä tavalla säännöstellään puolueen yhteiskunnallista kokoonpanoa, pysyväisesti kohottaen siinä teollisuusproletariaattiin kuuluvien kommunistien ominaispainoa, vaatien muista työtätekevistä kerroksista tulevien huolellisempaa tarkistusta.

61. §. Puolueen järjestöllinen rakenne.

Puolueen rakenteen tärkeimpänä periaatteena on *demokraattinen sentralismi*.

Se merkitsee, että koko puolue muodostaa *yhtenäisen* järjestön, jota johtaa *yhteinen keskus*. Tämän keskuksen alle ovat *alistettuja* kaikki erilaiset puoluejärjestöt. Samalla tämä puolueen keskus *valitaan* edustajakokouksessa, se on *selostusvelvollinen edustajakokoukselle*.

Saman periaatteen mukaan rakentuu jokainen puoluejärjestö — tasavallan, alueen, piirin järjestöt, aina soluihin asti.

Tällainen rakenne turvaa järjestöllisen yhtenäisyyden, yhtenäisen lujan johdon, alimpien elimien alistumisen ylimpien alle, ankaran kurin puolueessa. Samalla tällainen järjestöllinen rakenne turvaa sen, että *johtavat elimet toteuttavat puolueen tahdon, sen enemmistöllä tehdyt päätökset*, turvaa puolueelle *oikeuden kontrolloida* johtavia elimiään, oikeuden minä aikana tahansa *vaihtaa* nämä elimet, jos ne työskentelevät huonosti. Se turvaa jokaisen puoluejärjestön *itsenäisyyden* ratkaistessa *paikallisia* kysymyksiä, kaikkien puolueen jäsenten *aktiivisen osallistumisen* puolueen sisäiseen elämään ja täyden vapauden käsitellä kaikkia puolue-poliittisia ja taloudellisia kysymyksiä, siihen asti kun puolue on tehnyt päätöksen niistä.

”Puolueen perusjärjestönä on puoluesolu” — sanotaan puolueen säännöissä.

Solut rakentuvat *tuotannolliselle pohjalle* — tehtaissa, verstaissa neuvostotalouksissa, kone-traktoriasemilla, kollektiivitalouksissa, taloudellisissa- ja hallinnollisissa laitoksissa j.n.e. Kaikki puolueen jäsenet, jotka työskentelevät kysymyksessä olevassa laitoksessa, kuuluvat yhteen soluun. Suurissa tuotantolaitoksissa voidaan järjestää, paitsi yhteistä solua, joka käsittää koko tuotantolaitoksen, soluja työosastoihin, neuvostotalouden osastoihin j.n.e.

Solu valitsee yleisessä kokouksessa johtavan elimensä *solun byroon*, joka valitsee *solun sihteerin*.

Solu yhdistää puolueen johtavat elimet työläis-, kollektivisti- ja talonpoikaisjoukkoihin. Solu suorittaa puolueetyötä joukkojen keskuudessa, toteuttaa puolueen tunnuslauseita ja päätöksiä. Se ottaa aktiivisesti osaa neuvostojärjestöjen, taloudellisten ja ammatillisten järjestöjen työhön. Se mobilisoi joukot kyseessä olevan tuotantolaitoksen, neuvostotilan ja kollektiivitalouden taloudellis-poliittisten tehtävien suorittamiseen. Se vetää puolueeseen uusia jäseniä, kasvattaa niitä.

Kaikki puolueen jäsenet ja kandidaatit maksavat kuukausittain puoluejäsenmaksuja määrätyn prosentin työpalkasta. Ne, jotka eivät kolmeen kuukauteen ole maksaneet jäsenmaksujaan, katsotaan puolueesta eronneiksi.

”Mitä ankarin puoluekuri on kaikkien puolueen jäsenten ja kaikkien puoluejärjestöjen ensimmäinen velvollisuus”, — sanovat säännöt. Puolue-elimien kaikki päätökset ja määräykset tulee täyttää nopeasti ja täsmällisesti. Täyttämättä jättäminen aiheuttaa rangaistuksen ja jopa järjestön hajoittamisenkin.

Puolueen määräysten täyttämättä jättämisestä yksityisen jäsenen taholta johtaa huomautuksen saamiseen, muistutukseen, julkiseen varoitukseen, väliaikaiseen syrjäyttämiseen vastuunalaisesta puolue- ja neuvostotyöstä, eroittamiseen puolueesta.

Puolueen korkeimpana elimenä on puolueen yleisliittolainen edustajakokous.

Puolueen yleisliittolainen edustajakokous kutsutaan koolle vähintään kerran kahdessa vuodessa. Edustajakokouksesta edustajakokoukseen johtaa puoluetta Keskuskomitea (NKP(b):n KK), jonka edustajakokous on valinnut.

Keskuskomitea kutsuu edustajakokousten välillä yhden kerran koolle yleisliittolaisen puoluekonferenssin paikallisista puoluejärjestöjen edustajista tärkeimpien juoksevien kysymysten tarkastusta varten. Konferenssin päätökset vahvistaa Keskuskomitea.

Puolueen politiikan yleiset kysymykset Keskuskomitea ratkaisee täysistunnoissaan (pleenumeissa).

Keskuskomitea järjestää seuraavat elimensä: Poliittisen byroon (Politbyroo) — poliittista johtoa varten; Organisaatsiobyroon (Orgbyroo) — järjestelytyön yleistä johtoa varten; sihteeristön juoksevaa järjestelytyötä ja täytännönpanotehtäviä varten.

NKP(b):n KK:n Politbyroo.

Stalin (Dzhugashvili) Josif
Vissarionovitsh.

Molotov (Skrjabin) Vjatsheslav
Mihailovitsh.

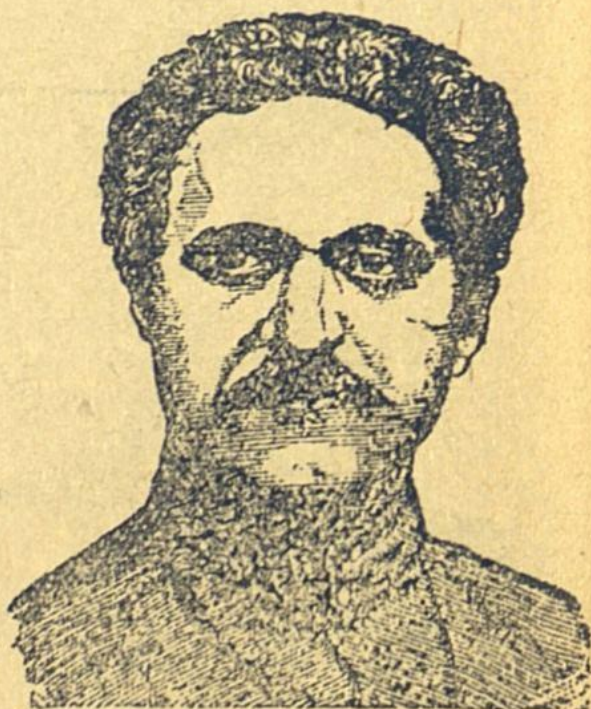
Kaganovitsh
Lazarj Moisejevitsh.

Kalinin
Mihail Ivanovitsh.

Voroshilov
Kliment Jefremovitsh.

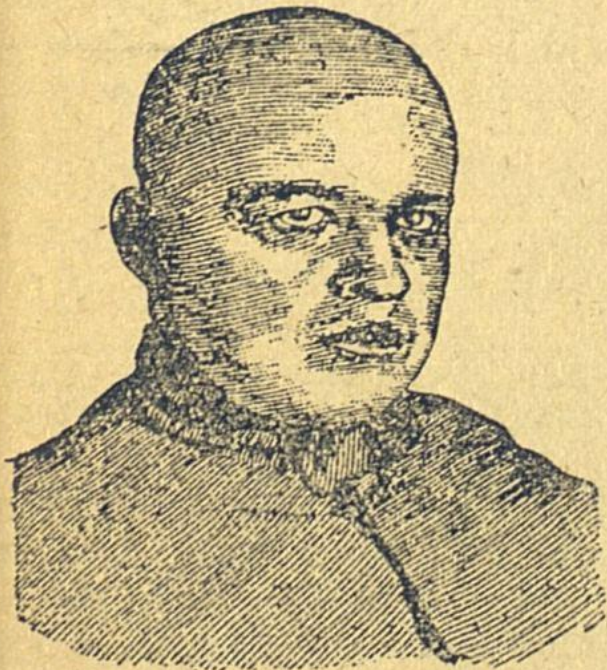
Ordzhonikidze (Sergo)
Grigorii Konstantinovitsh.

Kuibyshev
Valerian Vladimirovitsh.

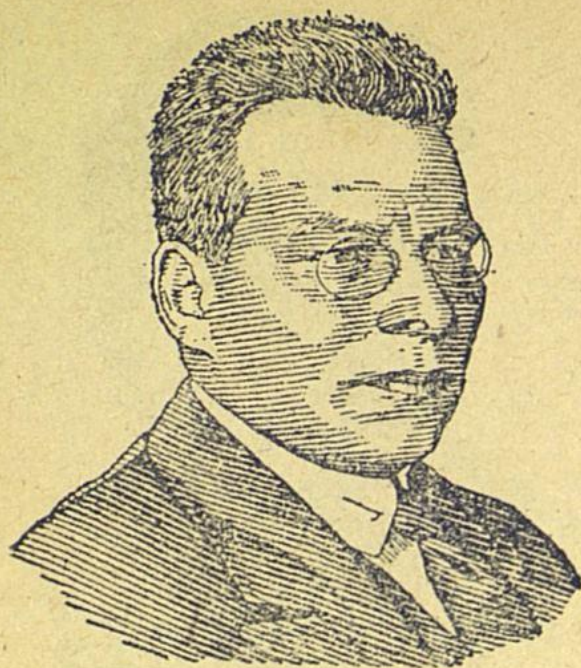
Kirov
Sergei Mironovitsh.

Kossior
Stanislav Vikentjevitsh.

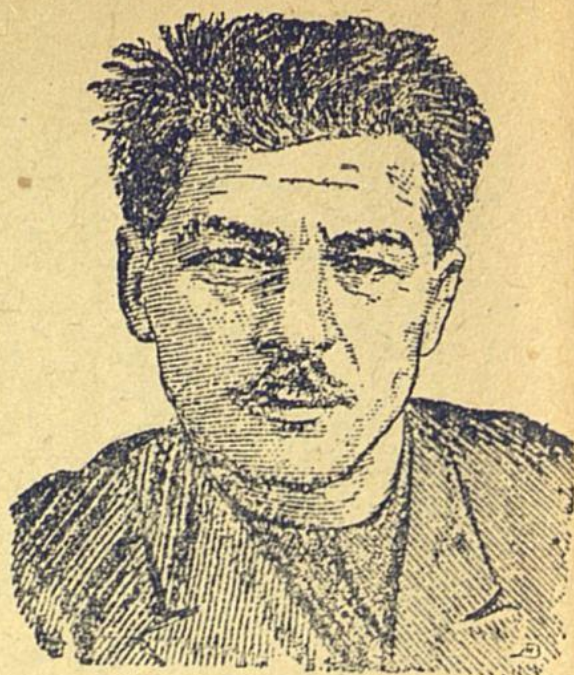

Andrejev
Andrei Andrejevitsh.

Rudzutak
Jan Ernestovitsh.

NKP(b):n KKK:n puheenjohtaja.

Postyshev
Pavel Petrovitsh.

NKP(b):n KK:n sihteeri.

Keskuskomitea valitsee puolueen pääsihteerin ja vastuunalaiset sihteerit. Puolueemme pääsihteerinä on maailman proletariaatin johtaja tov. Stalin.

Eri tasavaltojen kommunistiset puolueet yhdistyvät kansallisiksi kommunistisiksi puolueiksi (Ukrainan, Valkovenäjän, Gruusian tasavaltojen j.n.e.). Nämä kansalliset puolueet kuuluvat Neuvostoliiton kommunistiseen puolueeseen (bolsheviikit) suurten aluejärjestöjen (alueiden ja aluepiirien) oikeuksilla. Toiminnassaan ne ovat kokonaan puolueen Keskuskomitean alaisia.

Kansalliset kommunistiset puolueet valitsevat edustajakokouksissa oman Keskuskomiteansa. Aluepiirien (alueiden) ja piirien puoluejärjestöt valitsevat konferensseissa omat komiteansa.

Komiteat valitsevat keskuudestaan byron ja sihteerit juoksevan poliittisen työn ja järjestelytyön johtamista varten.

Tällainen on pääpiirteissään puolueen järjestöllinen rakenne. Tämä rakenne turvaa, aatteellisen yhtenäisyyden pohjalla puolueen yhtenäisyyden ja toiminnan lujuuden, koko laajan puoluejärjestön, kaikkien valtiollisten ja taloudellisten elimien, kaikkien puolueettomien yhteiskunnallisten järjestöjen, kaikkien työtätekevien joukkojen yhtenäisen johdon.

Kertauskysymyksiä.

1. Mikä on kommunistinen puolue?
2. Mikä merkitys on teorialla puolueelle ja työväenluokalle?
3. Minkä vuoksi on välttämätöntä kommunistisen puolueen yhtenäisyys ja kuinka se saavutetaan?
4. Miten otetaan uusia jäseniä kommunistiseen puolueeseen?
5. Minkälainen on puolueen rakenne?

XVII LUKU.

TAISTELU KAHDILLA RINTAMALLA.

62. §. Mistä johtuvat erimielisyydet puolueessa.

Meidän kommunistinen puolueemme on kasvanut ja lujittunut taistelussa opportunistia vastaan työväenliikkeessä, taistelussa oman vaikutuksensa lujittamiseksi työläisiin, samoin taistelussa virtauksia, fraktsioita, kallistumia vastaan omassa keskuudessaan.

Meidän kommunistinen puolueemme on työväenluokan *ainoa* johtaja. Kapitalistisissa maissa on paitsi kommunistista puoluetta vielä muita puolueita, jotka nimittävät itseään ”työväenpuolueiksi” ja ”sosiaalidemokraattisiksi”, joita vastaan kommunistit käyvät ankaraa, leppymätöntä taistelua.

Herää kysymys — miksi paitsi vallankumouksellista proletariaatin puoluetta (kommunistista) on vielä muita puolueita, muka ”työläisten” puolueita, vaan jotka itse asiassa pettävät työläisten etuja? Miksi tällaisilla puolueilla on vaikutusvaltaa määrättyihin työläiskerroksiin ja miksi ne toistaiseksi vielä säilyttävät tämän vaikutusvallan?

Työväenluokka syntyi häviöön joutuneista pikkutuottajista. Kapitalistisessa yhteiskunnassa työväenluokka ei ole eroitettu läpipääsemättömällä seinällä muista luokista ja kerroksista. Päinvastoin, se on tuhansilla siteillä yhdistetty yhteiskunnan porvarillisiin kerroksiin. Lakkaamatta siirtyy työväenluokan riveihin *uusia proletaareja, jotka tuovat tullessaan katsomuksia, tapoja, pyrkimyksiä, ennakkoluuloja siitä piiristä, josta ovat lähteneet — pikkuporvarillisesta piiristä.*

Pikkuomistajat ovat epävarmassa välitilassa nykyisessä yhteiskunnassa, horjuvat porvariston ja proletariaatin välillä. Suurporvariston sorto ja riisto työntää näitä joukkoja proletariaatin puolelle, proletariaatin taistelumenestykset porvaristoa vastaan nostavat heissä vallankumouksellista mielialaa. Päinvastoin taas taistelun vaikeudet, proletariaatin epäon-

nistumiset helposti aiheuttavat näissä joukoissa mielialan laskun, paniikin, heittävät heidät takaisin porvariston puolelle.

Tämä horjunta siirtyy pakostakin pikkuporvaristosta proletariaatin uusiin kerroksiin, jotka äsken ovat lähteneet pikkuporvariston keskuudesta — entisiin talonpoikiin, käsityöläisiin, intelligentteihin j.n.e. Kas siinä on yksi tie porvariston vaikutuksen tunkeutumiselle työväenluokkaan ja siitä myöskin työväenpuolueeseen.

Porvariston onnistuu vaikuttaa työväenluokkaan vielä *lahjomalla niinsanottu "työväen aristokratia"*. Porvaristo ei kitsastele antaa hyviä palkkoja *korkean ammattitaidon omaaville työväen pintakerroksille*. Sosiaalidemokraattisen puolueen ja sovittelija-ammattiliittojen *toimitsijat*, jotka eivät käy vallankumouksellista taistelua porvaristoa vastaan, saavat mahdollisuuden erinomaisen mukavaan elämään porvarillisessa yhteiskunnassa. Lenin nimitti heitä "porvarillistuneiksi työläisiksi", "kapitalistiluokan työläis-asiamiehiksi". Porvaristo vetää tällaisten "työväen" puolueiden johtajia palvelukseensa virkamiehiksi, ministereiksi, poliisipäälliköiksi j.n.e. Tämä pintakerros — "työväen aristokratia" — on myöskin *porvarillisen vaikutuksen johtajana proletariaattiin*.

Lisäksi porvaristo suoraan taistelee joukkoihin vaikuttamiseksi lehdistönsä, koulunsa, kirkkonsa, puolueittensa, erilaisten yhteiskunnallisten järjestöjen y.m. kautta. Tätä tietä se joka päivä vaikuttaa joukkoihin, myrkyttäen ajattelun porvarillisilla valheilla, kasvattaen joukkoja porvarillisessa hengessä. Porvarilliset intelligentit ovat porvariston käytettävissä olevia lukuisia kaadereita, joiden avulla se *toteuttaa vaikutustaan proletariaattiin ja sen järjestöihin*.

Tämän takia kapitalistisissa maissa on puolueita, jotka nimittävät itseään "työväen puolueiksi", vaikka itse asiassa ovat kokonaan *porvarillisen vaikutuksen kyllästyttämiä*. Tämän takia vallankumouksellisen proletaari puolueen, kommunistien, täytyy käydä taistelua ei ainoastaan porvaristoa vastaan, vaan myös tällaisia, muka "työväen" puolueita, mutta asiallisesti porvarillisia puolueita vastaan, paljastettava niiden petturuus ja vedettävä niiden mukana vielä kulkevat työläisjoukot omalle puolelleen. Nämä puolueet ovat *porvarillisen vaikutuksen tärkeimpinä johdattimina proletariaattiin, ne ovat porvariston tärkeimpänä yhteiskunnallisena tukena*.

Katsokaamme nyt, miten ovat asiat vallankumouksellisen, proletaarisen, kommunistisen puolueen sisällä? Mistä

syntyvät erimielisyydet, kallistumat kommunistisen puolueen riveissä?

Kommunistinen puolue on proletariaatin etujoukko, vallankumouksellinen johtaja. Mutta samalla kommunistinen puolue on *osa työväenluokasta*, ollen välittömästi, verisitein yhdistetty koko työväenluokkaan ja sen kautta laajoihin työtätekeviin joukkoihin. Mutta tämä merkitsee, että porvarilliset katsomukset, ennakkoluulot, horjunnat, mitkä ilmevät työväenluokassa, pakostakin määrätyllä tavoin vaikuttavat myöskin vallankumoukselliseen proletaariseen puolueeseen, heijastuen horjuntana, kallistumina eräässä osassa sen jäsenistöä.

Täten siis erimielisyydet, taistelut ja kallistumat kommunistisessa puolueessa eivät ole mitenkään satunnaisia ilmiöitä, vaan *suoranaisia seurauksia yhteiskunnan luokkajaosta, luokkataistelusta, porvariston vaikutuksen heijastumisesta proletariaatissa ja sen puolueessa*.

Katsokaamme vihdoin, minkälaisissa oloissa työskentelee meidän Neuvostoliiton kommunistinen puolue (bolsheviikit). Neuvostoliittoa ympäröi vihamieliset kapitalistiset valtiot. Neuvostoliiton sisällä luokat eivät ole vielä kokonaan hävitetyt. Kapitalististen luokkien jätteet (kulakit, keinottelijat, tuholaiset) taistelevat vimmatusti proletariaatin diktatuuria vastaan. Tämä taistelu käy sitä kiihkeämmäksi, mitä selvemmin kaupungin ja maaseudun kapitalistiset ainekset tuntevat, että heidän turmionsa lähenee. He yrittävät vaikuttaa työväenluokan jälellejääneimpiin aineksiin, saastuttavat niitä hajoittavalla vaikutuksellaan.

Proletariaatin rivit täyttyvät herkeämättä monilukuisilla tulokkailla, jotka ovat lähteneet talonpoikaistosta ja käsi-työläisistä. V. 1930 lisääntyi työläisten määrä 2 miljoonalla, v. 1931 lisääntyi 3,5 miljoonalla, v. 1932 lisääntyi 3 miljoonalla. Nämä uudet työväenluokan kerrostumat tuovat proletariaatin riveihin *pikkuporvarillisia mielialoja*. Proletariaatin ja sen puolueen täytyy vielä uudelleenkasvattaa nämä uudet miljoonaiset kaaderit sosialismin — kommunismin hengessä.

Meidän hallinnollisissa, taloudellisissa ja neuvostolaitoksissamme on vielä jällellä eräänlainen porvarillisen intelligenssin kerrostuma. Se on vississä yhteydessä työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin, puolueen jäseniin. Tuholaisten oikeusjutuista tiedämme, että osa tästä intelligenssistä yritti käyttää virka-asemaansa vastavallankumoukselliseen hajoitustyöhön, ja puolueen opportunistiset ainekset joutuivat useissa

tapauksissa vastavallankumouksellisen porvarillisen intelligenssin aatteellisen vaikutuksen alaisiksi,

Sanalla sanoen meillä on vielä säilynyt mahdollisuus, että porvarillinen vaikutus ulottuu proletariaattiin ja eräisiin sen puolueen kerrostumiin. Tämän vuoksi on kokonaan virheelinen ajatus, että koska meillä kerran on yksi ja yhtenäinen puolue, niin olemassaolevat erimielisyydet voidaan jotenkin sopia. Päinvastoin, on ehdottoman välttämätöntä jatkaa taistelua proletariaattiin ja sen puolueeseen kohdistuvaa porvarillista vaikutusta vastaan — järkähtämätöntä, johdonmukaista ja ankaraa taistelua puolueen marxilais-leniniläisen aatteellisen lujuuden ja bolshevistisen yhtenäisyyden puolesta, kaikenlaisia puolueen riveissä ilmeneviä horjumisia ja kallistumia vastaan.

63. §. Mitä vihollisia vastaan taistellessaan on bolshevismi kasvanut ja karaistunut.

Meidän kommunistinen puolueemme on kasvanut sääli-mättömässä taistelussa proletariaatille vihamielisiä puolueita vastaan, omassa keskuudessaan ilmeneviä erilaisia virtauksia, ryhmittymiä ja opportunistisia kallistumia vastaan.

Ketä vastaan puolueemme sitten on käynyt taistelua? Mitä puolueita, ryhmittymiä ja kallistumia vastaan taistellessa Neuvostoliiton kommunistinen puolue on kasvanut ja lujittunut.

Monet vuodet ovat bolsheviikit Leninin johdolla taistelleet työväenliikkeessä mensheviikkejä, oikeisto-opportunisteja vastaan. Taistelussa niitä vastaan syntyikin erillinen bolshevistinen järjestö. Puolueen II edustajakokouksessa (v. 1903), puolueen, joka oli ottanut nimekseen "Venäjän sosiaalidemokraattinen työväenpuolue", keskuudessa tapahtui jakautuminen bolsheviikkeihin, todella vallankumoukselliseen proletaariseen puolueeseen, jonka johtajana oli Lenin¹, ja mensheviikkeihin — opportunistien puolueeseen, sovittelevaan puolueeseen, joka pysyi syrjässä päättävästä taistelusta porvaristoa vastaan.

1. Tästä hetkestä alkaen Venäjän vallankumouksellinen proletaarinen puolue, käyttäen edelleenkin nimitystä Venäjän sosiaalidemokraattinen työväenpuolue, saa itse asiassa puolue-elämässä nimen "bolsheviikkien" puolue. Lokakuun vallankumouksen jälkeen, puolueen VII edustajakokouksessa v. 1918, muuttaa puolue nimeään. Tästä hetkestä vuoteen 1925 sen nimenä on Venäjän kommunistinen puolue (bolsheviikit). XIV edustajakokouksessa v. 1925 se saa nimen Neuvostoliiton kommunistinen puolue (bolsheviikit) — NKP(b).

Mensheviikkien opportunistisuus ilmeni aivan sosiaali-demokraattisen puolueen perustamisesta alkaen kaikissa työväenluokan taistelukykyisissä. Tärkeimmät niistä:

Puolueen II edustajakokouksessa (v. 1903), jossa tapahtui jakautuminen, vastustivat mensheviikit leniniläistä suunnitelmaa rakentaa taistelukykyinen, sentralisoitu puolue. Lenin ehdotti, että koottaisiin puolueen tunnusten alle eturivin työläisiä ja eturivin intelligenssin joukosta todelliset vallankumoukselliset. Mensheviikit taas puolustivat laajaa epä-määräistä järjestöä, johon voisivat liittyä professorit, lääkärit, kymnaasilaiset j.n.e.

Lenin ehdotti hyväksyttäväksi sellaiset säännöt, jotka velvoittaisivat jokaisen puolueen jäsenen aktiivisesti työskentelemään jossakin sen järjestössä. ”Täytyy muodostaa luja puolue, jossa on rautainen kuri ja joka kykenee johtamaan proletariaatin luokkataistelua” — sanoi hän.

Mensheviikit taas eivät pitäneet välttämättömänä puolueen jäsenten työtä jossakin puolueen järjestössä eikä alitumista puoluekuriin. He katsoivat, että puolueen jäseneksi voidaan lukea jokainen, joka säännöllisesti maksaa jäsenmaksunsa järjestölle. On täysin selvää, että tällainen puolue ei olisi taistelukykyinen. Se ei voisi johtaa proletariaatin taistelua.

Ensimmäisen vallankumouksen aikana (v. 1905) olivat mensheviikit sitä mieltä, että päävoimana ja johtajana tässä vallankumouksessa ei ole proletariaatti, vaan porvaristo.

Tov. Lenin sanoi, että ”tilanherrojen vallan kukistamisen jälkeen on proletariaatin välttämättömästi, liitossa köyhimmän talonpoikaiston kanssa, käytävä taistelua porvaristoa vastaan, kulakkinylkyreitä vastaan, sosialistisen vallankumouksen puolesta”.

Mensheviikit eivät asettaneet tehtäväksi siirtyä porvarillisesta vallankumouksesta proletaariseen, sosialistiseen. Kuten kaikkikin opportunistit, mensheviikitkin ajattelivat, että vallan siirryttyä porvaristolle voidaan rauhallista tietä saada parannuksia työväenluokan oloihin. Proletariaatin — sanoivat mensheviikit — ei tule estää porvaristoa suorittamasta porvarillista vallankumousta, pystyttämästä porvarillisia vapauksia, jollaisia on kehittyneimmissä kapitalistisissa maissa. Proletariaatin tulee kannattaa porvaristoa sen taistelussa tsaristista valtaa, tilanomistajain valtaa vastaan, mutta ei saa tämän ohella esittää ”liian vallankumouksellisia” vaatimuksia, ettei ”peloittelisi pois” porvaristoa vallankumouksesta. Talonpoikaisto mensheviikkien mielestä ei

ole vallankumouksellinen voima, ja siksi proletariaatin ei tarvitse solmia liittoa sen kanssa.

Täten siis mensheviikit saarnasivat *proletariaatin liittoa porvariston kanssa*, porvariston johdolla, porvarillisen järjestelmän pystyttämiseksi, saarnasivat *täydellistä kieltäytymistä työväenluokan johtavasta osuudesta vallankumouksessa*, kieltäytyivät tunnustamasta talonpoikain taistelun vallankumouksellista merkitystä. Mensheviikit jo silloin esiintyivät porvariston kanssa *sovittelijoina* työväenluokan ja työtätekevien joukkojen *pettureina*.

Vuoden 1905 jälkeen tsaarihallitus, petomaisesti ahdistuen vallankumouksellisia, kuitenkin oli pakoitettu kutsumaan koolle kurjan parlamentin tapaisen — ”kansan edustajiston” n.s. ”valtion duuman”. Silloin mensheviikit kiirehtivät julistamaan vallankumouksen ”päättäneeksi”, vaihtoivat vallankumoukselliset tunnukset vaatimukseen saada reformeja tsaarihallitukselta. Esimerkiksi sen sijaan, että olivat vaatineet tasavaltaa, esittivät mensheviikit vaatimuksen ”täysivaltaisesta duumasta”, tilanomistajain maiden pakkoluovuttamisen sijasta maa-lainsäädännön tarkistuksen j.n.e.

Samanaikaisesti kun bolsheviikit Leninin johdolla lujittivat maanalaista puoluetta ja kokosivat voimia uuteen vallankumoukseen, ehdottivat mensheviikit, että laskettaisiin hajalle, likvidoitaisiin maanalainen puoluejärjestö, solmittaisiin liitto porvarillisten puolueiden kanssa ja työskenneltäisiin avoimesti valtakunnan duumassa ja ammattiliitoissa tsaarin lakien puitteissa. Asiallisesti tämä oli kieltäytymistä järjestämästä proletariaattia vallankumoukselliseen taisteluun.

Imperialistisen sodan vuosina (vv. 1914—1918) mensheviikit lopullisesti paljastivat itsensä porvariston apureiksi. Samanaikaisesti kun bolsheviikit, paljastaen porvariston ryöstöaiheet, kehoittivat muuttamaan imperialistisen sodan kansalaissodaksi, esittivät mensheviikit tunnuksen ”isänmaan puolustuksesta”, tsaristis-porvarillisen järjestelmän puolustamisesta.

He äänestivät hallituksen sotilasmäärärahojen puolesta, saarnasivat ”kansalaisrauhaa” porvariston kanssa, ottivat osaa sotaan avustaviin sotateollisuuskomiteoihin j.n.e. Mensheviikit muuttuivat maanpuolustajiksi (oborontseiksi) s.o. imperialistisen porvariston asiamiehiksi.

Ja kun tapahtui Helmikuun vallankumous v. 1917, joka kukisti tsarismia, järjestivät mensheviikit yhteisen rintaman porvariston kanssa hallitusta vastaan. He menivät porvarilliseen hallitukseen ja kaikkiin voimin taistelivat työväen-

luokan vallanottoa vastaan. He olivat neuvostoissa, yhdessä eserrien kanssa (alempana kerromme, keitä olivat eserrit), enemmistönä ja muuttivat neuvostot joksikin aikaa porvaristoa palveleviksi elimiksi.

Kun sitten proletariaatti kommunistisen puolueen johdolla lokakuussa v. 1917, valtasi vallan omiin käsiinsä, kukisti ja vangitsi porvarillisen hallituksen, niin mensheviikit kutsuivat taisteluun voittanutta proletariaatin diktatuuria vastaan. He avustivat venäläistä ja ulkomaalaista porvaristoa järjestämään sotaa Neuvostovaltiota vastaan. Mensheviikit vierähtivät lopullisesti avoimen vallankumouksen leiriin, interventsionistien leiriin. Proletariaatin voitettua kansalais-sodassa mensheviikit yhdessä valkoisen armeijan jätteiden kanssa heitettiin Neuvostovaltion rajojen ulkopuolelle. Tällä kertaa he ulkomailla yhdessä Neuvostoliiton verivihollisten kanssa valmistavat interventsiota Neuvostojen maata vastaan.

On käsitettävää, miksi bolsheviikit aivan alusta alkaen kävivät ankaraa, leppymätöntä taistelua mensheviikkejä vastaan. Bolsheviikit selvittivät joukoille mensheviikkien sovitte-
telun porvariston kanssa, mensheviikkien suorittaman työväenluokan ja työtätekevien joukkojen etujen pettämisen, puolustivat ja toteuttivat mensheviikkejä vastaan käydyssä taistelussa proletariaatin vallankumouksellisia tehtäviä. Tällä taistelulla bolsheviikit saavuttivat työväenluokan ja työtätekevien joukkojen rajattoman luottamuksen.

Tällainen on eräs työväenliikkeen sisällä oleva vihollinen, jota vastaan pitkät ajat taistellessaan bolshevismi kasvoi ja karastui. Tämä vihollinen on oikeistolainen, avoimesti oppor-
tunistinen mensheviikkien sosiaalidemokraattinen puolue.

Toisena työväenliikkeen sisällä olevana vihollisena, jota vastaan taistellessa bolshevismi kasvoi ja lujittui, on *pikkuporvarillinen vallankumouksellisuus*. Pikkuporvarillisen vallankumouksellisuuden pääasiallisina ilmaisijoina olivat niin sanottu "sosiaali-vallankumoukselliset" eli "eserrit".¹ Eserrit kielsivät proletariaatin johtavan osuuden kaikkien työtätekevien vallankumouksellisessa taistelussa vapautuksensa puolesta. He pimittivät työtätekevien joukkojen käsitteitä mahdollottomilla haaveillaan toteuttaa sosialismi heti tsaarin kukistamisen jälkeen, jakamalla maa tasan. Tämä puolue piti erikoisena "vallankumouksellisuutena" tai "vasemmisto-

¹ Nimitys eserrit, johtuu kirjaimista s ja r, jotka ovat venäläisten sanojen "sosialisti-revoljutsioneri" (sosiaali-vallankumouksellinen) alkukirjaimet.

laisuutena" yksilöterroria, s.o. eräiden tsaarivallan edustajien murhaamista. Eserrit saivat kannattajia pääasiassa pikkuporvariston keskuudesta (talonpoikain, intelligenssin j.n.e.), mutta heidän mukaansa meni joku osa työläisiäkin.

Bolsheviikkien täytyi käydä pitkäaikaista ja sitkeää taistelua eserriä vastaan, paljastamalla heidät työläisille ja talonpojille pikkuporvarillisiksi seikkailijoiksi. Bolsheviikit todistivat, että sosialismilla, jota saarnaavat eserrit, ei ole mitään yhteistä todellisen proletaarisen sosialismin kanssa. He todistivat, että eserrien vallankumouksellisuudella ei ole mitään yhteistä sosialismin puolesta käytävän taistelun todella vallankumouksellisten, proletaaristen taistelukeinojen kanssa. Bolsheviikit todistivat, että eserrit eivät ole mitään muuta kuin "vasemmistolainen" porvarillinen puolue.

Vallankumous on täydellisesti vahvistanut tämän. Heti tsarismien kukistamisen jälkeen eserrit menivät porvarilliseen hallitukseen. Eserri Kerenski oli jopa tämän hallituksen päänä. Eserrien käsillä kapitalistit ja tilanomistajat tukahuttivat maata vaativien talonpoikain liikkeen, pitkittivät imperialistista sotaa, hajoittivat työläisten ja talonpoikain vallankumouksellisia järjestöjä, ahdistivat bolshevistista puoluetta, vangitsivat bolshevistisia johtajia. Lokakuun vallankumouksen jälkeen eserrien puolue esiintyi ase kädessä neuvostovaltaa vastaan. Kansalaissodan vuosina eserrit aktiivisesti autoivat valkobandiitteja ja kansainvälisiä imperialisteja niiden yrittäessä musertaa nuoren Neuvostotasavallan. Eserrit osallistuivat Siperian vallanneen tsaarin amiraalin Koltshakin hallitukseen, autoivat kenraali Denikiniä, Jude-nitshia ja Wrangelia. Eserrit järjestivät maamme sisällä kulakkikapinoita. Eserri Kaplan ampui v. 1918 Leniniä. Eserrien puolueen jäännökset ulkomailla osallistuvat aktiivisesti interventsion valmisteluun Neuvostoliittoa vastaan.

64. §. Taistelu trotskismia vastaan.

Bolsheviikkien täytyi käydä sitkeää taistelua trotskismia vastaan.

Trotskistit muodostivat erikoisen mensheviikkien ryhmän eli fraktsion. Trotskistit olivat peruskatsomuksiltaan mensheviikkejä. Mutta he nimittivät itseään "fraktsiottomiksi sosiaalidemokraateiksi" ja aina yrittelivät näytellä "keskustan" osaa, joka "sovitteli" mensheviikkejä bolsheviikkien kanssa.

Itse asiassa tämä tietenkin merkitsi mensheviikkien avoimen, katalan opportunismin peittämistä ja taistelua bolsheviikkeja vastaan.

Lenin puhui äärimmäisellä halveksumisella Trotskista. Hän piti parempana olla tekemisissä avointen mensheviikkien kanssa, joita hän nimitti "liberaaleiksi".

"Mutta Trotskilla, — sanoi Lenin maaliskuussa v. 1914, — ei koskaan ole ollut eikä ole omaa kantaa, onpahan vain ylilentoja, hypähtelemisiä liberaalien puolelta marxilaisten puolelle ja takaisin, sanasirpaleita ja helähteleviä lauseita, jotka ovat nykäistyt sieltä ja täältä".

Monet vuodet taisteli Trotski Leniniä ja bolsheviikkien puoluetta vastaan. Koko hänen poliittinen toimintansa on ollut taistelua bolshevismia vastaan. Aina hän on pyrkinyt salaa vaihtamaan Leninin opit trotskismiin.

Jo vv. 1903—1904 hän mensheviikkien kanssa kävi taistelua Leniniä ja bolsheviikkeja vastaan. V. 1905 vallankumouksessa hän häilyi mensheviikkien ja bolsheviikkien välillä. Mutta enemmän hän liittyi mensheviikkeihin, koskei hän, samoin kuin hekään, tunnustanut työväenluokan ja talonpoikaiston liiton välttämättömyyttä.

Raskaina taantumuksen vuosina Trotski, kuuluen muodollisestikin mensheviikkeihin, yritti yhdistää mensheviikkejä ja muita ryhmiä taisteluun bolsheviikkeja vastaan.

V. 1912 Trotski järjesti puolueen yhtenäisyyden tunnuslauseella konferenssin, johon osallistuivat mensheviikit ja muut sosiaalidemokraattiset ryhmät, äärimmäisistä oikeistolaisista äärimmäisiin "vasemmistolaisiin". Asiallisesti tämä konferenssi osottautui bolshevismivastaiseksi liitoksi, joka asetti tehtäväkseen taistelun bolshevistista puoluetta vastaan.

Imperialistisen sodan aikana oli Trotski myöskin toista mieltä kuin bolsheviikit. Itse asiassa hän horjahti mensheviikkien asenteeseen, jotka puolsivat imperialistien ryöstösotaa.

V. 1917 voimakkaan vallankumousnousun vaikutuksesta Trotski liittyi bolsheviikkien puolueeseen. Kuten myöhemmin selvisi, säilytti Trotski kuitenkin puolueemme sisällä oman trotskilaisen ryhmänsä. V. 1923 hän avoimesti esiintyi puoluetta vastaan erikoisella ohjelmallaan

V. 1926/1927 hän oli järjestäjänä ja aatteellisena johtajana "yhdistetyssä oppositiossa", johon liittyivät myöskin Sinovjev ja Kamenev jotka olivat siirtyneet trotskismin kannalle. "Yhdistetty oppositio" asettui puolue- ja neuvostovastaisen taistelun tielle (tästä taistelusta kerromme myö-

hemmin). Taistelu puoluetta vastaan johti Trotskin loppujen lopuksi vastavallankumouksen leiriin, missä trotskismi on vastavallankumouksellisen porvariston etujoukkona.

Trotskismin peruspiirteet ovat seuraavat:

Ensinnäkin, *trotskismi kieltää mahdollisuuden rakentaa sosialismia yhdessä maassa*. Trotskilaisten mielipiteen mukaan Neuvostoliittomme, meidän työläisemme ja kollektivisimme eivät kykene omin voimin ja keinoin rakentamaan sosialistista yhteiskuntaa. Ainoastaan maailman proletaarinen vallankumous voi pelastaa tilanteen, sanovat he. Ilman sitä tuhoutuminen on kiertämätön.

Täten siis trotskismi, itse asiassa, puhuu samaa kuin kaikki mensheviikit, kuin mitä hokee koko porvaristo ja kaikki sen apurit: sosialismia ei voi rakentaa. Ero on vain siinä, että trotskistit peittävät tämän porvarillisen väitteen vasemmistolaisilla fraaseilla.

Tästä trotskismin väitteestä johtuu, että Neuvostoliiton proletariaatin ei olisi tullut ottaa valtaa Lokakuussa v. 1917, että nyt on meidän vain odotettava, kädet ristissä, kunnes tapahtuu maailman vallankumous.

Toiseksi *trotskismi kieltää mahdollisuuden vetää talonpoikaiston työtätekevät joukot sosialistiseen rakennustyöhön*. Trotskistit väittävät, että proletaariaatti ei voi viedä mukanaan talonpoikaistoa. He pitävät koko talonpoikaistoa yhtenäisenä taantumuksellisenä joukkona, joka on vihamielinen sosialismille. Tämä joukko kulki proletaariaatin mukana vain siksi, — väittää Trotski, — että proletaarinen valta antoi sille maata ja varmaa suojaa tilanomistajia vastaan. Mutta ennemmin tai myöhemmin, — sanoo hän, — tulee pakostakin yhteentörmäys proletariaatin ja talonpoikaiston perusjoukon välillä, joka talonpoikaisto on pikkuomistajaluokka ja sosialismille vihamielinen.

Tässäkin trotskismi toistaa toisella tavoin aivan samaa menshevistis-porvarillista väitöstä, että sosialismin rakentaminen on mahdotonta. Verhoutuen fraasilla maailmanvallankumouksesta tunnustaa trotskismi asiallisesti proletariaatin kyvyttömäksi johtamaan sosialistista vallankumousta pien-talonpoikaaisessa maassa. Trotskismi tahtoo todistaa, että koko kollektiivitalouksien rakentaminen on turhaa työtä, joka on ennakolta tuomittu täydellisesti epäonnistumaan. Kollektivisoinnin menestykset ovat kumonnet tämän trotskilaisten vastavallankumouksellisen teorian ja todistaneet täysin mahdolliseksi työtätekevän talonpoikaiston vetämisen sosialistiseen rakennustyöhön.

Kolmanneksi *trotskismi kieltää rautaisen proletaarisen puoluekurin tarpeellisuuden*. Trotskistit vaativat ryhmittymis- ja fraktsiovapautta puolueen sisällä. Toisin sanoen trotskismi kieltää marxilais-leniniläisen puolueopin erään pääkohdan ja puolustaa menshevististä puoluerakennetta. Trotskismi tahtoo vaihtaa lujan, yhtenäisen bolshevistisen puolueen ryhmien ja fraktsioiden kokoomukseksi, joilla kullakin on oma keskuksensa, sanomalehdistönsä j.n.e. On tarpeetonta todistaa tämän teorian vastavallankumouksellista olemusta.

Teollisuutemme jälleenrakentamiskautena trotskistit esittivät niin sanotun "yli-industrialisoimisen" vaatimuksen s.o. sellaisia teollisuuden kehittämisen temppoja, jotka suuresti ylittivät silloiset mahdollisuudet. Jotta saataisiin varoja teollisuuden kehittämistä varten tällaisin tempoin ehdottivat trotskistit lisättäväksi veroja työtätekeväälle talonpoikaistolle, koroitettavaksi teollisuustavaroiden hintoja y.m.

On selvää, että tällainen politiikka ehdottomasti olisi johtanut liiton katkeamiseen proletariaatin ja maaseudun perusjoukkojen kesken, yhteentörmäykseen talonpoikaiston kanssa. On selvää, että puolue päättävästi hylkäsi nämä trotskilaisen oppositsion ehdotukset.

Ja kun puolue, jälleenrakennettuaan talouden, sai mahdollisuuden siirtyä teollisuuden täydelleen uudelleenrakentamiseen, sen kehittämiseen edelleen korkein tempoin, niin trotskistit osoittautuivat, tov. Stalinin sanoja käyttäen, "äärimmäisiksi minimalisteiksi ja mitä inhoittavimmiksi peräytyjiksi". He alkoivat todistella nopeiden bolshevististen teollistuttamistemppojen mahdollomuutta, alkoivat puolustaa porvarillista niin sanottua "sammuvan käyrän" teoriaa. Tämä teoria sanoo, että teollisuuteen pantavien sijoitusten määrä tulee pakostakin pienenemään, että teollisuuden kehityksen tempot maassamme vuosi vuodelta tulevat laskemaan. Tämän teorian vastavallankumouksellinen ajatus on siinä, että maan teollistuttaminen, jota puolue suorittaa, ei voi saavuttaa päämääräänsä.

Neuvostoliitto ei voi saavuttaa ja sivuuttaa teknillis-taloudellisessa suhteessa etumaisina olevia kapitalistisia maita. Toisin sanoen, Neuvostoliitto on tuomittu, loppujen lopuksi, perikatoon.

Teollisuuden alalla saavutetut menestykset maassamme ovat täydellisesti vahvistaneet puolueen politiikan oikeaksi ja murskanneet sirpaleiksi nämä porvarillis-trotskilaiset ennustukset.

V. 1926 trotskilaiset yhtyivät niin sanottuun "uuteen

oppositioon”, jota johtivat Sinovjev ja Kamenev. Yhdistynyt trotskilais-sinovjevilainen oppositio asetti ohjelmavaatimustensa perustaksi trotskistien kannan.

Trotskilais-sinovjevilainen oppositio vaatii voimistutettua hyökkäystä kulakistoa vastaan jo vv. 1926—1927 s.o. siihen aikaan, jolloin meillä ei vielä ollut mahdollisuutta korvata kulakkituotantoa sosialistisella suurtuotannolla (neuvostotiloilla ja kollektiivitalouksilla). Tällaisissa oloissa olisi proletariaatti kulakiston todellisen murskaamisen asemasta osoittanut vain heikkouttaan, työntänyt luotaan keskivarakkaan, rikkonut sosialistisen rakennustyön maaseudulla ja lisäksi jäänyt ilman leipää. Puolue hylkäsi tämän trotskilaisten ehdotuksen. Kun puolue sitten, v. 1929 lopulla, nojaten laajaksi levinneeseen kollektiivitalous- ja neuvostotalousperustaan, siirtyi täydelliseen kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan täyskollektivisoinnin pohjalla, esiintyi oppositio kulakiston likvidoimista vastaan. Täten trotskistit paljastivat huutonsa ”voimistutetusta hyökkäyksestä” kulakistoa vastaan koko petollisuuden.

Puolueen sisällä harjoittamastaan agitatsiosta trotskilais-sinovjevilainen oppositio siirtyi salaisten kokousten pitämiseen, maanalaisten kirjapainojen järjestämiseen, esiintymisiin puolueettomien keskuudessa ja mielenosoituksiin. Lokakuun kymmenvuotispäivänä trotskilais-sinovjevilainen oppositio järjesti vastamielenosoituksen omine tunnuslauseineen, kantivat omien johtajiensa kuvia y.m.

Täten trotskilais-sinovjevilainen oppositio vierähti suoranaisiin neuvostovastaisiin, vastavallankumouksellisiin esiintymisiin asti. Valkokaartilaiset, mensheviikit ja porvaristo päästi silloin villin riemu-ulvonnan, nähdessään näissä oppositiosien esiintymisissä neuvostovallan tuhoutumisen merkkejä.

Mutta puolue antoi musertavan vastaiskun oppositiolaisille. Puolue murskasi pirstaleiksi trotskilais-sinovjevilaisen oppositiosien. Oppositiolaiset erotettiin puolueesta.

Sittemmin suurin osa oppositiosien jäsenistä on kieltäytynyt entisistä katsomuksistaan, tunnustanut puolueen päälinjan oikeaksi ja heille on palautettu puolueen jäsenten oikeudet.

Entisen oppositiosien trotskilainen pintakerros jatkoi vastavallankumouksellista työtään. Trotski karkoitettiin Neuvostoliiton rajojen taa. Ulkomailta hän on ryhtynyt osallistumaan porvarilliseen lehdistöön, ryhtynyt sepustelemaan kaikkein likkaisimpia parjauksia Neuvostoliitosta ja kommunistisesta puolueesta. *Trotskismi on muuttunut kansainvälisen vastavallankumouksen etujoukoksi.*

65. §. Taistelu "vasemmisto"-kallistumaa vastaan.

Trotskilaisten murskaamisen jälkeen, jotka aikoja sitten ovat lakanneet olemasta fraktsiana kommunistissa, eivät "vasemmisto"-opportunistin ilmaukset puolueessa suinkaan ole lakanneet. Puolueeseen jäi eräitä "vasemmisto"-opportunistisia aineksia, puolueeseen jäi kallistumia trotskisin suuntaan. Tämä onkin ymmärrettävää: on vielä jällellä maaperä tällaisille kallistumille yhteiskunnan porvarillisten kerrosten taholta tulevan, proletariaattiin ja sen puolueeseen kohdistuvan vaikutuksen muodossa.

"Vasemmisto"-kallistuman olemus sisältyy edellekäsinkin kiiruhtamiseen, irtautumiseen joukoista, sen virheen tekemiseen politiikassa, jota Lenin nimitti "liikahallinnollistumiseksi", jolloin kommunistit eivät suhtaudu tehtäviinsä kuten järjestäjät, joukkojen johtajat, eivät kuten sosialismin rakentajat, vaan ensikädessä kuten hallintomiehet.

Maaseudun sosialistisen rakennustyön alalla "vasemmistolaiset" yrittivät palauttaa trotskismia käytännössä, uudelleen herättää trotskilaisen suhtautumisen keskivarakkaaseen talonpoikaistoon.

Lenin vaati keskivarakkaan vetämistä aktiiviseen sosialistiseen rakennustyöhön yksinomaan vapaaehtoisuuden pohjalla, todistamalla, työllä näyttämisen ja taloudellisten kiihottimien tietä.

Puolue- ja neuvostovalta on tehnyt koko joukon päätöksiä puolueen politiikan "vasemmistolaisia" vääristelyjä vastaan, "vasemmistolaisten" suoranaisia puolueen ohjeiden ja neuvostolakien rikkomuksia vastaan.

"Vasemmistolaiset" yrittivät suorittaa kollektivisoinnin pakkokeinoilla, pyrkien hinnalla millä hyvänsä saamaan kollektivisoinnin 100%:ksi, pakoittamalla yhteistivät kollektivistien karjan. He yrittivät arttelin — maatalouden kollektivisoimisliikkeen perusmuodon — ohi "hypätä" kommuuniin.

"Vasemmisto"-opportunistit pitävät tarpeellisena "likvidoida" neuvostokaupan ja rahan, että voitaisiin siirtyä jo nyt suoranaiseen tuotteiden vaihtoon, vastoin puolueen ja hallituksen ohjeita kaikella tavoin kehittää neuvostokauppaa.

"Vasemmisto"-opportunistit yrittivät "poistaa" neuvostot kauttaaltaan kollektivisoiduista piireistä ja korvata ne kollektivisoinnin elimillä. Täten he aliarvioivat proletaarisen diktatuurin neuvostoelimien merkityksen sosialistisen rakennus-

työn johtajina maaseudulla. He toimivat vastoin Marxin-Engelsin-Lenin-Stalinin osoituksia siitä, että valtio ja sen elimet kuolevat vasta kommunismissa.

"Vasemmisto"-kallistuma heijastaa proletariaatin sen osan epävarvaa mielialaa, joka äskettäin on lähtenyt pikkuporvarillisesta keskuudesta. "Vasemmistolaiset" ovat taipuvaisia vaatimaan kaikkien sosialismin ja vieläpä kommunismin sääntöjen viipymätöntä toteuttamista, mutta ensimmäisen epäonnistumisen sattuessa masentuvat ja ovat valmiita tekemään myönnytyksiä porvaristolle.

Ilman päättävää, johdonmukaista taistelua maaseudun käytännöllisessä työssä ilmenneitä trotskisin jätteitä vastaan, vasemmistokallistumia vastaan, ei puolue mitenkään olisi voinut saavuttaa niitä valtavia menestyksiä kollektiivisien talouksien rakennustyössä, joita se on saavuttanut

Puolue jatkaa ja sen täytyy jatkaa väsymätöntä taistelua riveissään esiintyviä "vasemmisto"-kallistumia ja "vasemmistolaisia" vastaan.

66. §. Taistelu oikeisto-kallistumaa vastaan.

Meidän kommunistinen puolueemme kävi ja käy säälimätöntä taistelua myöskin oikeisto-oppoportunisteja vastaan.

Oikeistolaiset tunnustavat sanoissa sosialismin rakentamisen mahdollisuuden maassamme. He vastustavat muka "vain" sitä hurjaa bolshevistista eteenpäinmenoa, niitä bolshevistisia tempoja, joilla meillä sosialismia rakennetaan.

Itse asiassa oikeistolaiset eivät tunnusta niitä teitä ja keinoja, joita puolue käyttää, joita ainoastaan voidaan käyttää meillä, sosialistisen yhteiskunnan rakentamisessa.

Oikeistolaiset esiintyvät puolueen ajamaa *teollistuttamispolitiikkaa* vastaan. He ajattelevat, että maassamme on otettu liian korkeat ja maalle liian ylivoimaiset teollistuttamistempot. He laskevat, että on välttämätöntä hidastuttaa teollistuttamisen tempoja.

Puolue päinvastoin katsoo, että on välttämätöntä hinnalla millä tahansa kehittää mahdollisimman nopein tempoin suurteollisuutta, erikoisestikin raskasta teollisuutta. Ainoastaan sen pohjalla voidaan nopeasti kohottaa koko kansantalous, siihen luettuna myöskin maatalous. Ainoastaan suurteollisuuden kehittäminen turvaa kevyen teollisuuden kasvun, laajan kulutuksen tavaroiden tuotannon laajentamisen ja samalla muodostaa yhä suuremmat mahdollisuudet tyydyttää prole-

tariaatin ja kollektivisoituneen maaseudun kasvavat tarpeet.

Ainoastaan suurteollisuuden kehittämisen pohjalla me voimme päästä täydelliseen taloudelliseen riippumattomuuteen kapitalistisista maista ja lujittaa maamme puolustus-kuntoisuutta. Ainoastaan suurteollisuus voi olla sosialismin rakentamisen perustana.

Teollistuttamistempojen alentaminen ei helpoita, vaan päinvastoin vaikeuttaa ja pitkittää edessämme olevien tehtävien ratkaisua — rakentaa luokaton yhteiskunta ja poistaa lopullisesti puute ja köyhyys. Ei pidä lähteä vaikeuksia pakoon, vaan ne pitää bolshevistisesti *voittaa*. Sosialismin voimakas eteneminen koko rintamalla on paras ja luotettavin keino sosialistisen rakennustyön vaikeuksien voittamiseksi.

Elämä, kuten tiedämme, on Neuvostoliiton nopealla teollistuttamisella osoittanut puolueen linjan ehdottomasti oikeaksi.

Oikeistolaiset vastustavat myöskin puolueen politiikkaa maatalouden sosialistisen uudelleenjärjestämisen alalla.

He esiintyvät *kaikkia toimenpiteitä vastaan, joiden tarkoituksena on kollektiivitalouksien ja neuvostotalouksien kehityksen voimistuttaminen.*

Oikeistolaiset ajattelivat, että neuvosto- ja kollektiiviset taloudet voivat antaa viljaa vasta monien vuosien perästä. Siksi he ehdottivat voimakkaammin kehitettäväksi yksilöllistä talonpoikaistaloutta, sallimalla myöskin kulakkitalouksien kehittyä. He ehdottivat, että tällä kertaa kehitettäisiin tuotanto- ja kulutuskooperatiiveja, mutta ei käytettäisi varoja neuvosto- ja kollektiivisiin talouksiin.

Oikeistolaiset asettavat kooperatsion kollektiivitalouksien *vastakohdaksi*. Täten he vääristelevät leniniläistä suunnitelmaa sosialismin rakentamisesta maaseudulla osuustoiminnan kautta. Lenin sisällytti tähän suunnitelmaan kaikki osuustoimintamuodot, niihin luettuna myöskin sen korkeimman muodon — tuotannollisen osuustoiminnan, kollektiivitaloudet. Jos puolue ei aikanaan olisi ottanut neuvosto- ja kollektiivitalouksien kehittämissuuntaa, niin nyt me olisimme karilla pienine yksilötalouksinemme, olisimme ilman viljaa ja olisimme pakoitetut kumartamaan kulakkia.

Tällä kertaa, jolloin ei voi enää kieltää puolueen saavuttamaa menestystä kollektiivitalousrakennustyön alalla, vakuuttavat oikeistolaiset, että on tarpeetonta taistella kollektivisoinnin, kollektiivitalouksien organisatooris-taloudellisen lujittamisen ja kollektivistien sosialistisen uudelleen kasvattamisen puolesta. Talonpojat muka itse käsittävät

kollektivisoinnin kaikki edut, itse järjestäytyvät kollektiivisiin talouksiin, itse lujittavat ja kehittävät kollektiivista taloutta.

Olla samaa mieltä oikeistolaisten kanssa merkitsi kieltäytymistä kollektivisoimisliikkeen johtamisesta, täydellisen toimintavapauden myöntämisestä kulakille, joka harjoittaa vimmittua toimintaa kollektiivitalouksia vastaan. *Puolue on kollektiivitalousliikkeen lujan proletaarisen puoluejohdon aikaansaamisen kannalla* ja kollektiivitalouksien lujittamiseksi ja kollektivistien sosialistisesti uudelleen kasvattamiseksi käyttävän sitkeän työn kannalla.

Elämä on murskannut sirpaleiksi oikeistolaisten nämäkin katsomukset ja osoittanut puolueen olleen täysin oikeassa.

Oikeistolaiset myös *vastustavat päättävän ratkaisevan taistelun käymistä kapitalismin jätteitä vastaan*. He pitävät virheinä kaikkia puolueen suorittamia toimenpiteitä, jotka ovat suunnatut kulakistoa vastaan. He vastustavat kulakkien yksilöllistä verottamista. He vastustavat kapitalististen aineiden painostamista viljanhankintoja suoritettaessa. He vastustavat kulakiston luokkana likvidoimista kauttaaltaan kollektivisoinnin pohjalla. Oikeistolaiset ehdottavat annettavaksi kulakkitalouksillekin mahdollisuuden kehittyä, verottamalla niitä "kohtuullisilla" veroilla. He ehdottavat, että kulakkeja päästettäisiin kollektiivitalouksiin ja vakuuttavat, että kulakit tällä tavoin rauhallisesti ja huomaamattomasti "kasvavat sosialismiin".

Puolue taistelee päättävästi tällaista oikeistolaisten politiikkaa vastaan. Kulakisto on kollektiivitalouksien verivihollinen ja oikeistolaisten teoria "kulakin rauhallisesta kasvamisesta sosialismiin" on vain verhona sitä varten, että kulakki pääsisi tunkeutumaan kollektiivitalouksiin ja hajoittamaan ne sisältä päin.

Oikeisto-opportunistit *kieltäytyvät vallankumouksellisesta luokkataistelusta* kapitalistisia aineksia vastaan.

Oikeisto-opportunismi on *puolueemme politiikan kulakki- maista vääristelyä*. Oikeisto-opportunistit ovat luokkavihollisen asianajajia puolueemme riveissä. Juuri tämän vuoksi oikeistokallistuma on päävaarana puolueessamme.

"Miksi oikeistokallistuma, — sanoo тов. Stalin, — on nyt päävaarana puolueessa? Siksi, että *se heijastaa kulakkivaaraa, ja kulakkivaara tällä hetkellä*, laajennetun hyökkäyksen ja kapitalismin juurineen pois repimisen hetkellä, *on päävaarana maassa*. . . Ja juuri siksi, että oikeistokallistuma kuvastaa kuo-

levien luokkien perusainesten vastustusta, juuri tämän vuoksi *oikeistokallistuma on meidän aikamme päävaarana puolueessa.*”

Puolue murskasi oikeisto-opportunistin. Puolueen kuudestoista edustajakokous julisti, että oikeisto-opportunistien katso- muksia ei voi sovittaa yhteen puolueeseen kuulumisen kanssa. Entiset oikeisto-oppositi- on johtajat — toverit Buharin, Rykov, Tomski y.m. — luopuivat katsomuksistaan.

Mutta tämä ei laisinkaan merkitse, että oikeistokallistu- mat ovat meillä loppuneet kertakaikkiaan. Luokkataistelun kärjistyminen, voimistetun sosialistisen hyökkäyksen seurauk- sena, ja likvidoitavien porvarillisten yhteiskuntakerrosten, etenkin kulakiston, vaikutus proletariaattiin ja sen puoluee- seen, — on maaperä, josta kasvaa oikeisto-opportunisti.

Juuri siksi on puolueen heikentymätön huomio edelleenkin keskitettävä taisteluun päävaaraa, oikeistokallistumaa vas- taan.

67. §. Taistelu kahdella rintamalla jatkuu.

Puolue murskasi oikeisto- ja ”vasemmisto”-oportunistit. Mutta puolueen riveihin jäi vielä oportunistisia aineksia, jotka salatussa muodossa sitkeästi jatkavat taistelua puoluetta vastaan. Sen vuoksi puolueemme tarkkaavaisuus, päättävä taistelu kahdella rintamalla oikeisto- ja ”vasemmisto”-oportunisteja vastaan on mitä välttämättömin ehto sosialistisen rakennustyön turvaamiseksi maassamme.

Taistelu kahdella rintamalla jatkuu.

V. 1930 puolue paljasti ”oikeistolais-vasemistolaisen” blo- kin (liiton), jonka johdossa olivat Syrtsov ja Lominadze. Sii- hen kuului sekä oikeisto- että ”vasemmisto”-oportunisteja. Perustehtävä, jonka se itsellensä asetti, oli yhteinen taistelu puolueen päälinjaa vastaan. Puolueen politiikan kaikissa peruskysymyksissä ”oikeisto-vasemistolainen” blokki puolsi oikeistolaisten katsomuksia. Liittoon osallistujat olivat kaksi- naamaisia, salasivat erimielisyytensä puolueen kanssa ja tais- telunsa sitä vastaan, tekeytyen puolueen päälinjan kannatta- jiksi. Puolue murskasi tämän ”oikeisto-vasemistolaisen” blokin.

Lokakuussa v. 1932 paljastettiin uusi puoluevastainen maan- alainen ryhmä. Tähän vastavallankumoukselliseen porvarillis- kulakkijärjestykseen kuului pääasiallisesti ihmisiä, jotka useita vuosia olivat taistelleet puoluetta vastaan, oikeisto-opportu- nisteja ja trotskisteja, jotka olivat eroitetut puolueesta. Ryh- män johdossa oli puolueesta eroitettu Rjutin ja puolueen jä-

senet P. A. Galkin ja M. S. Ivanov, jotka petoksella ja kaksinaamaisuudellaan olivat säilyttäneet puoluejäsenkirjansa.

Ryhmä saarnasi lehtisissään kapitalismin palauttamista maassamme. Se piti välttämättömänä neuvosto- ja kollektiivitalouksien hajallelaskemista sekä meidän sosialististen tuotantolaitostemme luovuttamista konsessionille (vuokralle) kapitalisteille.

Puolue viipymättä heitti riveistänsä nämä puolueen "jäsenet".

Samalla saatiin selville, että koko joukko puolueen jäseniä, pääasiassa oikeisto- ja "vasemmisto"-opportunisteja, jotka olivat eroitetut puolueesta ja joille sitten oli palautettu jäsenoikeudet, kuten esim. Zinovjev, Kamenev, Uglanov, Slepkov, Maretskij, Sten, y.m., — tiesivät, että tämä ryhmä on olemassa, saivat siltä lehtisiä, vieläpä muutamat levittivätkin niitä, mutta puolueelta salasivat kaiken tämän ja siten autoivat ryhmän vastavallankumouksellista työtä.

Puolue heitti riveistään nämäkin ihmiset, jotka, sensijaan, että olisivat antaneet säälimättömän vastaiskun vastavallankumouksellisille, viipymättä paljastaneet heidät, osoittautuivat heidän apureikseen, osoittautuivat kaksinaamaisiksi, jotka pettivät puolueen heille antaman luottamuksen.

Tammikuussa v. 1933 saatiin selville uusi puoluevastainen ryhmittymä. Tätä ryhmää johtivat puolueen jäsenet Eismont, Tolmatshev ja Smirnov. Sanoissa ilmoittaen olevansa samaa mieltä puolueen päälinjan kanssa harjoittivat nämä ihmiset itse teoissa puoluevastaista toimintaa. Tässä tarkoituksessa he muodostivat maanalaisen fraksioryhmän. Kannattajiaan Eismont ja Tolmatshev värväsivät rappeutuneiden ja neuvostovastaisiksi muuttuneiden ihmisten keskuudesta. Rjutinin ryhmän tavoin he asettivat tehtäväkseen kapitalismin palauttamisen maassamme.

Puolue heitti riveistänsä Eismontin ja Tolmatshevin. Mutta Smirnovin, joka oli NKP (b):n KK:n jäsen, poisti puolue KK:sta ja varoitti, että jos hän työssään tulevaisuudessa ei ansaitse puolueen luottamusta, niin hänet erotetaan siitä.

Puolue sai selville, että Rykov ja Tomski — entiset oikeistoppositiion johtajat, olivat yhteydessä tämän ryhmän kanssa, tiesivät sen olemassaolon, mutta eivät ryhtyneet toimenpiteisiin paljastaakseen sen, pysyivät syrjässä taistelusta puoluevastaisia aineksia vastaan. Puolue vaati Rykovilta ja Tomskilta perusteellista käytöksen muutosta taistelussa puoluevastaisia aineksia vastaan. Puolue varoitti Rykovia ja Tomskia,

että jos he jatkavat nykyistä käytöstään, tullaan heihin sovelluttamaan ankaria puoluekurin toimenpiteitä.

Oikeisto-opportunistit ja heihin sovittelevasti suhtautuvat toverit luulevat, että nyt sosialistisen rakennustyön menestyessä ja kapitalismin jätteen likvidoimisen tapahtuessa luokkataistelu meillä "sammu", eikä enää ole tarpeen käydä ankaraa taistelua puolueen päälinjasta kallistumia vastaan. Se on suuri erehdys.

Luokkia ei meillä ole vielä likvidoitu ja siis luokkataistelukin jatkuu. Sosialistisen rakennustyön menestykset, kulakiston, maamme viimeisen ja kaikkein suurilukuisimman kapitalistiluokan likvidoiminen, kapitalististen ainesten hävittäminen kaupungissa, — kaikki tämä aiheuttaa kapitalististen luokkien jätteen vastustuksen kärjistymisen. Ja vielä meitä ympäröivät kapitalistiset valtiot tukevat porvariston jätteen toivoa vanhan järjestelmän palauttamisesta ja osoittavat suoranaista apua vastavallankumouksellisille aineksille.

Tämän takia ei luokkataistelu meillä "sammu", vaan ilmenee *uusissa muodoissa* ja ajoittain *kärjistyy*. Kaupunkiporvariston jätteet, jotka ovat voittamattomia avoimesti taistelemaan neuvostovaltaa vastaan, ryhtyvät tuholais toimintaan taloudellisissa ja hallinnollisissa neuvostojärjestöissä. Kulakit, jotka ovat voimattomia häiritsemään kollektiivisten talouksien rakennustyötä, tunkeutuvat kollektiivitalouksiin harjoittaakseen siellä vastavallankumouksellista toimintaa, hajoittaakseen kollektiivitaloudet sisältäkäs.

Luokkavihollisen asiamiehet puolueessa, oikeisto- ja "vasemmisto"-opportunistiset ainekset, joita ei vielä ole puhdistettu puolueesta, jotka ovat kykenemättömiä avoimesti esiintymään vaatimuksineen, esiintyvät kaksinaamaisesti, naamioituina ja salaa kuljettavat katsomuksiaan.

Taistelu kaikenkarvaista opportunismia vastaan saa erikoisen merkityksen niiden suuremmissen tehtävien yhteydessä, jotka sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen suunnitelma asettaa toisen viisivuotissuunnitelman aikana.

Seitsemästoista puoluekonferenssi, joka tämän suunnitelman hyväksyi, alleviivasi, että se voi tulla toteutetuksi vain käymällä ankaraa luokkataistelua kapitalismin jätteitä vastaan, vain päättävästi voittamalla porvarilliset ja pikkuporvarilliset ennakkoluulot työtätekevien keskuudessa, sosialistisesti uudestikasvattamalla työtätekevät joukot.

Seitsemästoista puoluekonferenssi osoitti, että luokkataistelu edelleenkin tulee ei ainoastaan jatkumaan, vaan vie-

läpä kärjistymäänkin eräinä hetkinä, eräissä piireissä ja eräillä sosialistisen rakennustyön aloilla.

Tästä johtuu "porvarillisen vaikutuksen säilymisen, ja muutamissa tapauksissa voimistumisenkin kiertämättömyys eräisiin työtätekeviin ryhmiin ja kerroksiin nähden".

Tästä johtuu "proletariaatille vieraiden luokkavaikutteiden tunkeutumisen väistämättömyys työläisten keskuuteen ja jopa puolueeseenkin vieläpä pitkän ajan kuluessa".

"Tämän vuoksi, — sanotaan päätöslauselman lopussa, — on puolueen tehtävänä *lujittaa proletariaatin diktatuuria ja edelleen kehittää taistelua opportunisteja vastaan ja erittäinkin oikeistokallistumaa, tämän hetken päävaaraa vastaan*".

Oikeisto-oppportunismi jää päävaaraksi puolueessa siksi, että perustehtävämme ratkaiseminen, — kapitalististen ainesten ja yleensä luokkien täydellinen likvidoiminen toisen viisivuotissuunnitelman aikana, — pakostakin aiheuttaa mitä ankarimman vastustuksen kapitalististen ainesten taholta, ja tämän vastustuksen heijastumisena onkin oikeisto-oppportunismi.

Kertauskysymyksiä.

1. Mistä syntyvät erimielisyydet puolueessa?
2. Mitä työväenliikkeen sisällä olevia vihollisia vastaan taistellessa kasvoi ja karaistui bolshevismi?
3. Mitä on trotskismi?
4. Mikä on "vasemmisto"-kallistuman olemus?
5. Mikä on oikeisto-oppportunismin sisältö?
6. Miksi oikeistokallistuma on päävaarana puolueessa?

XVIII LUKU.

KOMMUNISTINEN INTERNATIONAALI.

68. §. NKP(b) ja Komintern.

Neuvostoliiton proletariaatti on osa kansainvälisestä proletariaatista. Neuvostoliiton kommunistinen puolue (bolsheviikit) on vain *yksi osasto, yksi yleismaailmallisen kommunistisen puolueen — Kommunistisen internatsionaalin — sektsia.*

Meidän puolueemme on vanhin osasto, kaikkein monilukuisin, kaikkein kokenein vallankumouksellisessa taistelussa, ja, mikä on tärkeintä, se on osasto, joka jo on kukistanut porvariston vallan maassaan, joka jo on järjestänyt proletariaatin diktatuurin ja rakentaa sosialistista yhteiskuntaa.

On selvää, että meidän puolueemme merkitys ja velvollisuudet koko maailman työväenluokan edessä ovat *erikoisen*

suuret. Kaikkien maiden työläiset ja työtätekevät pitävät Neuvostoliiton proletariaattia *johtajanaan*. Kaikkien maiden proletaarit ja työtätekevät *oppivat* meidän taistelukokemuk-
sistamme. Meidän puolestamme täytyy edelleenkin työsken-
nellä siten, että viemme aletun asian täydelliseen, voittoisaan
loppuun, ollaksemme esimerkkinä koko kansainväliselle pro-
letariaatille.

”Meidän on — sanoo, tov. Stalin, — mentävä eteenpäin
niin että koko maailman työväenluokka voisi meitä katsoen
sanoa: kas siinä on *minun etujoukkoni*, kas siinä *minun isku-
brigaadini*, siinä *minun työväenvaltani*, siinä *minun isänmaani*,
— ne tekevät työtään, meidän työtämme — hyvä, tuemme
niitä kapitalisteja vastaan ja lietsomme maailman vallan-
kumousta.”

Täten juuri suhtautuvat asiaan kapitalististen maiden työ-
läiset. Esimerkiksi berliiniläiset työläiset, tutustuttuaan tov.
Stalinin puheeseen, lähettivät hänelle sähkösanoman, jossa
kirjoittavat:

”Jokainen viisivuotissuunnitelman perusteella saatu tonni
rautaa on laukaus meidän kapitalistisia sortajiamme vastaan.
Jokainen uusi traktori on ase maailman kapitalismia vas-
taan. Eläköön maailman vallankumous!”

Työssään meidän puolueemme, meidän proletariaattimme
eivät voi hetkeksikään unohtaa ei taisteluaan vallankumouk-
sen voiton puolesta maassamme, eikä tulevia kammppailuja
maailman porvariston kanssa. Meidän työläisemme tietävät
hyvin, että vain maailman proletariaatin kannattamina, vain
liitossa sen kanssa me voitimme sisäisen vastavallankumouk-
sen ja torjuimme ulkomaalaisten imperialistien hyökkäyksen.
Vain liitossa maailman proletariaatin kanssa ja sen kannatuk-
sella me voimme rakentaa ja saada valmiiksi sosialistisen
yhteiskunnan.

Mitä suurin kilpailu on käynnissä tällä hetkellä nuoren
Sosialistisen neuvostotasavaltojen liiton ja vanhan kapitalis-
tisen maailman välillä.

Mikä järjestelmä voittaa — sosialistinen vaiko kapita-
listinen?

Sosialistisen järjestelmän puolella ovat kaikki edut. Mutta
asia on siinä, että kapitalistiset maat ovat tällä hetkellä
edellä meistä tekniikassa, taloudellisen kehityksen tasossa.

Tästä johtuu ensiluokkaisen tärkeä, jo Leninin asettama
tehtävä: *saavuttaa ja sivuuttaa eturivin kapitalistiset maat tek-
nillis-taloudellisessa suhteessa.*

Tästä johtuen on mitä suurin merkitys tov. Stalinin asettamalla tunnuslauseella: Vallata tekniikka, vallata tiede, kohottaa vielä enemmän sosialistisen rakennustyön tempoa, jotta viimeistään kymmenen vuoden kuluessa saavutettaisiin tekniikan ja työn tuottavaisuuden alalla kehittyneimmät kapitalistiset maat”.

Kapitalistinen maailma valmistuu uuteen hyökkäykseen Neuvostoliiton kimppuun. Tässä tulevassa sotilaallisessa yhteentörmäyksessä meidän voittomme riippuu suuresti siitä, missä määrin me olemme kyenneet, ennättäneet vallata tekniikan ja edelleen kehittäneet kansantaloutta. Sillä meidän puolustuskuntoisuuksiemme riippuu meidän Punaisen armeijamme aseistuksesta ja varustuksesta t.s. maamme talouden tilasta.

Tässä tulevassa kommunismin ja kapitalismin voimien mittelyssä riippuu voitto yhtä suuresti siitä, kuinka kapitalistimaiden työväenluokka on valmistunut päättäviin vallankumoustaisteluihin porvaristoa vastaan.

Tämä valmistus onkin kommunististen puolueiden perustehtävä kapitalistisissa maissa.

Siis Neuvostoliiton kommunistisen puolueen (bolsheviikit) tulee panna kaikki voimansa liikkeelle toteuttaakseen mitä lyhyimmässä ajassa tunnuslauseen ”saavuttaa ja sivuuttaa”. Meidän veljespuolueittemme kapitalistisissa maissa tulee panna kaikki voimansa siihen, että voittavat puolelleen työväenluokan enemmistön, vetävät vallankumoustaisteluun porvaristoa vastaan entistä suuremmat työtätekevien joukot, jouduttavat pääoman herruuden kukistamista ja vallan valtaamista työväenluokalle.

Tässä on kaksinainen tehtävä, kaksi puolta samasta tärkeimmästä päätehtävästä, joka tällä kertaa on työväenluokan yleismaailmallisella vallankumouksellisella puolueella, Kommunistisella internatsionaalella. Tämä tehtävä on *valmistautuminen päättävään taisteluun kapitalismia vastaan kommunismin täydellisen voiton puolesta koko maailmassa.*

69. §. Kominternin päämäärät ja tehtävät.

Meidän kommunistisia veljespuolueitamme on olemassa kaikissa maapallon maissa.

Kommunistisilla puolueilla porvarillisissa maissa on samat perustehtävät ja päämäärät, jotka asetti itselleen, toteutti ja toteuttaa meidän Neuvostoliiton kommunistinen puolueemme

(bolsheviikit): porvariston vallan kukistaminen, proletariaatin diktatuurin asettaminen, sosialistisen ja sittemmin kommunistisen yhteiskunnan rakentaminen.

Kommunistisen internatsionaalen maailmanhistoriallinen merkitys on siinä, että se toteuttaa käytännössä Marxin—Engelsin — Leninin — Stalinin — oppia proletariaatin diktatuurista yhdellä kuudennella osalla maapalloa — Neuvostoliitossa.

Kommunistisen internatsionaalen ohjelmassa sanotaan:

”Välttämättömimpänä ja ratkaisevimpana edellytyksenä maailman kapitalistisen talouden muuttamiseksi sosialistiseksi taloudeksi on maailman proletariaatin diktatuuri. Tämä diktatuuri voi toteutua vain sosialismin voiton tuloksena eri maissa tai ryhmissä maita, kun proletaaristen tasavaltojen yhtymä muodostuu loppujen lopuksi maailman sosialististen neuvostotasavaltojen liitoksi.”

Lopullisena päämääränä, johon pyrkii Kommunistinen internatsionaale, on maailman kapitalistisen talouden muuttuminen maailmaa käsittäväksi kommunistiseksi järjestelmäksi”.

Kommunistisen internatsionaalen ohjelmaan on kirjoitettu, että kapitalististen maiden työläisille on Neuvostoliitto *ainoa isänmaa*, heidän voittojensa tärkein turva ja päävoima heidän taistelussaan vapautuksensa puolesta.

Sen vuoksi, — luumme me ohjelmasta, —

”Kansainvälinen proletariaatti on velvollinen myötävaikuttamaan Sosialististen neuvostotasavaltain liiton sosialistisen rakennustyön tuloksien saavuttamista ja kaikilla tavoin puolustamaan sitä kapitalististen valtioiden taholta tulevalta hyökkäykseltä.

Jos imperialistiset valtiot hyökkäävät Neuvostoliittoon ja sitä vastaan syttyy sota, tulee kansainvälisen proletariaatin vastata mitä rohkeimmilla ja päättävämällä joukkoesiintymisillä ja taistelulla imperialististen hallituksien kukistamisen puolesta proletariaatin diktatuurin ja Neuvostoliiton kanssa pidettävän liiton tunnuksilla.”

Jokaisen kommunistisen puolueen lähin päätehtävä pääoman maissa on työväenluokan enemmistön voittaminen välitöntä taistelua varten porvariston vallan kukistamiseksi, proletariaatin diktatuurin järjestämiseksi. Sitä varten tulee kommunistien ennen kaikkea voittaa sosiaalifasististen puolueiden vaikutus joukkoihin, puolueiden, jotka ovat kaikkein uskollisin ja luotettavin porvariston tuki sen hyökkäyksessä proletariaattia vastaan.

Luokkasovittamattomuus, marxilais-leniniläinen lujuus, aatteellinen ja järjestöllinen yhtenäisyys, mitä ankarin kuri ja toiminnan yhtenäisyys, ehdoton uskollisuus työväenluokan vapauttamisen asialle — ne ovat jokaisen sektsian, kuten koko Kommunistisen internatsionaalenkin, luonteenomaisimmat piirteet.

70. §. Kominternin 'rakenne.

Meidän veljespuolueemme ulkomailla ovat rakennetut meille jo tunnettujen bolshevismien aatteellisten ja järjestöllisten periaatteiden mukaan. Puolueen perusjärjestönä on, kuten meilläkin, työlaitoksessa oleva solu.

Kommunistinen internatsionaale on koko maailman työläisten yhtenäinen puoluejärjestö.

Sen kokoonpanoon kuuluvat eri puolueet ovat sen sektsioita (osia). Koko maailman proletariaatin yhtenäinen taistelujärjestö — Kommunistinen internatsionaale — vaatii *bolshevistista lujuutta ja rautaista kuria*.

Kommunistisen internatsionaalen ylin elin on Yleismaailmallinen kongressi (edustajakokous) ja kongressien välillä niissä valittu Toimeenpaneva komitea. Kongressin ja Toimeenpanevan komitean päätökset ovat *ohjeena jokaiselle sektsialle ja on jokaisen sektsian ehdottomasti toteutettava ne*.

Kominternin kongressit eivät ainoastaan käsittele kansainvälisen työväenliikkeen yleisiä kysymyksiä, vaan tarkastavat myös yksityiskohtaisesti eri puolueiden toimintaa, antavat niille välittömiä ohjeita. Kongressin valitsemalla Toimeenpanevalle komitealle on kongressien välisenä aikana ylin johtava valta.

Kommunistisen internatsionaalen Toimeenpaneva komitea ohjaa puolueita joka päivä, seuraa ankarasti kaikkien direktiivien tarkkaa suoritusta, sillä on oikeus eroittaa Kominternin jäseniä ja vieläpä kokonaisia järjestöjä (muutamissa tapauksissa myöhemmin seuraavalla Kongressin vahvistuksella), jolleivät ne täytä Kominternin ohjeita.

Pysyväistä työtä varten Toimeenpaneva komitea valitsee keskuudestaan puhemiehistön. Erittäin tärkeitä kysymyksiä varten kokoontuu laajennettu täysistunto, jonne kutsutaan, paitsi Kominternin Toimeenpanevan komitean jäseniä, myös kaikkien maiden kommunististen puolueiden edustajia.

71. §. Komintern taistelee maailman Lokakuun puolesta.

Nykyhetkenä lankeaa Kommunistiselle internatsionaalille erittäin vaikeat ja vastuunalaiset tehtävät.

Taloudellisen kriisin kärjistyminen johti siihen, että:

Ensinnäkin voimistuvat työväenluokan ja porvariston väliset ristiriidat. Kärjistyy luokkataistelu, huononee työläisten ja työtätekevien joukkojen asema. Porvaristo yhä enemmän siirtyy avoimiin fasistisiin hyökkäysmetoodeihin työväenluokkaa vastaan, vallankumousliikkeen tukahuttamismetodeihin.

Toiseksi kasvavat myöskin ristiriidat suurimpien kapitalististen maiden välillä heidän taistelussaan kauppamarkkinoista, raaka-aineesta, pääoman ulosviennistä, uudesta maailmanjaosta. Kärjistyvät ristiriidat voittaja-valtioiden ja viimeisessä imperialistisessa sodassa voitettujen valtioiden välillä. Kasvaa uuden imperialistisen verilöylyn vaara.

Kolmanneksi kärjistyvät ristiriidat imperialististen maiden ja siirtomaiden välillä. Kasvaa kansallinen vapautumisliike.

Neljänneksi kärjistyvät ristiriidat kapitalistimaiden ja Sosialististen neuvostotasavaltain liiton välillä. Yhä enemmän suurenee interventсион vaara, vaara, että imperialistiset valtiot suorittavat aseellisen hyökkäyksen Neuvostoliiton kimppuun.

Tämä on vaarallisin ja pääasiallinen ristiriita. Sen ratkaisemisesta, sosialismin ja kapitalismin välisen taistelun tuloksista, riippuu ihmiskunnan edelleen kehitys.

Kaikki kapitalismin viimeisellä asteella muodostuneet olosuhteet asettavatkin erittäin vaikeita ja vastuunalaisia tehtäviä kapitalistimaiden kommunistisille puolueille.

Kominternin yhdestoista täysistunto sanookin näistä tehtävistä seuraavasti:

Pääasiallinen tehtävä, joka on kommunistipuolueiden edessä, on vallata työväenluokan enemmistö, joka on välttämätön ehto voiton saavuttamiseksi porvaristosta ja työväenluokan valmistamiseksi ratkaiseviin taisteluihin proletariaatin diktatuurin puolesta.

... Taistelua työväenluokan enemmistöstä proletariaatin diktatuurin voittamisen ehtona täytyy kommunististen puolueiden käydä tällä etapilla seuraaviin pääsuuntiin:

1. *Taistelu pääoman hyökkäystä vastaan ja proletariaatin laajan vastahyökkäyksen järjestäminen: työpalkan alentamista vastaan, sen kohottamisen puolesta, joukko-erottamisia vastaan, 7-tuntisen työpäivän puolesta täyden työpalkan säi-*

lyessä, yhteiskunnallisen vakuutuksen puolesta tehtailijan ja kapitalistien laskuun, työttömien viipymättä avustamisen puolesta.

2. *Taistelu porvariston diktatuuria vastaan kaikissa sen eri muodoissa*: tehtailijain ja poliisin terroria vastaan, vallankumouksellisten työläisten järjestäytymis-, kokoontumis-, sana- ja painovapauden puolesta, fasististen järjestöjen viipymättä suoritettavan hajoittamisen puolesta, niiden aseistariisumisen ja työläisten aseistamisen puolesta fasistien hyökkäyksien torjumiseksi, imperialistista terroria vastaan siirtomaissa, poliittisten suurlakkojen propagoiminen, järjestöllinen valmistus ja läpiviemien työväenluokan taistelukeinona poliittista taantumusta, porvarillista diktatuuria vastaan kaikissa sen eri muodoissa, joukko-itsepuolustuksen järjestäminen tehtaissa.

3. *Taistelu imperialistista sotaa ja Neuvostoliittoon kohdistettua sotainterventsiota vastaan*, imperialisten hallitusten sotainterventsion valmistuksen paljastaminen, taistelu interventsiota vastaan Kiinan neuvostoalueilla, kommunististen puolueiden taholta järjestöllisiin toimenpiteisiin aikanaan ryhtyminen niiden täydelliseen illegaaliseen (maalaiseen) asemaan siirtymistapauksien varalle, antimilitaristisen (sodan vastaisen) työn voimistuttaminen, toiminnan voimistuttaminen työläisnuorison keskuudessa”.

Kommunististen puolueiden työstä maaseudulla antaa Kominternin täysistunto seuraavia ohjeita:

”Työtätekevien talonpoikaisjoukkojen voittamiseksi puolelleen ja proletariaatin johtavan osuuden vahvistamiseksi maaseudulla täytyy kommunististen puolueiden kaikilla tavoin kannattaa, johtaa ja järjestää työtätekevien talonpoikain taistelua verojen ja velvollisuuksien, vuokramaksun ja velanmaksun taakkaa vastaan, yhdistämällä tämä liike taisteluun tilanherroja vastaan maan pakkoluovuttamiseksi ilman lunastusta, porvariston herruutta vastaan, neuvostovallan puolesta”.

Tällaiset ovat meidän kommunististen veljespuolueidemme tehtävät.

Kominternin toimeenpanevan komitean kahdestoista täysistunto selvitti, millä tavoin nimenomaan kommunististen puolueiden täytyy voittaa työväenluokan enemmistö puolelleen.

On välttämätöntä mahdollisimman suuresti laajentaa taistelua työtätekevien joukkojen jokapäiväisten taloudellisten ja poliittisten etujen puolesta, kasvavaa köyhyyttä, oikeudettomuutta vastaan, väkivaltaa ja terroria vastaan.

Täysistunto osoitti, että yhtenä tärkeimmistä renkaista proletariaatin vallankumouksellisessa taistelussa on, vastaa-

vien olosuhteiden vallitessa, poliittisten joukkolakkojen valmistus ja järjestäminen.

Rinnan tämän kanssa tulee kommunististen puolueiden harjoittaa järjestelmällistä propagandaa laajojen joukkojen keskuudessa proletariaatin diktatuurin välttämättömyydestä ja tutustuttaa joukkoja Neuvostoliitossa tapahtuvaan luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakennustyöhön.

Täysistunto alleviivasi, että "uusi imperialistinen maailmansota on tullut välittömäksi vaaraksi" ja kutsui kaikkia kommunistisia puolueita käymään todellista taistelua fasismin jouduttamaa, lähestyvää rikollista sotaa vastaan.

Kaikkien näiden tehtävien ratkaisemiseksi taistelevat meidän veljespuolueemme menestyksellisesti. Yhä syvemmin tunkeutuu heidän vaikutuksensa työtätekevien joukkojen keskuuteen. Yhä useammin ja useammin tapahtuvat työläisten lakot, työttömien esiintymiset ja talonpoikaisliikehtimiset kommunistisen puolueen ja punaisten ammattiliittojen johdon alaisena vastoin kaikkia sosiaalifasistien pyrkimyksiä murtaa vallankumouksellinen taistelu. Kommunistit yhä enemmän valtaavat joukkojen luottamuksen puolelleen, koska ovat ainoa luotettava johtaja työväenluokan ja kaikkien työtätekevien taistelussa porvaristoa vastaan.

Kapitalismin kehittyminen sen viimeiselle, imperialistiselle, asteelle loi kaikki välttämättömät ehdot kommunistisen puolueen perustavan ja tärkeimmän tehtävän ratkaisemiseksi — työväenluokan enemmistön valtaamiseksi. Kaikkien maiden proletaareille ja työtätekeville talonpojille asettaa tapausten kulku yhä selvemmin ja järkähtämättömämmin valittavaksi:

Joko porvariston diktatuurin terroreineen, työttömyyksineen, köyhtymisineen ja nälkiintymisineen.

Tai vallankumouksellisen taistelun porvaristoa vastaan kommunistisen puolueen johdolla, ainoan puolueen, joka on valmis vieämään joukkoja rynnäkköön kapitalismia vastaan, joka osoittaa ulospääsyn — proletariaatin diktatuurin, sosialismin, kommunismin.

Meidän puolueidemme tulee vallata puolelleen työväenluokan enemmistö, järjestää työläiset proletaarisen vallankumouksen, neuvostovallan, proletariaatin diktatuurin tunnuslauseita kannattamaan ja viedä joukot rynnäkköön kapitalismia vastaan.

Kertauskysymyksiä.

1. Mikä on Komintern?
2. Mikä osuus on N.K.P.(b):llä Kominternissa?
3. Mitkä perustehtävät ovat ulkomaiden kommunistisilla puolueilla?

SISÄLTÖ

ENSIMMÄINEN JAKSO.

KAKSI MAAILMAA — KAKSI JÄRJESTELMÄÄ.

I luku.

Kapitalistinen maailma.

	Sivu
1. §. Tuotantovälineiden yksityisomistus on kapitalismin perusta....	5
2. §. Riisto on porvariston mahtavuuden lähde.....	6
3. §. Porvaristo ja proletariaatti ovat kapitalistisen yhteiskunnan perusluokat.....	7
4. §. Kapitalistisen yhteiskunnan perusristiriita	8
5. §. Kilpailu ja tuotannon anarkia	9
6. §. Kapitalismin aikana kasvaa toisella puolella rikkaus ja toisella puolella kurjuus	9
7. §. Kapitalismin aikana ovat kriisit väistämättömiä.....	10

II luku.

Imperialismi on kapitalismin viimeinen aste.

8. §. Tuotannon konsentroituminen ja sentralisoituminen.....	12
9. §. Monopoolit	13
10. §. Pankit. Finanssipääoma	14
11. §. Pääoman ulosvienti	17
12. §. Maailman jako ja taistelu maailman uudelleen jakamiseksi	17
13. §. Imperialismi on "mätänevää", "kuolevaa" kapitalismia — sosialistisen vallankumouksen aattoa.....	19

III luku.

Kapitalistisen järjestelmän yleinen kriisi ja nykyinen taloudellinen kriisi.

14. §. Kapitalismin yleinen kriisi	22
15. §. Maailman nykyinen taloudellinen kriisi	24
16. §. Työttömyys	25
17. §. Miljoonaisten talonpoikaisjoukkojen köyhtyminen	27
18. §. Kapitalistit tuhoavat tavaroita	29

IV luku.

Sosialistisen työn maailma.

19. §. Neuvostotalouden edullisuus kapitalistiseen talouteen verrattuna	30
20. §. Heillä tehtaat seisovat — meillä nousee uusia tehdasjättiläisiä ..	32

21. §.	Uuden kollektiivitalousrakenteen voitto.....	36
22. §.	Neuvostomaan työtätekevien aineellinen asema ja elinolot paranevat	38

V luku.

Me ja he.

23. §.	Kaksi yhteenvetoa.....	41
24. §.	Kapitalistit etsivät ulospääsyä kriisistä.....	43
25. §.	Fasismi ja sosiaalifasismi	46
26. §.	Koko maailman proletariaatti taistelee vallankumouksellisen kriisistä vapautumisen puolesta	50

TOINEN JAKSO.

MEIDÄN LOPULLINEN PÄÄMÄÄRÄMME ON KOMMUNISMI.

VI luku.

Mitä on kommunismi.

27. §.	Yhteiskunta ilman yksityisomistusta, ilman luokkia, ilman riistoa	54
28. §.	Kulttuuri kommunistisessa yhteiskunnassa.	56
29. §.	Jokaiselta kykyjensä mukaan ja jokaiselle tarpeittensa mukaan	59

VII luku.

Mitä on sosialismi.

30. §.	Kommunismin alempi aste.	60
--------	-------------------------------	----

VIII luku.

Taistelu luokattoman, sosialistisen yhteiskunnan puolesta.

31. §.	SNTL on astunut sosialismin aikakauteen.	62
32. §.	Tie sosialismiin käy proletaarisen diktatuurin kautta.	64

KOLMAS JAKSO.

PROLETARIAATIN DIKTATUURI ON YLIMENOKAUSI KAPITALISMISTA SOSIALISMIIN.

IX luku.

OPPI VALTIOSTA.

33. §.	Marx—Engels—Lenin ja Stalin valtiosta.	66
--------	---	----

X luku.

Porvarillinen valtio.

34. §.	Sosiaalifasistit vallassa.	69
35. §.	Demokraattiset vapaudet kapitalistisissa maissa ovat joukkojen pettämiskeinoja.	70
36. §.	Porvariston avoimen diktatuurin muoto on fasismi.	72

XI luku.

Proletaarinen valtio.

37. §.	Proletariaatin diktatuuri ylimenokauden valtiona.	73
38. §§.	Proletariaatin diktatuurin kolme tärkeintä puolta.	74
39. §.	Proletaarisen diktatuurin valtiokoneisto.	75

XII luku.

Proletariaatin diktatuurin korkein periaate on säilyttää proletariaatin ja talonpoikaiston liitto.

40. §.	Puolueen tärkeimmistä tunnuslauseista talonpoikaiskysymyksessä proletariaatin diktatuurin aikana.	76
41. §.	Taisteluleniniäläisen politiikan puolesta talonpoikaiskysymyksessä.	79

XIII luku.

Neuvostojärjestelmä on proletaarisen valtion muoto.

42. §.	Neuvostojärjestelmä on uusi valtiotyyppi.	82
43. §§.	Neuvostodemokratia.	33
44. §§.	Minkäläinen on neuvostovaltion rakenne.	84
45. §.	Puolue ja työväenluokan muut järjestöt proletariaatin diktatuurin järjestelmässä.	31

XIV luku.

Proletaarisen diktatuurin maan kansallisuuspolitiikka.

46. §.	Proletariaatin diktatuuri hävitti kansojen eriarvoisuuden.	95
47. §.	Neuvostovalta on muuttanut toisenlaisiksi kansalliset piirit.	98
48. §.	Taistelu leniniäläisen kansallisuuspolitiikan puolesta.	100

XV luku.

Proletariaatin diktatuurin tehtävät toisen viisivuotisen aikana.

49. §.	Tehtävät teollisuuden alalla.	102
50. §.	Tehtävät maatalouden alalla.	107
51. §.	Proletariaatin diktatuurin lujittamisen puolesta.	115

NELJÄS JAKSO.

NEUVOSTOLIITON KOMMUNISTINEN PUOLUE JA KOMMUNISTINEN INTERNATIONAALI.

XVI luku.

Marxin — Engelsin — Leninin — Stalinin oppi puolueesta.

52. §.	Puolue on työväenluokan etujoukko.	120
53. §§.	Puolue on työväenluokan järjestäjä.	122
54. §.	Puolue on proletariaatin taisteluesikunta.	123
55. §.	Puolue on luokkajärjestön korkein muoto.	124
56. §§.	Puolue on proletariaatin diktatuurin ase.	126
57. §§.	Puolueen itsenäisyys, luokkaleppymättömyys.	127
58. §§.	Puolueen yhtenäisyys.	127
59. §.	Rautainen kuri ja itsekritiikki.	131

60. §.	Kerät ja miten puolue ottaa riveihinsä.	133
61. §.	Puolueen järjestöllinen rakenne.	133

XVII luku.

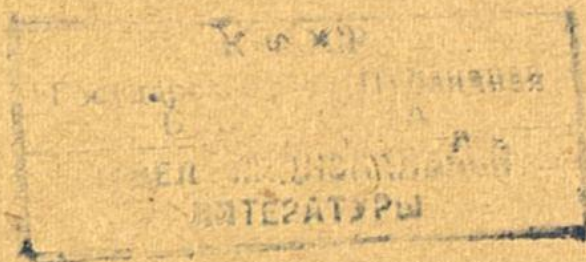
Taistelu kahdella rintamalla.

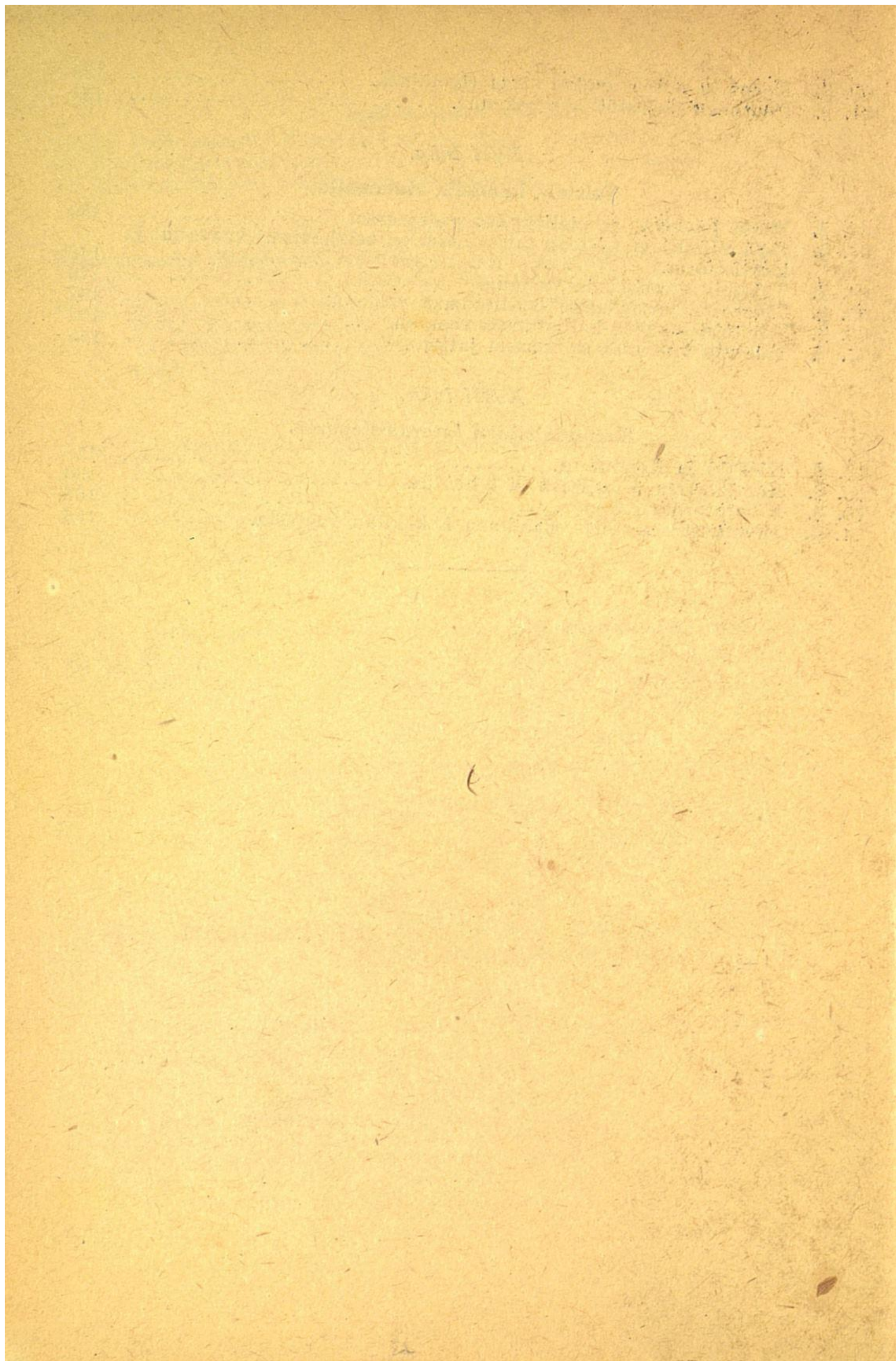
62. §.	Mistä johtuvat erimielisyydet puolueessa.	139
63. §.	Mitä vihollisia vastaan taistellessa on bolshevismi kasvanut ja karaistunut.	142
64. §.	Taistelu trotskismia vastaan.	146
65. §.	Taistelu "vasemmisto"-kallistumaa vastaan.	151
66. §.	Taistelu oikeisto-kallistumaa vastaan.	152
67. §.	Taistelu kahdella rintamalla jatkuu.	155

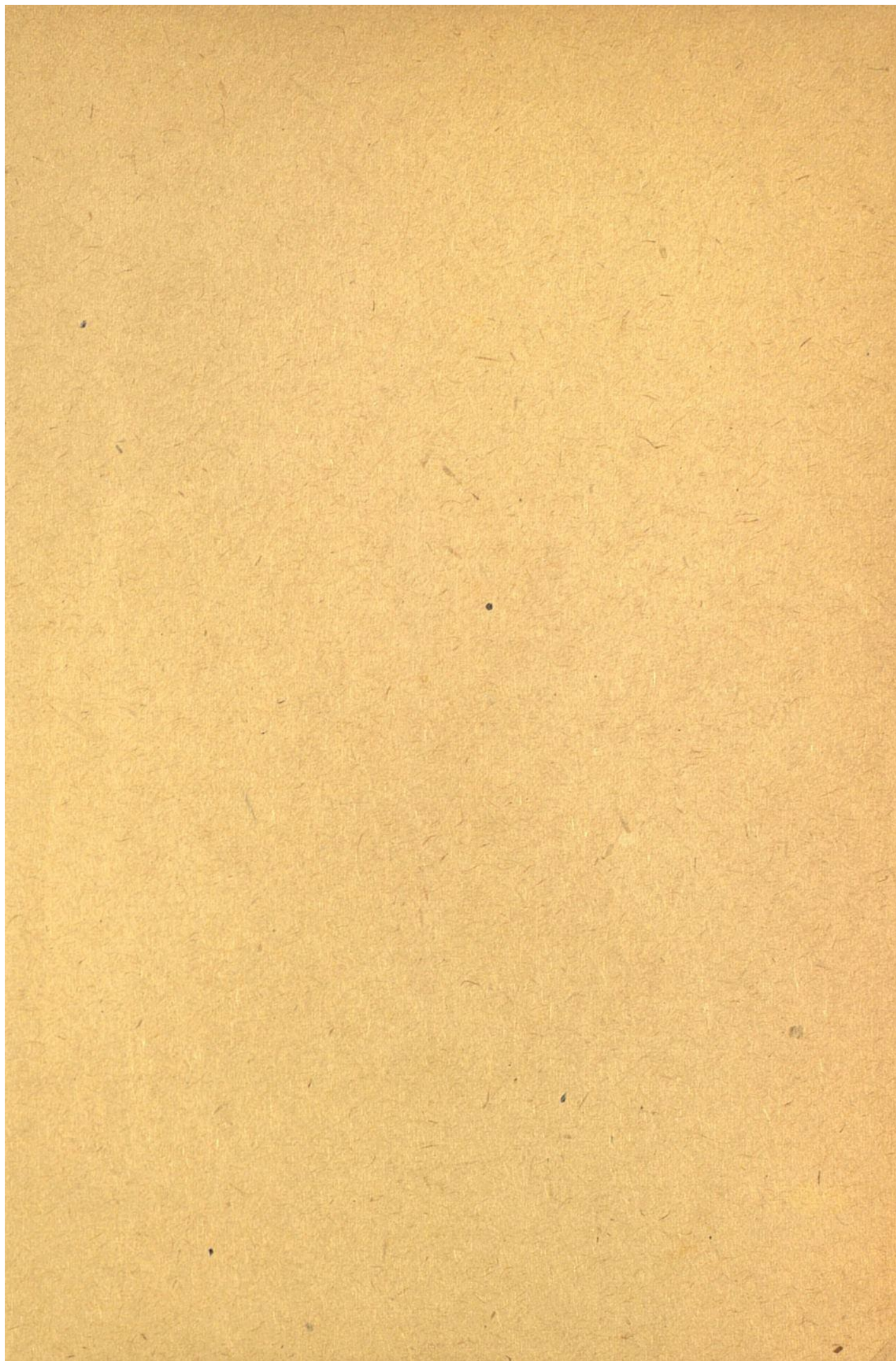
XVIII luku.

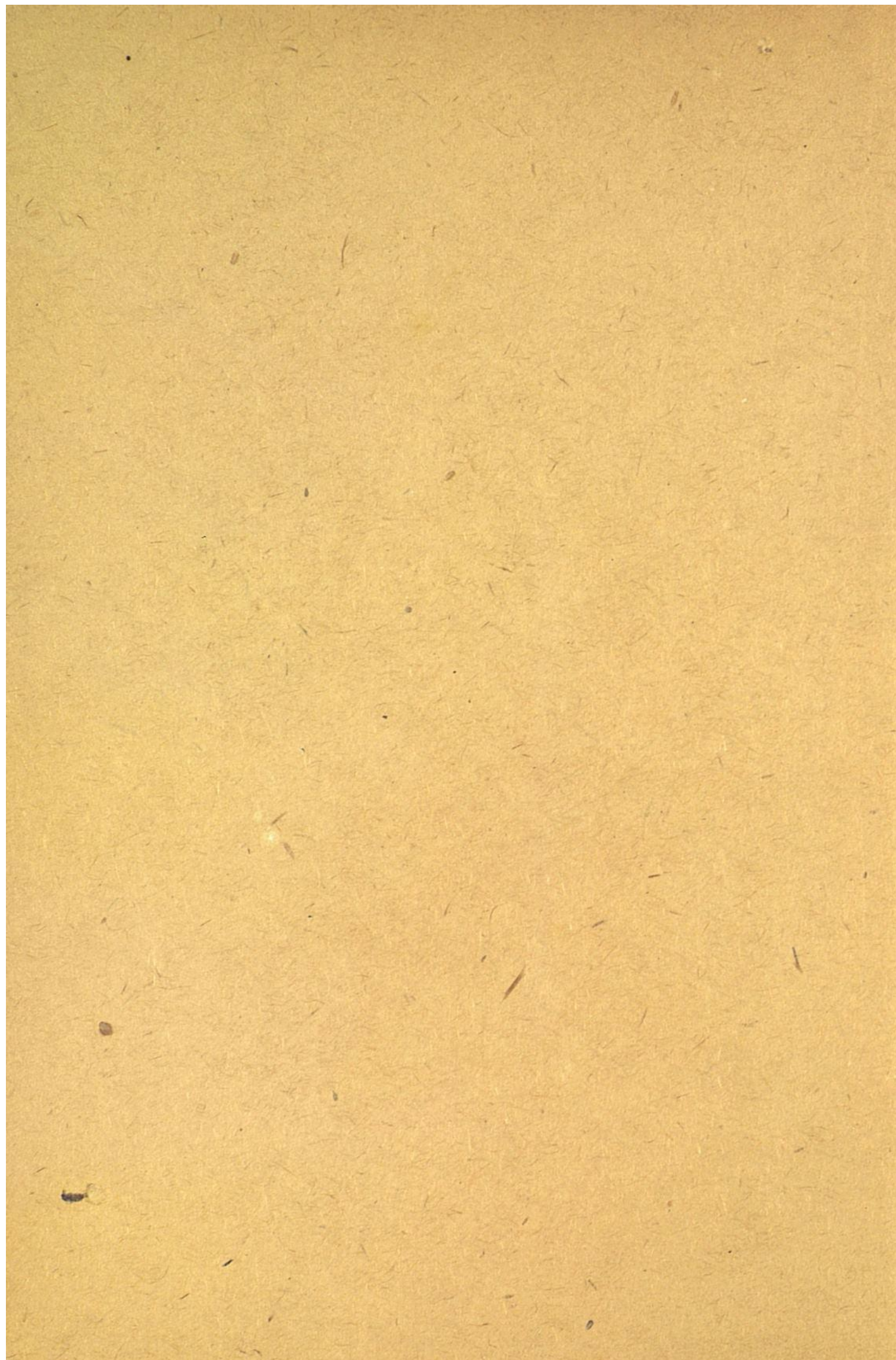
Kommunistinen Internatsionaale.

68. §.	NKP(b) ja Komintern.	158
69. §.	Kominternin päämäärät ja tehtävät.	160
70. §.	Kominternin rakenne.	162
71. §.	Komintern taistelee maailman Lokakuun puolesta.	163

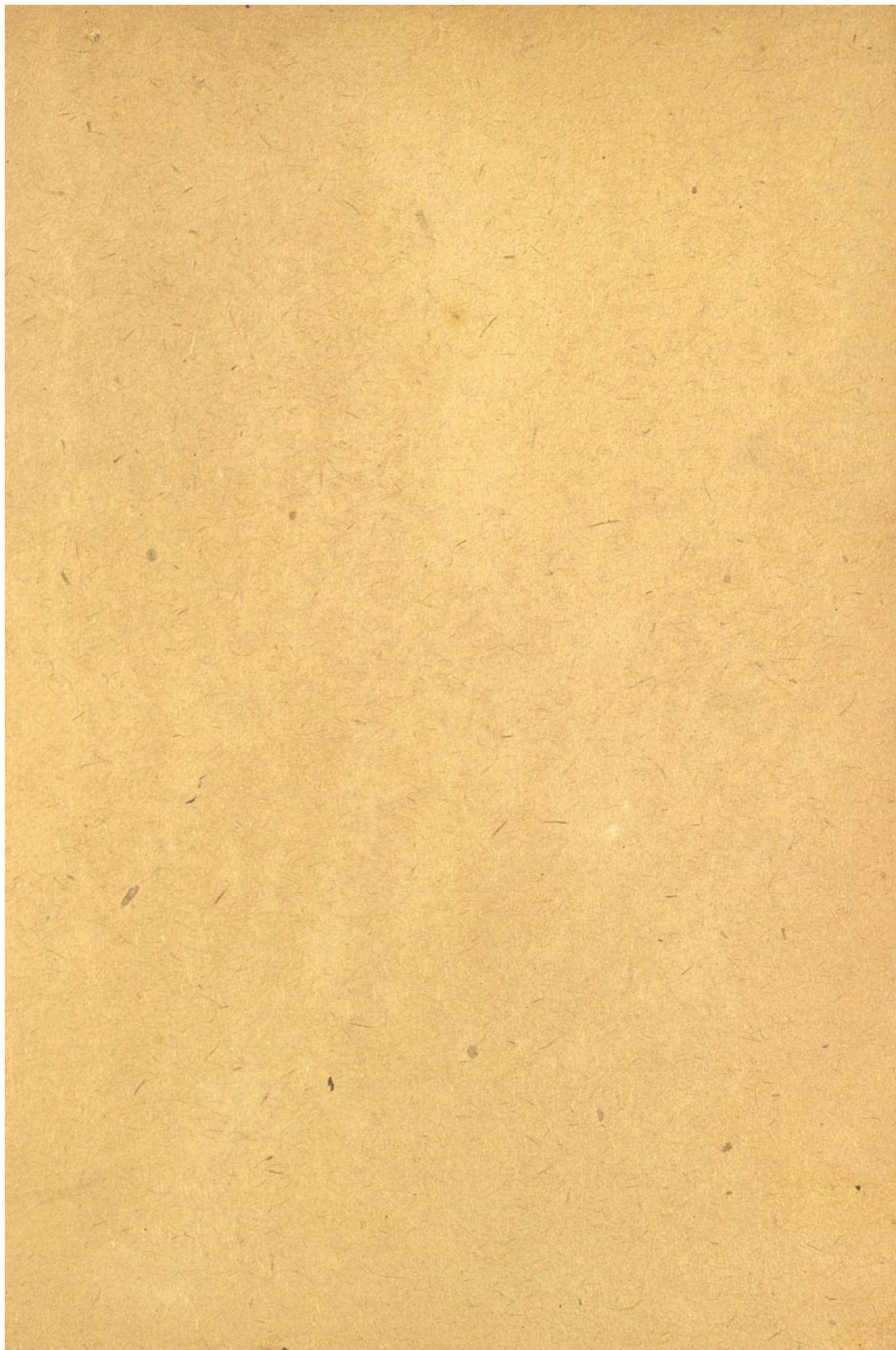

Hinta 2:40. Kannet —:25

11 — VIII

0 = 24

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО КИРЬЯ
ПЕТРОЗАВОДСК 1933